Școala de magie

MAGISTERIUM

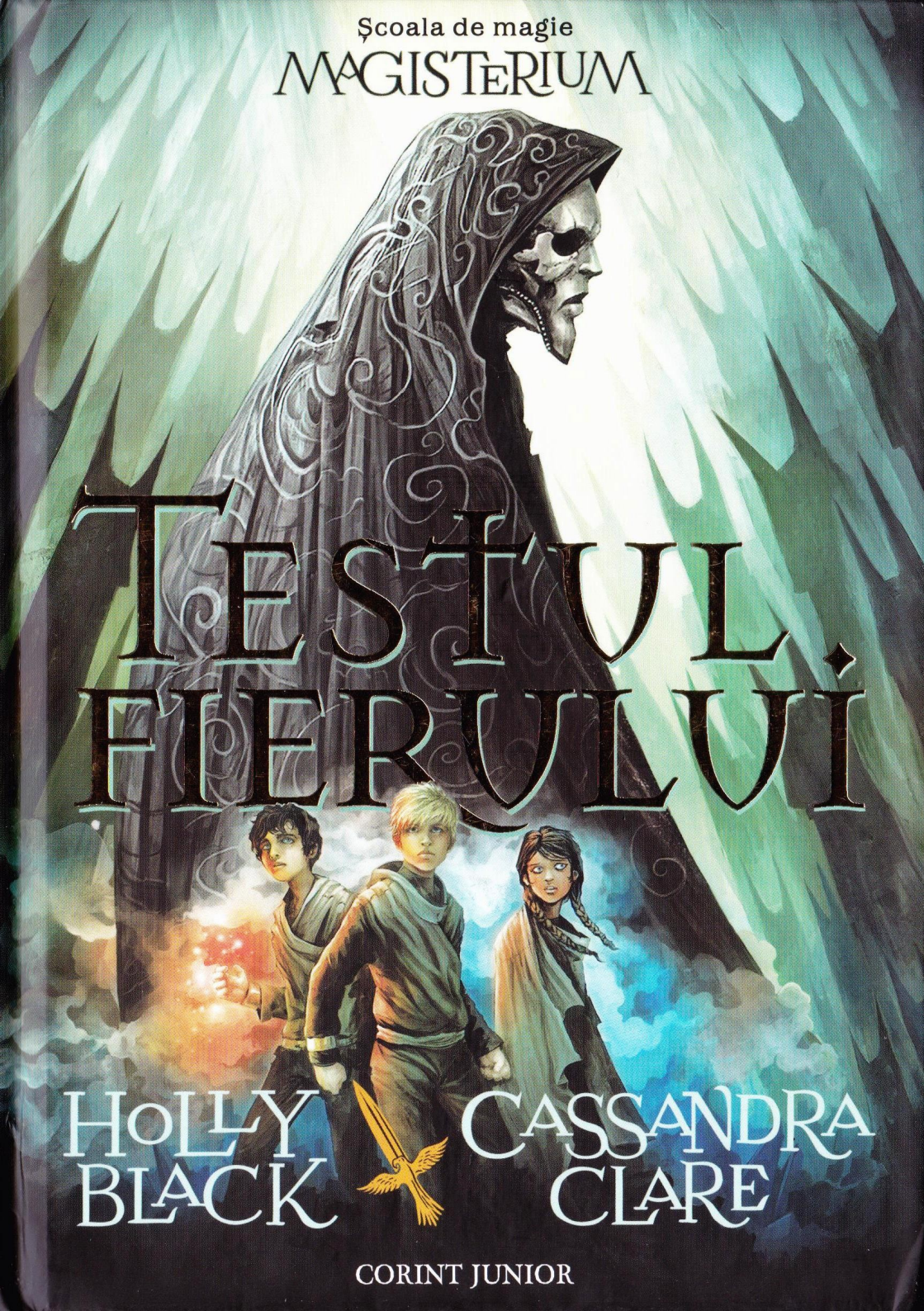

TESTUL FIERULUI

HOLLY BLACK

CASSANDRA CLARE

CORINT JUNIOR

MAGISTERIUM

CARTEA ÎNTÂI

TESTUL FIERULUI

HOLLY BLACK şi CASSANDRA CLARE

ILUSTRAŢII DE
SCOTT FISCHER

CORINT JUNIOR

Traducere: Roxana Olteanu
Redactare: Magda Trandafir
Corectură: Adriana Călinescu
Tehnoredactare computerizată: Andrei Covaciu

Holly Black and Cassandra Clare
MAGISTERIUM. THE IRON TRIAL
Ilustraţii de Scott Fischer

Copyright © 2014 by Holly Black and Cassandra Clare LLC
Illustrations © 2014 by Scott Fischer
Jacket art by Alexandre Chaudret, © 2014 Scholastic Inc.
Jacket design by Whitney Lyle & Christopher Stengel
Lettering by Jim Tierny, © 2014 Scholastic Inc.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate
Editurii CORINT JUNIOR, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-973-128-557-3
Bucureşti, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BLACK, HOLLY
Şcoala de magie Magisterium / Holly Black şi Cassandra Clare; il.: Scott Fischer; trad.: Roxana Olteanu. - Bucureşti:
Corint Junior, 2014-
5 vol.
ISBN 978-973-128-556-6
Vol. 1.: Testul fierului. - 2014. - ISBN 978-973-128-557-3

I. Clare, Cassandra
II. Fischer, Scott M. (il.)
III. Olteanu, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

PENTRU SEBASTIAN FOX BLACK,
PENTRU CARE NIMENI NU A LĂSAT VREUN
MESAJ DE AMENINŢARE SĂPAT ÎN GHEAȚĂ

PROLOG

De la distanţă, bărbatul care se chinuia să se caţăre pe peretele alb al gheţarului semăna cu o furnică ce se urca pe marginea unei farfurii. Departe sub el, mahalaua La Rinconada arăta ca o grămadă de pete împrăştiate, vântul părea să se înteţească pe măsură ce urca, aruncându-i în faţă zăpadă măruntă şi îngheţându-i şuviţele jilave ale părului negru. Cu toate că avea ochelari de protecţie chihlimbarii, tot trebuia să-şi strângă ochii în strălucirea soarelui care se reflecta în zăpadă, la apus.

Cu toate acestea, bărbatului nu îi era teamă că o să cadă, deşi nu se folosea nici de frânghii şi nici de chingi. Avea doar crampoane şi un singur piolet. Numele lui era Alastair Hunt şi era mag. Pe măsură ce înainta, substanţa rece a gheţarului se topea şi lua diverse forme sub palmele sale.

El înainta cu greu, iar urmele lăsate de mâinile şi de picioarele sale rămâneau imprimate în gheaţă.

Când a ajuns la grotă, cam pe la mijlocul gheţarului, era pe jumătate îngheţat şi complet epuizat din cauza efortului de voinţă depus ca să înfrunte asprimea naturii. Îl secătuise de energie exercitarea permanentă a puterilor sale magice, dar nu îndrăznise să se oprească.

Grota se deschidea în munte ca o gură imensă, dar nu se vedea nici de sus, nici de jos. Se târî în mâini peste marginea ei şi respiră adânc, cu greutate, blestemându-se că nu a putut ajunge acolo mai devreme, că a permis să fie păcălit. În La Rinconada, oamenii văzuseră explozia şi se întrebau, în şoaptă, ce putea să fie focul acela din gheaţă.

Focul din gheaţă. Ar fi trebuit să fie un semnal de îngrijorare… sau de atac. Grota era plină de magi, prea bătrâni sau prea tineri ca să lupte, de răniţi şi de bolnavi, de mame, de copii mici, care nu puteau fi lăsaţi singuri –

aşa cum era şi soţia lui Alastair cu fiul său. Toţi stăteau ascunşi aici, într-unul dintre cele mai îndepărtate colţuri ale pământului.

Maestrul Rufus îl convinsese că altfel ar fi vulnerabili, în voia sorţii, iar Alastair avusese încredere în el. Atunci când Inamicul Morţii nu-şi făcu apariţia pe câmpul de bătălie pentru a da ochii cu fata Makar, campionul magilor în care-şi puseseră toţi speranţa, Alastair îşi dădu seama ce greşeală făcuse. Se grăbi înapoi în La Rinconada, zburând aproape tot drumul, în sensul curenţilor de aer. De acolo a mers pe jos deoarece Inamicul deţinea un control puternic şi imprevizibil asupra elementelor naturii. Cu cât urca mai sus, cu atât i se făcea mai frică. *De-ar fi cu toţii bine!* se gândi el când păşi în grotă. *Ah, de-ar fi cu toţii bine!*

Ar fi trebuit să se audă scâncetele copiilor. Ar fi trebuit să se audă murmurul discuţiilor îngrijorate şi zumzetul incantaţiilor. Dar nu se auzea decât urletul vântului care se izbea de culmea golaşă a muntelui. Pereţii grotei de gheaţă albă erau pătaţi de sânge, iar acolo unde acesta căzuse, gheaţa se topise. Alastair îşi scoase ochelarii de zăpadă, lăsându-i să cadă în stratul de omăt, şi înaintă mai mult în grotă, încercând din toate puterile să se stăpânească.

Pereţii grotei aveau o sinistră luminozitate fosforescentă. Singura lumină de acolo era la mare distanţă de intrare, fapt care ar putea explica de ce s-a împiedicat de primul cadavru, fiind gata să cadă în genunchi. Alastair s-a tras înapoi cu un urlet, apoi a strâns tare din ochi când ecoul i-a răspuns cu acelaşi urlet. Fata-mag peste care dăduse era arsă şi peste putinţă de recunoscut, dar purta brăţara de piele cu placa de cupru bătută pe ea, ce demonstra că era studentă în anul al doilea la Magisterium. Nu putea să aibă mai mult de treisprezece ani.

Trebuia să te fi obişnuit cu moartea până acum! îşi spuse el. Erau în război cu Inamicul de zece ani, deşi uneori i se părea că trecuse un secol. La început păruse imposibil – un tânăr, chiar dacă Makar, care îşi propusese

să învingă moartea însăşi. Dar pe măsură ce Inamicul creştea în putere, iar armata lui de Călăreţi ai Haosului se făcea tot mai numeroasă, ameninţarea îi pusese într-o situaţie disperată… culminând cu acest masacru nemilos al celor mai neajutoraţi şi mai nevinovaţi.

Alastair se ridică în picioare şi înaintă în grotă, căutând cu disperare pe cineva anume. Îşi făcu loc cu greu printre cadavrele maeştrilor de la Magisterium şi Collegium, ale copiilor prietenilor şi cunoscuţilor lui şi ale magilor răniţi în bătăliile de dinainte. Printre ele zăceau şi cadavrele hăcuite ale Călăreţilor Haosului, cu ochii lor tulburi, acum întunecaţi pe vecie. Deşi magii fuseseră luaţi prin surprindere, era evident că dăduseră o luptă crâncenă, din moment ce doborâseră atâţia soldaţi din armata Inamicului. Luptându-se cu oroarea pe care o simţea în stomac, cu mâinile şi picioarele amorţite, Alastair merse împleticit… până când a văzut-o.

Sarah.

A găsit-o zăcând chiar în spatele grotei, lângă un zid de gheaţă înnegurat. Ochii îi erau larg deschişi, privind în gol. Irisul era ceţos, iar genele erau acoperite cu gheaţă fină. Se aplecă spre ea, trecându-şi mâna uşor peste obrazul ei rece. Respiraţia îi ieşi şuierător din piept, iar plânsul lui umplu tot aerul. Dar unde era fiul lor? Unde era Callum?

Mâna dreaptă a lui Sarah era încleştată pe un pumnal. Se pricepuse de minune să modeleze minereul scos din adâncuri. Ea îşi confecţionase singură pumnalul, în ultimul an de Magisterium. Avea şi un nume: Semiramis. Alastair ştia cât de mult preţuise Sarah pumnalul acela. *Când va fi să mor, vreau să am în mână arma mea!* îi spunea ea mereu. Dar el nu voia ca ea să moară vreodată.

Degetele i se încleştară pe obrazul ei rece. Plânsul îl făcu să se întoarcă brusc. În grota asta plină de moarte şi tăcere, un plânset.

Un copil.

El se întoarse, căutând surescitat locul de unde se auzea scâncetul firav. Părea să vină din apropierea intrării în grotă. Se grăbi înapoi de unde venise, împiedicându-se de

cadavrele îngheţate bocnă, ca nişte statui, până când, brusc, din mijlocul masacrului îl privi o altă faţă familiară.

Declan. Fratele lui Sarah, rănit în ultima bătălie. Fusese sufocat printr-o magie extrem de crudă – faţa îi era albăstruie, ochii erau împăienjeniţi de vasele de sânge sparte. Unul dintre braţe era cumva răsucit, iar sub el, apărat de răceala gheţii printr-o pătură de lână, era fiul lui Alastair. Pe când privea scena aceasta uluit, băieţelul deschise gura şi începu să plângă slab, ca un pisoi.

Ca în transă, tremurând de uşurare, Alastair se aplecă şi îşi luă copilul în braţe. Băiatul se uită la el cu ochii lui mari, cenuşii, şi deschise gura să plângă iar. Când pătura căzu într-o parte, Alastair văzu şi de ce. Piciorul stâng al copilului atârna într-o poziţie oribilă, ca o creangă ruptă de copac.

Alastair încercă să invoce magia pământului ca să-l vindece, dar nu avu destulă putere şi nu reuşi decât să-i aline puţin durerea. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, îşi înfăşură copilul cât mai strâns în pătură şi se chinui să ajungă înapoi în fundul grotei, acolo unde zăcea Sarah.

Ţinând copilul în faţa ei, de parcă ea ar fi putut să îl vadă, îngenunche lângă trupul mort.

— Sarah, şopti el, cu lacrimile înecându-i glasul, o să-i spun cum ai murit încercând să-l protejezi! O să am grijă să ştie întotdeauna cât de curajoasă ai fost!

Ochii ei îl priveau fix, goi şi lipsiţi de viaţă. El strânse mai tare copilul la piept şi întinse mâna să-l ia pe Semiramis din mâna ei. Când se aplecă, observă nişte semne ciudate în gheaţă, ca şi cum ea ar fi scrijelit acolo înainte de a muri. Dar erau mult prea uniforme ca să fie simple zgârieturi. Aplecându-se mai mult, îşi dădu seama că erau de fapt nişte cuvinte – cuvintele pe care soţia lui le săpase gheaţa grotei cu ultimele ei puteri.

Fiecare cuvânt citit a fost ca o lovitură grea în stomac.

UCIDE COPILUL

CAPITOLUL UNU

Callum Hunt era o legendă în micul său orăşel din North Carolina, dar nu în sensul bun al cuvântului. Era faimos pentru remarcile sale sarcastice, care îi scoteau din sărite pe profesori, dar mai era specializat şi în iritarea directorilor, a monitorilor de pe hol şi a femeilor de la cantină. Consilierii psihologici, care mereu încercau să-l ajute (la urma urmelor, mama bietului băiat murise), ajungeau să spere că niciodată nu-şi va mai face apariţia în cabinetul lor. Era absolut jenant să ajungi să-ţi pierzi controlul în faţa unui puşti furios de doisprezece ani.

Încruntarea permanentă a lui Call, părul lui negru ciufulit şi ochii cenuşii, plini de suspiciune, erau mult prea bine cunoscute prin vecini. Îi plăcea să se dea cu skateboardul, deşi durase ceva până când se obişnuise să-l manevreze – o mulţime de maşini poartă şi acum semnele acestor începuturi. Era văzut adesea în faţa diverselor vitrine – unde se vindeau benzi desenate, săli de jocuri sau magazine care vindeau jocuri. Până şi primarul ajunsese să-l cunoască. Ar fi fost şi greu să-l uite după ce năvălise

peste vânzătorul de la magazinul cu animale de companie, în ziua Paradei de Mai, când a înhăţat cârtiţa cu care acesta voia să hrănească un boa constrictor. Îi părea rău de creatura oarbă, cu pielea ridată, care părea neajutorată… şi, în numele corectitudinii, a mai eliberat şi toţi şoarecii albi care erau felul doi în meniul şarpelui.

Nu se gândise niciun moment că toţi şoriceii aceia aveau să alerge haotic printre picioarele participanţilor la paradă, dar la ce să te aştepţi… şoarecii nu sunt prea deştepţi. Nu-i trecuse prin gând nici că spectatorii vor fugi aşa de nişte şoareci amărâţi, dar nici oamenii nu sunt prea deştepţi – cel puţin aşa încercase să explice situaţia tatăl lui Call, la sfârşit. Nu era vina băiatului că se stricase parada, dar toată lumea – mai ales primarul – se purta de parcă aşa ar fi fost. Într-un final, Call fu convins să înapoieze cârtiţa vânzătorului.

Tatăl lui Call nu era de acord cu furatul. Din punctul lui de vedere, furatul era aproape la fel de rău ca şi magia.

*

Callum se foia pe scaunul tare din faţa biroului directorului, întrebându-se dacă avea să mai vină a doua zi la şcoală şi dacă îi va simţi cineva lipsa, în cazul în care nu va veni. Trecu în revistă, iar şi iar, diferitele moduri în care putea să dea peste cap testarea magilor – de dorit într-un mod spectaculos. Tatăl lui îi înşira mereu toate posibilităţile de ratare: *Goleşte-ţi mintea complet. Sau concentrează-te la ceva absolut diferit de ce vor monştrii aceia de la tine. Sau gândeşte-te la testul altcuiva, în loc să te gândeşti la al tău.* Call îşi frecă piciorul, care înţepenise şi îl duruse în timpul orelor toată dimineaţa – i se întâmpla asta de multe ori. Cu cât creştea mai mult, cu atât îl durea mai tare. Cel puţin partea fizică de la testul de magie – indiferent în ce ar fi constat – era simplu de ratat.

În capătul holului se auzeau copiii din sala de sport, se auzeau adidaşii lor scârţâind pe lemnul lucios al podelei, vocile lor ridicate în timp ce se tachinau unii pe alţii. Şi-ar fi dorit să joace şi el măcar o dată. Poate nu ar fi fost atât

de rapid ca ceilalţi copii şi poate că i-ar fi fost greu să-şi ţină echilibrul, dar era plin de o energie fără limite. Era scutit de ora de sport din cauza problemelor la picior; chiar şi în şcoala elementară, atunci când voia să alerge sau să sară în pauze, monitorii veneau la el şi-i spuneau să se potolească, ca să nu se rănească. Iar dacă nu se potolea, îl obligau să intre în clasă.

Ca şi cum nişte vânători ar fi fost cel mai groaznic lucru care i se putea întâmpla cuiva. Ca şi cum piciorul lui ar fi putut să fie şi mai rău de atât.

Call oftă şi continuă să fixeze geamurile uşilor pe care tatăl său urma să le deschidă în curând. Avea o maşină care nu putea trece neobservată, un Rolls-Royce Phantom din 1937, de un argintiu strălucitor. Nu mai avea nimeni în oraş aşa ceva. Tatăl lui Call avea un magazin de antichităţi pe Main Street, care purta numele *Acum şi Din Nou;* era plăcerea lui cea mai mare să ia un lucru vechi şi să-l facă să arate strălucitor, ca nou. Ca să-şi menţină maşina funcţională, trebuia să meşterească câte ceva la ea aproape în fiecare weekend. Şi tot timpul îl ruga pe Call s-o spele şi s-o ungă cu un fel de ceară veche, ca să nu ruginească.

Rolls-Royce-ul mergea perfect… spre deosebire de Call. Îşi privi adidaşii, aşa cum stătea şi bătea din picioare. Când purta jeanşi din ăştia nu se vedea nimic în neregulă la piciorul lui, dar imediat ce se ridica şi începea să meargă, deja era evident. A făcut operaţii peste operaţii, încă de când era mic, şi tot felul de tratamente de recuperare, dar adevărul este că nimic nu l-a ajutat. Tot şchiopăta uşor când mergea, de parcă ar fi încercat să păşească într-o barcă aflată pe apă, care se legăna dintr-o parte în alta. Câteodată, când era mai mic, se juca de-a piraţii sau zicea că e un marinar neînfricat, cu un picior de lemn, gata să se scufunde odată cu corabia lui după o bătălie lungă, cu nenumărate salve de tun. Se juca de-a piraţii şi de-a ninja, de-a cowboy-i şi de-a exploratorii extratereştri.

Dar niciun joc cu magie. Asta niciodată.

Auzi hârâitul unui motor şi se ridică în picioare – doar ca să se aşeze la loc plictisit. Nu era tatăl lui, ci doar o banală Toyota roşie. În clipa următoare, Kylie Myles, o fată din clasa lui, trecu în grabă pe lângă el, urmată de un profesor.

— Succes la proba de balet! îi spuse domnul Kemal şi se întoarse repede în clasă.

— Da, mersi, spuse Kylie, care apoi se uită ciudat la Call, ca şi cum l-ar fi evaluat. Asta era una dintre trăsăturile ei caracteristice, la fel ca părul ei blond şi lucios sau rucsacul cu unicorn. Când se aflau în aceeaşi cameră, privirea ei trecea peste el de parcă ar fi fost invizibil. Ciudat şi surprinzător, ea şi-a unduit mâna ca şi când l-ar fi salutat, după care s-a îndreptat spre Toyota. De unde stătea el, putea să-i vadă pe părinţii ei stând pe scaunele din faţă, afişând un aer nerăbdător.

Era oare posibil să meargă şi ea tot acolo? Se ducea tot la Testul Fierului? Dar, dacă ar fi aşa… Se ridică repede de pe scaun. Dacă se ducea acolo, trebuia s-o avertizeze cineva.

Foarte mulţi copii cred că sunt cumva speciali, spusese tatăl lui Call cu un dispreţ nedisimulat în voce. *Şi părinţii lor cred la fel. Mai ales în familiile în care puterile magice datează de generaţii întregi. Iar în familiile în care magia nu s-a mai manifestat de mult timp, un copil cu puteri magice e o speranţă de a se întoarce la putere. Dar cei mai jalnici sunt copiii care nu au rude cu puteri magice. Ei cred că o să fie ca în filme.*

N-are nicio legătură cu filmele.

Chiar în clipa aceea, tatăl lui Call intră în curba de lângă şcoală cu un scârţâit strident de frâne, iar Call nu mai putu s-o vadă pe Kylie. Şchiopătă spre uşă şi ieşi, dar când ajunse la Rolls, Toyota familiei Myles dăduse deja colţul şi nu se mai vedea.

S-a zis cu avertizările.

— Call!

Tatăl lui coborâse din maşină şi se aplecă să deschidă uşa din dreapta. Părul lui negru, ca o mătură – acelaşi păr

negru vâlvoi pe care îl avea şi Call –, începuse să încărunţească pe la tâmple. Cu toată căldura de afară, bărbatul era îmbrăcat cu un sacou din tweed, cu petice de piele la coate. Lui Call i se părea adesea că tatăl său seamănă cu Sherlock Holmes din vechiul serial BBC; uneori, oamenii chiar erau surprinşi că nu are accent britanic.

— Eşti gata?

Call ridică din umeri. Cum ai putea să zici că eşti gata pentru ceva care, dacă o dai în bară, îţi va da toată viaţa peste cap? Sau dacă n-o dai în bară, în cazul lui.

— Cred că da.

Tatăl lui deschise portiera.

— Bine. Urcă!

Interiorul Rollsului era impecabil, ca pe dinafară. Call observă cu surprindere că pe bancheta din spate erau două cârje. Nu mai avusese nevoie de cârje de ani de zile, de când căzuse de pe spalier şi îşi sucise glezna – glezna de la piciorul *bun.* După ce tatăl lui urcă în maşină şi porni motorul, Call arătă cu mâna spre cârje şi întrebă:

— Ce-i cu astea?

— Cu cât arăţi mai rău, cu atât sunt mai multe şanse de a fi respins, zise tatăl său încruntat, privind cu atenţie în spate, fiindcă ieşeau din parcare.

— Dar nu e un fel de păcăleală? obiectă Call.

— Call, oamenii trişează ca să câştige. Nu poţi să trişezi ca să pierzi.

Call îşi dădu ochii peste cap, lăsându-l pe tatăl său să creadă ce vrea. Call era sigur de un singur lucru – nu se va folosi de cârjele alea decât dacă nu va avea încotro. Dar nu avea chef să se certe pe tema asta, nu azi, când tatăl, într-un mod absolut surprinzător, arsese pâinea pentru micul dejun şi se răstise la el când îndrăznise să se plângă că se duce la şcoală doar pentru două ore.

Acum, tatăl lui stătea ghemuit pe volan, cu fălcile încleştate şi cu degetele de la mâna dreaptă strânse pe manetă, schimbând vitezele cu o agresivitate inutilă.

Call se strădui să se concentreze la copacii de pe drum,

ale căror frunze începuseră să se îngălbenească, şi să-şi amintească ce ştia despre Magisterium. Prima dată când tatăl lui a deschis discuţia despre maeştri şi despre felul în care aceştia îşi aleg discipolii s-a întâmplat în biroul lui, când l-a pus pe Call să stea într-unul dintre fotoliile lui mari, de piele. Call avea coatele bandajate şi buza ruptă după o bătaie la şcoală, aşa că nu prea avea chef să asculte. Pe deasupra, tatăl lui era aşa de serios, încât Call se şi speriase. Vorbea cu un aşa ton, de parcă urma să-l anunţe că suferea de o boală groaznică. Se dovedise că boala era potenţialul său pentru magie.

Call s-a foit în fotoliu tot timpul în care a vorbit tatăl lui. Era obişnuit să se ia cineva de el; copiii credeau că piciorul lui îl transformă într-o ţintă uşoară. De cele mai multe ori, reuşea să le arate că nu aşa stăteau lucrurile. De data aceea, însă, dăduse peste nişte băieţi mai mari, care îl prinseseră pe lângă sala de sport, când se ducea acasă. L-au îmbrâncit şi i-au aruncat în faţă jignirile cu care era obişnuit. Callum văzuse că, în general, oamenii dau înapoi când sare la bătaie, aşa că a vrut să-l pocnească pe cel mai înalt dintre ei. Asta a fost prima lui greşeală. În doi timpi şi trei mişcări l-au pus la pământ – unul se aşezase pe genunchii lui, în timp ce altul îl lovea în faţă, obligându-l să-şi ceară scuze şi să spună că este un clovn şchiop.

— Îmi cer scuze că sunt grozav, rataţilor! strigă Call, după care îşi pierdu cunoştinţa.

Probabil că leşinul nu a durat mai mult de un minut, fiindcă atunci când a deschis ochii i-a văzut pe băieţi cum se retrăgeau. În fugă. Lui Call nu-i venea să creadă că replica lui a avut un asemenea efect.

— Aşa, le-a strigat el. Mai bine căraţi-vă!

Apoi s-a uitat în jurul lui şi observă că asfaltul de pe terenul de joacă era crăpat. O crăpătură lungă, care mergea de la leagăne spre peretele magaziei, până la jumătatea clădirii.

Zăcea chiar pe direcţia crăpăturii, care părea să fi fost provocată de un mini-cutremur. Se gândi atunci că era cea mai tare chestie care i se întâmplase vreodată. Tatăl lui nu

era de acord.

— Magia se moşteneşte din familie, a spus tatăl lui Call. Nu e obligatoriu ca toţi din familie să aibă puteri magice, dar se pare că tu le ai. Din păcate. Îmi pare aşa de rău, Call!

— Deci crăpătura aia din pământ – zici tu că eu am făcut-o?

Call oscila între bucurie prostească şi oroare maximă, dar se pare că bucuria era mai puternică. Simţea cum i se întind colţurile gurii într-un zâmbet şi încerca să se stăpânească.

— Aşa ceva fac magii?

— Magii lucrează cu elementele naturii – pământ, aer, foc sau chiar cu vidul, care e izvorul celei mai puternice şi mai groaznice magii dintre toate – magia haosului. Pot să folosească magia pentru orice lucru, chiar şi să rupă în două pământul, aşa cum ai făcut tu.

Tatăl lui dădu uşor din cap.

— La început, când îşi face apariţia pentru prima dată, magia e foarte puternică. Forţă brută… numai echilibrul tău este cel care poate să stăpânească puterea magică. E mult de învăţat ca să ajungi să ai atâta putere ca un mag abia descoperit. Tinerii magi nu prea pot să-şi controleze puterile. Dar, Call, învaţă să te stăpâneşti. Şi nu trebuie să-ţi mai foloseşti vreodată puterea! Dacă o vei face, magii te vor lua cu ei în tunelurile lor.

— Acolo este şcoala lor? Magisterium este sub pământ? întrebă Call.

— Ascuns în pământ, ca să nu poată fi găsit, îi răspunse posomorât tatăl său. Acolo nu este lumină. Nu există nicio fereastră. E numai un labirint. În cavernele acelea poţi să te pierzi şi chiar să şi mori acolo… şi nimeni n-o să afle vreodată.

Call îşi umezi buzele, care i se uscaseră dintr-odată.

— Dar şi tu eşti mag, nu-i aşa?

— Nu mi-am mai folosit puterile de când a murit mama ta. Nu le voi mai folosi niciodată!

— Şi mama a fost acolo? În tuneluri? Chiar aşa?

Call era mereu dornic să afle ceva despre mama lui. Nu avea prea multe lucruri de la ea. Câteva fotografii îngălbenite dintr-un album vechi, în care apărea o femeie drăguţă, cu acelaşi păr negru ca al lui Call şi cu nişte ochi de o culoare nedefinită. Ştia că nu e cazul să-l întrebe prea multe pe tatăl lui. Nu vorbea niciodată despre mama sa decât dacă nu avea încotro.

— Da, şi ea s-a dus acolo, îi spusese tatăl său. Şi din cauza magiei a şi murit. Când magii pornesc un război, ceea ce se întâmplă adesea, nu dau doi bani pe oamenii care îşi pierd viaţa în războiul acela. Acesta e alt motiv pentru care nu trebuie să le atragi atenţia.

În noaptea aceea, Call s-a trezit din somn ţipând, pentru că visase că era blocat undeva, în subteran, şi că mormane de pământ erau turnate peste el, îngropându-l de viu. Oricât se străduia să-l împingă, nu putea să respire. După aceea, a visat că fugea de un monstru de fum, în ochii căruia se vedeau spirale rotitoare în mii de culori drăceşti… dar nu putea să alerge destul de repede, din cauza piciorului. În visele astea, îşi târa piciorul de parcă ar fi fost un obiect neînsufleţit, pe care îl trăgea după el până când se prăbuşea, iar atunci simţea respiraţia fierbinte a monstrului în ceafa lui.

Copiii din clasa lui Call se temeau de întuneric, de monştri ascunşi sub pat, de zombi sau de ucigaşi cu topoare gigantice. Lui Call îi era frică de magi, dar mai frică îi era pentru că avea şi el puteri magice.

Şi acum avea să-i întâlnească. Pe aceiaşi magi din cauza cărora murise mama lui, din cauza cărora tatăl lui nu mai zâmbea decât rareori şi nu mai avea niciun prieten, ci stătea mereu în atelierul pe care şi-l făcuse în garaj, reparând mobilă stricată, maşini şi bijuterii. Call considera că nu trebuie să fii vreun geniu ca să-ţi dai seama de unde vine obsesia asta a lui de a repara lucrurile stricate.

Trecură în viteză pe lângă un indicator care le ura bun venit în Virginia. În jur nu era nimic schimbat. Nu ştia la ce s-ar fi aşteptat să vadă, dar ieşise foarte rar din Carolina de Nord. Excursiile lor în afara oraşului Asheville

erau destul de rare şi de cele mai multe ori se duceau la cimitire de maşini să cumpere diverse piese sau la târguri de vechituri, unde Call hoinărea printre mormane de argintărie oxidată, colecţii de cartoane cu jucători de baseball aşezate în folii de plastic şi capete de iac împăiate, extrem de ciudate, în timp ce tatăl lui se tocmea pentru nişte chestii absolut plictisitoare.

Lui Call îi trecu prin cap că, dacă nu va reuşi să pice la examenul ăsta, nu va mai trebui să se ducă vreodată la asemenea târguri. Simţi că i se strânge stomacul şi un fior rece îi trecu pe şira spinării. Se străduia să se gândească la planul pe care tatăl său se chinuise să i-l bage în cap: *Goleşte-ţi mintea complet. Sau concentrează-te la ceva absolut diferit de ce vor monştrii aceia de la tine. Sau gândeşte-te la testul altcuiva, în loc să te gândeşti la al tău.* Expiră profund. Nervozitatea tatălui său începuse să-l afecteze şi pe el. O să fie bine. Nu e greu să pici un test.

Maşina ieşi de pe autostradă pe un drum îngust. Singurul indicator vizibil arăta simbolul unui avion, iar dedesubt, cuvintele AERODROM ÎNCHIS PENTRU REABILITARE.

— Unde mergem? întrebă Call. Mergem cu avionul?

— Să sperăm că nu va fi cazul, mormăi tatăl său.

Asfaltul străzii s-a terminat brusc, făcând loc unui drum prăfuit. Fiindcă maşina începuse imediat să se zdruncine, Call se prinse de mânerul portierei, ca să nu zboare de pe scaun şi să se dea cu capul de plafon. Rolls-Royce-ul nu era făcut pentru drumurile de pământ.

Dintr-odată, strada deveni mai largă şi copacii părură că se dau la o parte din faţa lor. Rolls-ul se afla acum într-un spaţiu gol şi uriaş.

În mijloc era un hangar imens, din fier ruginit. Pe lângă hangar erau parcate aproximativ o sută de maşini de tot felul, de la camionete rablagite până la limuzine aproape la fel de fiţoase ca Phantom-ul, poate chiar mai noi. Call văzu părinţi şi copii, toţi cam de vârsta lui, şi toţi se îndreptau spre hangar.

— Cred că am întârziat, spuse Call.

— Perfect.

Vocea tatălui său avea o satisfacţie posomorâtă. Parcă maşina şi coborî, făcându-i semn lui Call să-l urmeze. Call se bucură, căci tatăl său părea să fi uitat de cârje. Era o zi foarte caldă, iar soarele îi încălzea tricoul cenuşiu. Îşi şterse de blugi palmele transpirate în timp ce se apropiau de hangar, pătrunzând în spaţiul acela negru şi uriaş care era intrarea.

Înăuntru era o nebunie. Copiii mişunau peste tot, iar vocile lor răsunau strident în spaţiul vast. De-a lungul unui perete de metal erau aşezate scaune de plastic. Cu toate că aveau loc acolo mai mulţi oameni decât erau atunci de faţă, tribunele păreau că se pierd în imensitatea clădirii. Cu bandă strălucitoare, de culoare albastră, erau marcate pe podea x-uri şi cercuri.

În partea opusă, în faţa unor uşi duble ale hangarului – odinioară cale de acces pentru avioane, se aflau magii.

CAPITOLUL DOI

Erau doar şase magi, dar păreau să umple tot spaţiul cu prezenţa lor. Call nu prea ştiuse până acum la ce ar fi trebuit să se aştepte şi nici cum vor arăta aceştia – ştia că tatăl lui este un mag, iar aspectul lui era unul destul de banal, dacă nu chiar ponosit. Îşi imaginase că ceilalţi magi vor arăta mai ciudat. Poate cu pălării ascuţite. Sau cu mantii pline de steluţe argintii? Spera ca măcar unul dintre ei să aibă pielea verde. Spre dezamăgirea lui, arătau perfect normal. Erau trei femei şi trei bărbaţi, toţi îmbrăcaţi în nişte tunici negre, largi, cu mâneci lungi, strânse cu o centură în talie, iar pe dedesubt aveau nişte pantaloni din acelaşi material. La încheieturile mâinilor aveau un fel de brăţări de piele şi metal, dar Call n-ar fi putut să spună dacă aveau ceva special sau erau doar nişte accesorii la modă printre magi.

Cel mai înalt dintre ei, un bărbat masiv, cu umeri largi, cu nas de vultur şi cu o claie de păr castaniu amestecat cu fire argintii, păşi în faţă, adresându-se familiilor care stăteau pe scaune.

— Bun venit aspiranţilor, dar şi familiilor, la cea mai importantă după-amiază din viaţa voastră de copii!

— Corect, se gândi Call. Nici vorbă de presiune sau ceva de genul acesta.

— Toţi ştiu că se află aici ca să dea examen pentru şcoala de magie? întrebă el cu voce joasă.

Tatăl său clătină din cap.

— Părinţii cred ce vor ei să creadă şi aud ce vor ei să audă. Dacă vor ca progenitura lor să fie un sportiv celebru, vor crede că îl înscriu într-un program exclusivist de antrenament. Dacă vor ca fata lor să fie neurochirurg, pentru ei asta e o şcoală pre-pre-pregătire. Dacă vor ca atunci când va fi mare să fie bogat, vor crede că asta e o şcoală unde copilul lor va avea ocazia să se împrietenească cu bogaţii şi puternicii.

Magul vorbea înainte, explicându-le cum avea să decurgă după-amiaza şi cât de mult va dura.

— Unii dintre voi aţi venit de departe pentru a le oferi copiilor voştri această oportunitate, iar pentru aceasta vă suntem recunoscători!

Call îl auzea foarte bine, dar mai distingea încă o voce, care părea să vină de nicăieri şi de peste tot în acelaşi timp.

Când Maestrul North va termina de vorbit, toţi aspiranţii vor trebui să se ridice şi să iasă în faţă. Testul este gata să înceapă.

— Ai auzit asta? îl întrebă Call pe tatăl său, care dădu din cap aprobator. Call privi în jur, la feţele celorlalţi, care erau toate îndreptate spre magi, unele temătoare, altele zâmbitoare.

— Dar copiii or fi auzit?

Magul – Call bănuia că el trebuie să fie Maestrul North, dacă se lua după vocea fără trup – tocmai îşi termina discursul. Call ştia că ar trebui să încerce să iasă dintre scaune, pentru că lui îi lua mai mult timp să se deplaseze decât celorlalţi copii. Dar mai întâi voia să afle răspunsul.

— Oricine are o cât de mică putere poate să-l audă pe Maestrul Phineus – şi fiecare dintre aceşti aspiranţi a avut,

la un moment dat, o anumită legătură cu magia până acum. Unii deja bănuiesc ce sunt, alţii ştiu sigur, iar restul urmează să afle.

Se produse învălmăşeală când copiii se ridicară în picioare, iar rândurile de metal ale tribunelor se zgâlţâiră.

— Aşadar, ăsta ar fi primul test? îl întrebă Call pe tatăl său. Dacă îl auzi sau nu pe Maestrul Phineus?

Tatăl lui părea că nici nu mai aude ce spune. Părea complet absent.

— Cred că da. Dar celelalte probe vor fi mai grele. Ţine minte ce ţi-am spus şi totul va lua sfârşit foarte repede.

Îl prinse pe Call de încheietura mâinii, mai să-l sperie – ştia că tatăl său ţine la el, dar, în general, era destul de distant. Acum el strânse cu putere mâna lui Call, apoi îi dădu drumul repede.

— Acum du-te!

Cât timp Call îşi făcu loc printre scaune, ceilalţi copii se adunaseră deja în grupuri. Una dintre femeile-mag îi făcu semn cu mâna lui Call, chemându-l spre unul dintre grupurile din coadă. Toţi aspiranţii şuşoteau între ei, părând emoţionaţi, dar şi nerăbdători. Call o văzu şi pe Kylie Myles, aflată la două grupuri distanţă de el. Se întrebă dacă era cazul să o strige, pentru a-i spune că nu este aici pentru un examen de balet, aşa cum credea, dar ea râdea şi sporovăia cu alţi aspiranţi. Se îndoia că va avea chef să-l asculte tocmai pe el.

Şcoală de balet, se gândi el posomorât. Uite aşa pun mâna pe tine.

— Eu sunt Maestra Milagros, spuse femeia-mag care îl chemase pe Call, în timp ce îşi dirija grupul cu mare îndemânare afară din camera cea mare, pe un coridor lung, vopsit într-o culoare anostă.

— Pentru această primă probă veţi rămâne împreună. Vă rog să veniţi după mine în mod ordonat.

Call, care era în spate, grăbi puţin pasul ca să prindă grupul din urmă. Ştia că dacă ar fi întârziat ar fi avut un avantaj, pentru că acest lucru arăta că nu-i pasă de probă sau că nu ştie prea bine ce face, dar nu suporta să vadă

toate privirile fixate asupra sa, fiindcă rămânea în urmă. De fapt, se grăbi să înainteze aşa de precipitat, încât dădu şi peste umărul unei fete tare drăguţe, care avea nişte ochi mari şi întunecoşi. Ea îl săgetă cu o privire enervată de sub perdeaua şi mai întunecoasă a pletelor ei.

— Scuze, zise Call din reflex.

— Toţi suntem agitaţi, zise fata.

Amuzant… fiindcă ea nu părea deloc agitată. Chiar părea foarte calmă. Sprâncenele ei desenau un arc perfect. Nu era niciun pic de praf pe puloverul ei caramel sau pe blugii care păreau foarte scumpi. Avea la gât un pandantiv lucrat în filigran ce reprezenta o mână, pe care Call o recunoscu pentru că o văzuse la un magazin de antichităţi. Se numea Mâna Fatimei. Cerceii de aur din urechile ei păreau că aparţinuseră odinioară unei prinţese, dacă nu vreunei regine. Deodată, Call deveni conştient de aspectul lui, de parcă ar fi fost plin de noroi.

— Hei, Tamara! strigă un băiat cu figură asiatică, cu părul negru filat.

Fata se întoarse cu spatele spre Call. Băiatul mai spuse ceva rânjind, dar Call nu auzi ce şi se temea că îi povesteşte cum el era un olog care dădea peste oameni. Ca şi cum ar fi fost monstrul lui Frankenstein. Furia clocotea înăuntrul lui – mai ales că Tamara nici nu se uitase la el, de parcă nici nu-i observase piciorul. Se enervase doar pe el, aşa cum s-ar fi enervat pe oricare alt copil. Îşi aduse aminte că, după ce va pica examenul, nu va mai fi nevoit să vadă niciodată pe niciunul dintre cei care se aflau aici.

Şi că ei vor muri cu toţii sub pământ.

Gândul ăsta îi dădu putere să meargă de-a lungul seriei nesfârşite de coridoare, pentru a ajunge, în sfârşit, într-o cameră mare şi albă, unde erau aşezate şiruri de bănci. Părea o cameră ca oricare alta, asemănătoare tuturor încăperilor în care se dau testări. Băncile erau simple, din lemn, şi aveau ataşate de ele nişte scaune rahitice. Pe fiecare bancă era câte un caiet albastru, pe care era lipită o etichetă cu numele copilului, iar deasupra era aşezat un stilou. Se făcuse o mare harababură când fiecare copil

începu să-şi caute locul din bancă în bancă, privind etichetele cu numele de deasupra. Call îşi găsi locul în a treia bancă şi se lăsă să alunece pe scaun, în spatele unui copil cu părul blond şi ondulat, îmbrăcat cu o jachetă ce purta însemnele unei echipe de fotbal. Părea mai degrabă un sportiv decât un candidat pentru şcoala de magie. Băiatul îi zâmbi aşa de larg lui Call, de parcă s-ar fi bucurat sincer că stă lângă el.

Call nu se obosi să-i întoarcă zâmbetul. Îşi deschise cartea albastră, uitându-se pe paginile cu întrebări şi cercuri goale, unde trebuia să completeze A, B, C, D şi E. Se aşteptase ca testele să fie înfricoşătoare, dar părea că singurul pericol care îl pândea era să moară de plictiseală.

— Vă rog să nu deschideţi caietele înainte de a începe testul, spuse Maestra Milagros din faţa clasei. Era înaltă şi părea o maestră foarte tânără, care îi amintea lui Call de profesoara de la clasa lui. Avea aceeaşi nervozitate ciudată, de parcă nu ar fi fost obişnuită să-şi petreacă prea mult timp cu copiii. Era tunsă scurt şi avea părul negru, cu câteva şuviţe roz.

Call îşi închise caietul şi privi în jur, dându-şi seama că era singurul care îl deschisese. Se hotărî să nu-i spună tatălui său cât de simplu i-a fost să evite să se poarte la fel ca ceilalţi.

— Mai întâi, vreau să vă urez bun venit la Testul Fierului! continuă Maestra Milagros, dregându-şi vocea.

— Acum, că nu mai aveţi părinţii lângă voi, putem să vă explicăm mai detaliat ce o să fie astăzi. Unii dintre voi aţi primit invitaţii pentru şcoala de muzică, de astronomie, matematică avansată sau poate de călărie. Dar cum probabil că v-aţi dat seama deja, sunteţi aici, de fapt, ca să fiţi evaluaţi pentru admiterea în Magisterium.

Îşi ridică braţele, iar pereţii parcă dispărură. În locul lor apăru un zid de piatră neşlefuită. Copiii rămăseseră în băncile lor, dar podeaua de sub picioare se transformase acum în piatră cu intarsii de mică, ce scânteia ca beteala. Stalactite strălucitoare atârnau din tavan ca nişte ţurţuri.

Băiatul cel blond respiră adânc. Call auzea în toată

camera exclamaţii de mirare.

Parcă erau în peşterile din Magisterium.

— Ce tare, spuse o fată drăguţă care avea fundiţe albe la capătul codiţelor ei împletite.

În momentul acela, în ciuda a tot ceea ce-i spusese tatăl său, Call vru cu tot dinadinsul să ajungă în Magisterium. Nu i se mai părea deloc întunecat sau înfricoşător, ci minunat. Ca şi cum ar fi fost un explorator sau ca şi cum ar fi plecat pe o altă planetă. Se gândi la cuvintele tatălui său:

Magii te vor tenta cu iluzii frumoase şi cu minciuni bine gândite. Nu te lăsa păcălit.

Maestra Milagros continua să vorbească şi părea tot mai stăpână pe sine.

— Unii dintre voi sunteţi copii moştenitori, cu părinţi sau alţi membri din familie care au urmat cursurile la Magisterium. Alţii aţi fost aleşi pentru că noi considerăm că aveţi potenţialul de a deveni magi. Dar niciunul dintre voi nu are locul garantat aici. Numai maeştrii ştiu ce calităţi trebuie să aibă candidatul perfect.

Call ridică mâna şi, fără să mai aştepte să i se dea voie, întrebă:

— Şi dacă nu vrei să intri la Magisterium?

— Cine nu şi-ar dori să meargă la o şcoală cu ponei? se întrebă retoric un băiat cu o claie de păr castaniu, care stătea în diagonală faţă de Call. Era mărunt şi palid, cu nişte picioare lungi şi subţiri, iar mâinile i se iţeau ca nişte beţe din tricoul albastru pe care se mai vedea încă imaginea unui cal.

Maestra Milagros părea aşa de iritată, încât uită să mai fie emoţionată.

— Drew Wallace, spuse ea. Asta nu e o şcoală cu ponei. Aici vei fi testat ca să vedem dacă ai calităţile necesare pentru a fi ales ca discipol, pentru a-l urma pe profesorul tău, numit Maestru, în Magisterium. Şi, dacă ai suficientă magie în tine, *participarea nu e voluntară.*

Se uită urât la Call.

— Testul acesta este pentru siguranţa voastră. Cei care sunteţi moştenitori ştiţi deja ce pericol pot să reprezinte,

pentru ei înşişi ori pentru ceilalţi, magii neantrenaţi.

Se auziră murmure în toată încăperea. Call îşi dădu seama că mai mulţi copii se uitau la Tamara. Ea stătea foarte dreaptă în scaunul ei, privind ţintă în faţă, cu bărbia împinsă înainte. Cunoştea privirea asta. Era privirea pe care o avea şi el când oamenii comentau despre piciorul lui sau despre mama lui moartă sau despre ciudatul său tată. Era privirea cuiva care se prefăcea că nu auzise nimic din ce se spusese despre ea.

— Şi ce se întâmplă dacă nu intri în Magisterium? întrebă fata cu fundiţe.

— Bună întrebare, Gwenda Mason, spuse Maestra Milagros încurajator. Ca să fii un mag de succes, trebuie să posezi trei lucruri. Unul este puterea intrinsecă a magiei. Pe care o aveţi cu toţii, mai mult sau mai puţin. Al doilea este să ştii cum s-o foloseşti. Asta vă învăţăm noi. Al treilea este controlul – iar controlul trebuie să vină de la voi. Acum, în primul an, ca magi nepregătiţi, puteţi atinge culmea puterilor voastre magice, dar nu ştiţi nimic despre ele şi nu le puteţi controla. Dacă se va dovedi că nu posedaţi nicio aptitudine pentru studiu sau pentru control, atunci nu vă veţi găsi un loc în Magisterium. În acest caz, ne vom asigura că voi – şi familiile voastre – veţi fi permanent la adăpost de magie sau de oricare alt pericol care poate să vină din elementele primordiale.

Să vină din elementele primordiale? Ce înseamnă asta? se întrebă Call. Părea că şi ceilalţi erau la fel de încurcaţi.

— Asta înseamnă că am picat testul? întrebă cineva.

— Stai, ce vrea să spună? sări altul.

— Sigur nu e şcoală cu ponei? întrebă din nou Drew, puţin dezamăgit. Maestra Milagros nu băgă în seamă nimic. Imaginea grotei se estompă încet. Se aflau din nou în camera cea albă, de unde nici nu plecaseră.

— Stilourile pe care le aveţi în faţa voastră sunt speciale! spuse ea, parcă amintindu-şi că trebuie să fie din nou emoţionată.

Call se întrebă cam câţi ani ar fi putut să aibă. Părea tânără, iar şuviţele ei roz o făceau să pară şi mai tânără,

dar el îşi închipuia că trebuie să fie un magician destul de bun dacă a ajuns să fie maestru.

— Dacă nu veţi folosi stiloul, nu vă vom putea corecta testul. Scuturaţi-l, ca să îi activaţi cerneala. A, şi nu uitaţi să arătaţi ce ştiţi. Puteţi începe!

Call deschise din nou caietul. La prima întrebare se uită cruciş:

1. Un dragon şi un balaur pleacă din aceeaşi peşteră la ora 2 p.m. Şi merg în aceeaşi direcţie. Viteza medie a dragonului este cu 30 km/h mai mică decât dublul vitezei balaurului. În 2 ore, dragonul se află cu 20 km în faţa balaurului. Află viteza cu care zboară dragonul, ţinând cont că balaurul vrea să se răzbune.

Să se răzbune? Call se uită ţintă la pagina caietului, apoi o întoarse. Următoarea nu era mai grozavă.

2. Lucretia se pregăteşte în toamna aceasta să-şi planteze cultura de mătrăgună mortală. Ea va planta 4 rânduri cu mătrăgună obişnuită, câte 15 plante pe fiecare rând. Ea estimează că 20% din suprafaţa cultivată va fi plantată, de probă, cu răsaduri de lesnicior. Câte plante de mătrăgună sunt în total? Câte plante de lesnicior au fost plantate? Dacă Lucretia este un mag de pământ care a traversat trei porţi, câţi oameni poate să otrăvească ea cu mătrăguna mortală înainte de a fi prinsă şi decapitată?

Call clipi din ochi. Oare chiar trebuia să-şi bată capul ca să-şi dea seama care dintre răspunsuri erau greşite, ca nu cumva, din greşeală, să-l aleagă pe cel corect? Poate ar trebui să dea la fiecare întrebare acelaşi răspuns, în ideea că aşa va putea obţine un punctaj scăzut? După toate probabilităţile, tot ar putea obţine vreo douăzeci de procente chiar şi aşa, iar asta era mai mult decât voia.

Pe când se chinuia să-şi dea seama ce ar trebui să facă,

apucă stiloul, îl scutură şi încercă să scrie.

Nu mergea.

Încercă din nou, apăsând mai tare. Tot nu mergea. Se uită în jurul lui şi văzu că ceilalţi copii scriau fără probleme, deşi mai erau câţiva care îşi scuturau stilourile, ca el.

Se părea că nu va pica testul ca o persoană non-magică normală – el nici măcar nu putea *să-l dea.* Dar dacă magii te pun să dai iar testul dacă nu scrii nimic? Nu ar fi ca şi cum ai fi refuzat să te prezinţi, pur şi simplu?

Se încruntă şi încercă să-şi amintească ce spusese Milagros despre stilou. Parcă să-l scuturi, ca să scrie cerneala. Poate nu-l scuturase bine.

Îşi strânse pumnul mai tare în jurul stiloului şi îl scutură puternic, iar enervarea pricinuită de test adăugă şi mai multă forţă mişcării mâinii. *Hai*, spuse el în gând. *Hai odată, stilou prost, MERGI!*

Cerneala albastră ţâşni din vârful stiloului. Încercă să oprească jetul, apăsând cu degetul acolo unde credea că s-a spart… dar cerneala curgea şi mai tare. Stropise scaunul din faţa lui. Simţind ploaia de cerneală care se pornise, băiatul cel blond se trase într-o parte, încercând să se ferească. Din stilou curgea aşa de multă cerneală, cum nu ţi-ai fi putut imagina că ar încăpea într-un rezervor aşa de mic, împroşca peste tot înjur, iar ceilalţi începură să se holbeze la el. Call lăsă stiloul din mână, iar cerneala se opri imediat. Dar era deja prea târziu. Mâinile şi banca lui, caietul cu testul şi părul lui, toate erau pline de cerneală. Încercă s-o şteargă cu degetele, dar nu reuşi decât să-şi umple cămaşa de pete albastre.

Spera măcar ca cerneala să nu fie toxică. Era aproape sigur că îi intrase şi în gură puţin. Toată clasa era cu ochii pe el. Chiar şi Maestra Milagros îl privea cu un fel de uimire, ca şi cum ar fi fost şocată că cineva a putut să distrugă în felul acesta un stilou. Toţi tăceau, mai puţin lunganul care vorbise mai înainte cu Tamara. El se aplecase spre ea şi începuse din nou să-i spună ceva în şoaptă. Tamara nici măcar nu zâmbi, dar, după rânjetul

băiatului şi din sclipirea trufaşă din ochii ei, Call îşi dădu seama că iar râd de el. Simţea cum i se înfierbântă vârfurile urechilor.

— Callum Hunt! strigă Maestra Milagros cu voce şocată.

— Te rog, te rog ieşi afară şi spală-te, apoi aşteaptă pe hol până se adună grupul.

Call se chinui să se ridice în picioare, abia observând că băiatul cel blond, care fusese aproape înecat de valul de cerneală, îi zâmbi parcă înţelegător. În timp ce şchiopătă spre uşă, mai auzi pe cineva chicotind – încă mai vedea atitudinea dispreţuitoare a Tamarei. Cui îi păsa ce crede ea – cui îi păsa ce crede *oricine* de aici, dacă încercau să fie prietenoşi cu el sau răi, oricum? Nu avea nicio importanţă. Nu făceau parte din viaţa lui. Nimic din tot ce se întâmpla nu era viaţa lui.

Doar câteva ore. Îşi repetă asta întruna la baie, cât timp se chinui să se cureţe de cerneală cu praf de săpun şi cu şerveţele. Se întrebă dacă cerneala era magică. Fiindcă se lipea. I se uscase în părul negru şi încă mai avea amprente albastre pe cămaşă când ieşi din baie şi îi găsi pe ceilalţi aspiranţi aşteptându-l pe hol. Îi auzi pe unii comentând despre „ciudatul cu cerneala“.

— Fainã cămaşă ai! zise băiatul cu părul negru.

Lui Call îi făcea impresia că e un tip plin de bani, la fel ca Tamara. Nu ar fi putut să spună exact de ce, dar hainele lui aveau genul ăla de croială care costă o groază de bani.

— Pentru siguranţa ta, sper că la testul următor nu vor mai fi explozii. Sau, de fapt, stai – sper *să fie.*

— Tacă-ţi gura! mormăi Call, conştient că nu e cea mai grozavă replică a lui.

Se rezemă de zid până când apăru din nou Maestra Milagros şi le spuse să se încoloneze. Se făcu linişte şi ea începu să-i strige pe nume, în grupuri de câte cinci, îndrumând apoi fiecare grup pe un coridor şi spunându-le să aştepte la capătul acestuia. Call nu reuşea să-şi dea seama cum puteau exista atâtea coridoare într-un hangar de avioane. Avea bănuiala că era unul dintre acele lucruri la care tatăl său îi spusese că ar fi mai bine să nu se

gândească.

— Callum Hunt! strigă ea, iar Call se prelinse pe lângă zid ca să se alăture grupului său, din care făcea parte, spre dezamăgirea lui, şi băiatul cu părul negru, care se pare că se numea Jasper deWinter, dar şi blondul pe care îl stropise mai devreme cu cerneală, Aaron Stewart. Jasper se dădu mare şi o îmbrăţişă pe Tamara, urându-i succes înainte de a se alătura grupului. După ce ajunse lângă ceilalţi, începu imediat să discute cu Aaron, întorcându-i spatele lui Call, ca şi cum n-ar fi fost acolo.

Ceilalţi doi copii din grupul lui Call erau Kylie Myles şi o fată care părea foarte speriată, pe nume Celia nu mai ştiu cum, care avea nişte plete blonde murdare şi o floare albastră prinsă în breton.

— Hei, Kylie, strigă Call, gândindu-se că ăsta-i cel mai bun moment s-o avertizeze că imaginea pe care o creează Maestra Milagros despre Magisterium nu este decât o iluzie menită să-i păcălească.

Ştia din sursă sigură că adevăratele caverne erau pline de fundături şi de peşti fără ochi.

Ea păru încurcată.

— Te rog… nu vorbi cu mine.

— Cum?

Începuseră să înainteze pe hol, iar Call şchiopătă grăbit, ca să ţină pasul.

— Vorbeşti serios?

Ea ridică din umeri.

— Dă-ţi şi tu seama. Mă străduiesc să fac impresie bună, iar faptul că vorbesc cu tine nu mă ajută deloc. Îmi pare rău!

Ea se grăbi în faţă, ducându-se după Jasper şi Aaron. Call o privi aşa de intens cum se îndepărtează, de parcă furia lui ar fi putut să-i spargă capul.

— Sper să te mănânce peştii fără ochi! strigă el în urma ei, dar ea se prefăcu că nu aude.

Maestra Milagros îi dirijă, după ultima cotitură, într-o încăpere uriaşă, care arăta ca o sală de sport. Avea un tavan foarte înalt, iar din mijlocul lui atârna o minge mare

şi roşie, mult deasupra capului lor. Lângă minge era o scară lungă, din sfoară împletită, cu trepte de lemn, care pornea din tavan şi cobora până în podea.

Era ridicol. N-avea nicio şansă să urce pe scara aceea cu piciorul lui. El ar fi trebuit să rateze intenţionat aceste teste, nu să fie incapabil să le ia, arătându-se absolut nepotrivit pentru şcoala de magie.

— Vă las acum cu Maestrul Rockmaple, zise Maestra Milagros după ce ajunse acolo şi ultimul grup de cinci copii, arătând spre un mag cu o bărbuţă roşie zbârlită şi nasul roşu.

Acesta avea la el o fişă, iar la gât îi atârna un fluier, arătând întocmai ca un profesor de sport, cu toate că era îmbrăcat în ţinuta aceea complet neagră pe care o aveau toţi magii.

— Proba asta este jenant de uşoară, zise Maestrul Rockmaple, scuturându-şi barba într-un mod care se voia, probabil, dur.

— Pur şi simplu trebuie să vă urcaţi pe scară şi să luaţi mingea. Cine vrea să înceapă?

O mulţime de copii ridicară mâna. Maestrul Rockmaple îl alese pe Jasper. El merse ţanţoş spre scară, de parcă fusese primul ales deoarece era cel mai grozav şi nu pentru că-şi scuturase mâna cu nerăbdare. În loc să urce, el se învârti în jurul scării, uitându-se atent la minge, în timp ce-şi bătea buza de jos cu degetul.

— Sigur eşti gata? întrebă Maestrul Rockmaple cu sprâncenele uşor ridicate.

Câţiva copii chicotiră. Jasper, enervat că cineva râde când el ia lucrurile aşa în serios, se aruncă violent pe scara mişcătoare. De cum începu să urce, treaptă cu treaptă, scara păru că începe să se lungească, şi, cu cât urca mai mult, cu atât părea că are mai mult de urcat. Până la urmă, nu mai putu să avanseze şi căzu pe podea, cu un morman de sfoară şi de scânduri în jurul lui.

Ei, da, asta a fost amuzant, se gândi Call.

— Foarte bine, zise Maestrul Rockmaple. Cine vrea să fie următorul?

— Daţi-mi voie să mai încerc o dată, spuse Jasper, cu o voce scâncită. Acum ştiu cum trebuie să fac.

— Avem mulţi aspiranţi care îşi aşteaptă rândul, spuse Maestrul Rockmaple, care părea că se distrează.

— Dar *nu-i corect.* După ce va reuşi unul, toţi vor şti pe urmă cum să facă. Sunt pedepsit că am fost primul.

— Am avut impresia că tu ai vrut să fii primul. Dar e în regulă, Jasper. Dacă mai e timp după ce termină toată lumea şi vei mai vrea să încerci atunci, îţi dau voie.

Normal că Jasper va mai avea o şansă. Call îşi dăduse seama din felul în care acesta se comporta, că taică-su era probabil un om foarte important.

Cei mai mulţi dintre copii n-au reuşit să facă nici ei nimic, unii ajungeau până la jumătate şi apoi alunecau rapid jos, unul dintre ei nici măcar nu s-a ridicat de la podea. Celia a reuşit să avanseze cel mai mult, dar apoi a scăpat frânghia din mâini şi a căzut pe saltea. Clama ei cu floarea s-a îndoit în cădere. Deşi nu voia să se vadă că e supărată, Call era sigur de asta după felul în care tot încerca să-şi prindă la loc clama stricată.

Maestrul Rockmaple îşi privi lista.

— Aaron Stewart.

Aaron se aşează în faţa scării, flexându-şi degetele de parcă se pregătea să facă pase pe terenul de baschet. Avea un aer sportiv şi plin de încredere, iar Call simţi înţepătura aceea de invidie pe care o cunoştea prea bine, pe care o simţea ori de câte ori vedea copiii jucându-se baschet sau baseball, şi care se simţeau aşa de bine în pielea lor. Jocurile de echipă erau excluse pentru Call; şansele de a se face de râs erau prea mari, chiar dacă i s-ar fi permis să joace. Tipii ca Aaron nu aveau niciodată problema asta.

Aaron îşi luă avânt şi se aruncă pe scară. Urcă repede, picioarele îl împingeau în sus şi mâinile îl trăgeau într-o mişcare foarte fluidă. Se mişca de aşa manieră, încât urca mai iute decât se deşira scara. Urca din ce în ce mai sus. Callum îşi ţinea respiraţia şi îşi dădu seama că şi ceilalţi făceau la fel… şi toată lumea tăcea.

Aaron, rânjind ca un nebun, ajunse sus. Lovi mingea cu

dosul palmei, eliberând-o, apoi se dădu jos cu uşurinţă de pe scară, aterizând ca un gimnast.

Câţiva copii începură să aplaude entuziaşti. Chiar şi Jasper părea să se bucure pentru el, bătându-l prieteneşte pe spate.

— Foarte bine, zise Maestrul Rockmaple, folosind aceleaşi cuvinte şi exact acelaşi ton ca şi până atunci.

Callum se gândi că magul ăsta nesuferit o fi fost chiar enervat că cineva reuşise să treacă testul lui idiot.

— Callum Hunt! strigă apoi magul.

Callum păşi în faţă, regretând că nu avea o scutire de la medic.

— Nu pot!

Maestrul Rockmaple îl privi cu atenţie.

— De ce? *Alo! Uită-te la mine! Doar uită-te.* Call îşi ridică privirea şi se uită sfidător la mag.

— Piciorul. Nu am voie să fac efort fizic, spuse el.

Magul ridică din umeri.

— Păi, să nu faci!

Call se străduia să-şi potolească furia. Era sigur că ceilalţi copii se uitau la el, unii cu milă, alţii cu enervare. Partea cea mai proastă era că în mod normal ar fi trebuit să profite de şansa că i s-a dat să facă un exerciţiu fizic. Ar fi trebuit să facă ce putea şi să *rateze.*

— Nu este o *scuză*, spuse el. În copilărie, oasele piciorului meu au fost făcute praf. Am avut zece operaţii, iar ca rezultat, am şase tije care îmi ţin piciorul. Vreţi să vă arăt cicatricile?

Call spera din tot sufletul că Maestrul Rockmaple va spune nu. Piciorul lui stâng arăta groaznic, plin de liniile roşii ale tăieturilor şi cu denivelări ale ţesutului hăcuit. Nu arătase asta nimănui; niciodată nu purta pantaloni scurţi, asta de când crescuse suficient de mult ca să-şi dea seama de ce îi priveşte toată lumea piciorul. Nu înţelegea nici el de ce dăduse atâtea explicaţii, probabil că era aşa de furios încât nici nu-şi mai dădea seama ce face.

Maestrul Rockmaple, care îşi ţinea fluierul în mână, învârtea gânditor şnuml.

— Testele astea nu sunt chiar ceea ce par, zise el. Măcar fă o încercare, Callum. Dacă nu reuşeşti, trecem mai departe.

Call făcu un gest nervos cu mâinile.

— Bine. Bine.

Merse şchiopătând spre scară şi o prinse cu o mână. Intenţionat puse pe prima treaptă piciorul stâng, lăsându-şi greutatea pe el în timp ce se întinse cu mâna spre scară.

Durerea îi străbătu gamba şi căzu înapoi pe podea, încă agăţat de scară. Îl auzea pe Jasper în spatele lui, râzând. Piciorul îl durea şi stomacul parcă îi amorţise. Se uită spre scară, spre mingea roşie de cauciuc de sus şi simţi că începe să-l doară şi capul. Toţi anii aceia în care trebuise să stea spectator, să şchiopăteze în urma celorlalţi în timp ce ei făceau ture de alergare, toate astea îi reveniseră în minte, iar furia îl făcu să privească mingea aceea pe care ştia că nu poate s-o atingă, mintea fiindu-i străbătută de un singur gând:

— *Te urăsc, te urăsc, te urăsc!*

Se auzi un zgomot puternic, iar mingea roşie luă foc. Cineva ţipă – părea să fie Kylie, dar Call spera să fi fost Jasper. Toţi, inclusiv Maestrul Rockmaple, priveau în sus la mingea care ardea de parcă ar fi fost plină de artificii. Mirosul puturos de substanţe chimice umpluse aerul, iar Call sări înapoi când o bucată mare de plastic incandescent căzu ca un meteorit spre podea. Continuă să se tragă înapoi, pentru că de sus cădeau tot mai multe fragmente din mingea în flăcări şi o bucăţică din ea îi căzu chiar pe mâneca tricoului.

Cerneală *plus* plastic topit. Era o zi măreaţă pentru el.

— Ieşiţi afară, spuse Maestrul Rockmaple când copiii începură să se sufoce şi să tuşească din cauza fumului. Toată lumea afară din clasă.

— Dar rândul meu? protestă Jasper. Cum o să pot acum să mai încerc o dată, dacă ciudatul ăsta a distrus mingea cu totul? Maestre Rockmaple…

— AM SPUS SĂ IEŞIŢI AFARĂ! urlă magul, iar copiii fugiră din clasă, Call şchiopătând în urma lor, perfect

conştient că atât Jasper, cât şi Maestrul Rockmaple se uitau la el cu aceeaşi privire în care era ceva care semăna cu ura.

Cuvântul *ciudat* plutea în aer la fel ca şi mirosul de ars.

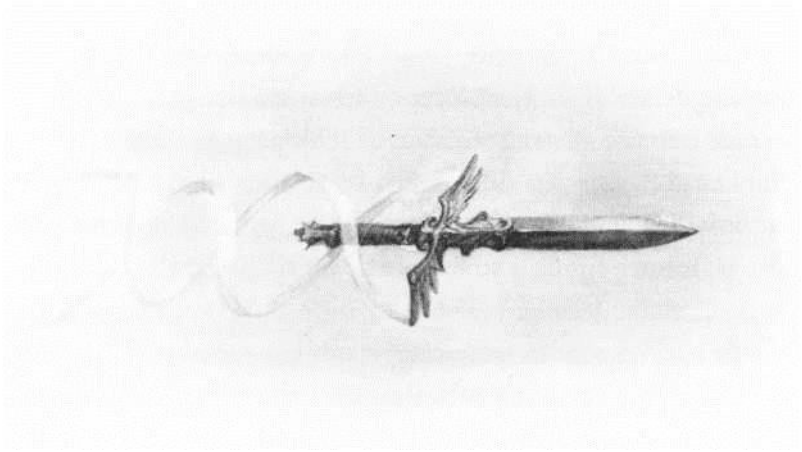

CAPITOLUL TREI

MAESTRUL Rockmaple mergea furios înainte, conducând grupul pe coridor, departe de sala de testare. Toţi mergeau aşa de repede, încât Call nici nu avea cum să se ţină după ei. Piciorul îl durea mai tare ca niciodată şi simţea că el însuşi miroase ca o fabrică de cauciuc. Continuă să şchiopăteze în urma lor, întrebându-se dacă în istoria Magisteriumului mai făcuse vreodată cineva un asemenea dezastru. Poate îi vor da drumul mai repede, pentru siguranţa lui şi a celorlalţi.

— Eşti bine? îl întrebă Aaron, rămânând în urmă ca să meargă alături de Callum.

Zâmbetul lui părea neprefăcut, ca şi cum nu era nimic în neregulă să stea de vorbă cu Call, în timp ce restul grupului se ferea de el ca de ciumă.

— Perfect, spuse Call, scrâşnind din dinţi. Mai bine ca niciodată.

— Nu pot să-mi dau seama cum ai reuşit să faci asta, dar a fost fabulos. Maestrul Rockmaple avea o faţă…

Aaron încercă să imite faţa magului, ridicându-şi sprâncenele, holbându-şi ochii şi căscând gura.

Call râse, dar se opri repede. Nu voia să simpatizeze niciun copil de aici, cu atât mai puţin pe ultracompetentul Aaron.

Dădură colţul. Restul clasei îi aştepta. Maestrul Rockmaple îşi drese vocea, gata să-i facă mustrări lui Call, când observă că împreună cu el era şi Aaron. Înghiţindu-şi vorbele, oricare ar fi fost ele, magul deschise uşa unei alte săli.

Call intră în sală cu ceilalţi copii din grup. Era o încăpere vastă, insipidă ca o hală industrială, asemănătoare cu cea în care dăduseră primul test, cu rânduri de bănci pe care se afla câte o foaie de hârtie.

Câte teste scrise vor mai fi? ar fi vrut să întrebe Callum, dar se gândi că Maestrul Rockmaple nu are dispoziţia potrivită să-i răspundă la întrebare. Nicio bancă nu avea etichete cu nume, aşa că se aşeză într-una la întâmplare şi îşi încrucişă mâinile la piept.

— Maestre Rockmaple! strigă Kylie din bancă. Maestre Rockmaple, eu nu am stilou.

— Nici nu ai nevoie de stilou, zise magul. Acesta este un test de verificare a abilităţii voastre de a controla magia. Veţi folosi elementul aer. Concentraţi-vă asupra foii pe care o aveţi în faţă până când veţi putea s-o faceţi să plutească, folosindu-vă doar energia gândurilor. Ridicaţi-o drept, fără să se îndoaie sau să cadă. După ce reuşiţi să faceţi asta, vă ridicaţi şi veniţi lângă mine, în faţa clasei.

Call se simţi uşurat. Tot ce avea de făcut era să aibă grijă ca foaia să nu zboare prin aer, lucru care părea destul de simplu. Toată viaţa lui reuşise să facă hârtiile să nu zboare prin clasă.

Aaron stătea pe celălalt rând de bănci. Îşi proptise bărbia în mână şi privea foaia cu ochii lui verzi îngustaţi. Pe când Call trăgea cu ochiul spre el, văzu cum foaia de pe banca lui Aaron se ridică în aer, perfect orizontală. Un moment se învârti şi apoi căzu din nou pe bancă. Cu un zâmbet satisfăcut, Aaron se ridică şi se duse în faţa clasei, lângă Maestrul Rockmaple.

Call auzi un chicotit în stânga lui. Se uită într-acolo şi îl

văzu pe Jasper cu ceva care părea un ac de cusut în mână, înţepându-se în deget. Apăru o picătură de sânge, iar Jasper îşi vârî degetul în gură şi începu să-l sugă. *Ce ciudat mai e şi ăsta,* se gândi Call. Dar după aceea Jasper se lăsă relaxat pe spătarul scaunului, cu aerul ăla pot-să-fac-orice-fel-de-magie-chiar-şi-cu-mâinile-legate-la-spate. Şi chiar se pare că putea, fiindcă foaia de pe banca lui se tot îndoia şi se cocoloşea, rostogolindu-se mereu într-o altă formă. După încă vreo câteva mişcări, deveni un avion de hârtie, care decolă de pe banca lui Jasper şi zbură prin clasă, lovindu-l pe Call drept în frunte. El îl opri cu mâna şi avionul căzu pe jos.

— Ajunge, Jasper! spuse Maestrul Rockmaple, dar nu părea prea enervat pe cât s-ar fi putut crede.

— Vino aici!

În timp ce Jasper mergea în pas de plimbare spre mag, Call îşi concentra din nou atenţia asupra foii lui. Peste tot în jurul lui, copiii fixau foile cu privirea şi şopteau ceva spre hârtia de pe băncile lor, *dorindu-şi* să le facă să se mişte. Stomacul lui Call se strânse neplăcut. Dacă se stârneşte vreo adiere şi-i ridică foaia de pe bancă? Ce-ar fi dacă… ar începe să se mişte pur şi simplu foaia? I-ar da puncte şi pentru asta?

Stai cuminte, i se adresă el dur foii. *Să nu te mişti.* Îşi imagină cum s-ar repezi s-o ţină pe loc, cu degetele încleştate, ca să nu se poată mişca niciun milimetru. *Frate, ce chestie idioată,* se gândea el. *Ce înseamnă să n-ai ce face.* Dar rămase la locul lui, concentrat. De data aceasta, nu era singur. Erau mai mulţi copii care nu reuşiseră să-şi mişte foaia, inclusiv Kylie.

— Callum? rosti Maestrul Rockmaple, uşor agasat.

Call se îndreptă pe scaun.

— Nu pot să fac asta.

— Dacă zice că nu poate, înseamnă că nu poate, zise Jasper. Daţi-i ratatului ăstuia un zero şi să plecăm mai repede, până să provoace vreo furtună în urma căreia să murim toţi tăiaţi de hârtii.

— Bine, zise magul. Toată lumea să-mi aducă foile ca să

vă pun note. Haideţi, să lăsăm clasa curată pentru grupul următor.

Uşurat, Call se întinse să ia foaia de pe bancă şi îngheţă. Disperat, încercă să râcâie marginile cu unghiile, dar cumva, habar n-avea cum, foaia parcă se cufundase în lemnul băncii şi nu putea cu niciun chip s-o scoată.

— Maestre Rockmaple, e ceva în neregulă cu foaia mea, zise el.

— Toată lumea – sub bănci! strigă Jasper. Dar nimeni nu se uită la el. Toată lumea se uita la Call. Maestrul ajunse la banca lui şi se uită la hârtie. Aceasta părea că fuzionase de-a binelea cu banca.

— Cine a făcut asta? întrebă el.

Părea uluit.

— S-a gândit cineva că e o glumă bună?

Toţi copiii tăceau.

— *Tu* ai făcut asta? îl întrebă Maestrul Rockmaple pe Call.

N-am vrut decât s-o împiedic să se mişte, se gândea nefericit Call, dar nu putea să recunoască asta.

— Nu ştiu.

— Nu ştii?

— Nu ştiu. Poate are hârtia vreun defect.

— E o simplă hârtie! ţipă magul, dar apoi păru că-şi recapătă controlul.

— Foarte bine. Bine. Ai luat un zero. Nu, stai, tu vei fi primul aspirant din istoria Magisteriumului care o să ia un punctaj negativ la Testul Fierului. O să iei minus zece!

Clătină din cap.

— Cred că toată lumea ar trebui să fie mulţumită că ultimul test va fi individual.

În clipa aceea, Call era fericit la culme că avea să se termine în curând.

*

De data aceasta, aspiranţii stăteau în picioare în faţa unor uşi duble şi aşteptau să fie chemaţi înăuntru. Jasper vorbea cu Aaron, uitându-se din când în când la Call, ca şi

cum ar fi vorbit despre el.

Call oftă. Ăsta era ultimul test. La gândul acesta, parcă se mai detensiona un pic. Acum nu mai avea importanţă dacă îl face bine sau nu, un ultim test nu poate să schimbe cu totul punctajul lui groaznic. În mai puţin de o oră o să fie în drum spre casă cu tatăl său.

— Callum Hunt, se auzi vocea unei femei-mag care nu-şi spusese numele. Avea un lănţişor care se încolăcea foarte complicat în jurul gâtului şi citea ceva de pe o fişă.

— Maestrul Rufus te aşteaptă să intri.

El se desprinse de peretele de care era rezemat şi o urmă, trecând printre uşile duble. Camera era mare, goală şi destul de slab luminată, cu o podea de lemn pe care se afla un recipient mare, tot de lemn, iar lângă vasul acesta stătea magul. Vasul era plin cu apă, iar în mijlocul lui ardea o flacără, dar acolo nu era niciun fitil, nici măcar o lumânare.

Call se opri şi căscă ochii mari, simţind o furnicătură pe ceafă. Văzuse o groază de chestii ciudate în ziua aceea, dar era pentru prima dată de când pătrunsese în grota iluzorie când simţea cu adevărat prezenţa magiei.

Magul vorbi.

— Ştiai că pentru a merge corect oamenii obişnuiesc să se plimbe cu nişte cărţi aşezate pe cap?

Avea o voce joasă şi hârâită, ca zgomotul făcut de un incendiu aflat la mare depărtare. Maestrul Rufus era un bărbat masiv, cu tenul închis la culoare şi o chelie netedă ca o nucă de macadamia. Se ridică în picioare cu mare uşurinţă, luând vasul cu degetele lui pline de bătături.

Flacăra nu tresări. Ba chiar părea că arde şi mai strălucitor, dacă aşa ceva era posibil.

— Nu fetele fac asta? întrebă Call.

— Ce să facă? se strâmbă Maestrul Rufus.

— Să se plimbe cu cărţile pe cap.

Magul îi aruncă o privire de parcă ar fi zis ceva dezamăgitor.

— Ia vasul! porunci el.

— Dar se va stinge flacăra, protestă Call.

— Tocmai ăsta e testul, zise Rufus. Vezi dacă poţi să ţii flacăra aprinsă cât mai mult timp.

Îi înmânâ vasul lui Call.

Până acum, niciun test nu fusese aşa cum s-ar fi aşteptat Call. Cu toate acestea, reuşise să le rateze pe toate – fie pentru că se străduise el prea mult să nu-i iasă, fie pentru că nu era făcut să fie magician. Maestrul Rufus avea ceva care parcă îl făcea să dorească să reuşească, dar nu avea nicio importanţă. În niciun caz nu voia să intre în Magisterium.

Call luă vasul.

Aproape imediat, flacăra se făcu mai mare, de parcă ar fi apăsat prea tare pe butonul unei lămpi cu gaz. El sări într-o parte şi înclină intenţionat vasul, în speranţa că apa va stinge flacăra. Dar în loc să se stingă, ea ardea mai departe în apă. Panicat, Call zgâlţâi vasul, trimiţând mici valuri peste foc. Atunci începură să sară scântei.

— Callum Hunt!

Cel care vorbea era Maestrul Rufus, uitându-se în jos spre el cu faţa lui impasibilă şi cu mâinile încrucişate peste pieptul uriaş.

— Mă surprinzi foarte mult.

Call nu spuse nimic. Doar ţinea vasul cu apa agitată din el şi cu scânteile care săreau din flacără.

— Le-am fost profesor ambilor tăi părinţi la Magisterium, spuse Maestrul Rufus.

Părea foarte serios şi trist. Flacăra desena umbre întunecate în ochii lui.

— Au fost discipolii mei. Cei mai buni din clasă, au luat cel mai mare punctaj la test. Mama ta ar fi fost foarte dezamăgită să-şi vadă fiul străduindu-se aşa de evident să pice testul, numai pentru că…

Maestrul Rufus nu mai apucă să-şi termine propoziţia, pentru că în momentul în care pomenise de mama lui Call, vasul de lemn crăpă brusc – nu în două, ci în zeci de bucăţele, fiecare dintre ele destul de tăioasă pentru a-i înţepa palmele lui Call. Aruncă ce mai avea în mână, la timp ca să vadă cum fiecare ciob din vas ia foc şi arde

susţinut într-o mulţime de mici incendii la picioarele lui. Se uita la flăcări, dar nu era speriat. În momentul acela i se părea că focul îl invită să intre în el, iar acolo, în lumina lui, să-şi potolească furia şi frica.

Flăcările creşteau în timpul acesta, întinzându-se pe apa vărsată de parcă aceasta ar fi fost benzină. Call nu simţea decât o furie groaznică, devastatoare, că acest mag o cunoscuse pe mama lui, că omul care se afla chiar în faţa lui poate era chiar implicat în moartea ei.

— Opreşte-te! Opreşte-te imediat! strigă Maestrul Rufus, apucându-i mâinile lui Call şi plesnindu-le una de alta. Plesnitura îl făcu să simtă durerea de la tăieturile proaspete.

Brusc, toate flăcările se stinseră.

— Dă-mi drumul! se smulse Call din mâinile Maestrului Rufus şi îşi şterse palmele însângerate de pantaloni, adăugând încă un strat de pete.

— N-am vrut să fac asta. Nici măcar nu-mi dau seama cum s-a întâmplat.

— S-a întâmplat că ai mai picat un test, spuse Maestrul Rufus, a cărui furie părea că fusese înlocuită de o curiozitate rece. El îl analiza pe Call aşa cum un om de ştiinţă studiază un gândac prins într-un bold.

— Poţi să te întorci la tatăl tău, în tribună, şi să aştepţi acolo prezentarea rezultatelor.

Din fericire, mai era o uşă în cealaltă parte a camerei, aşa încât Call reuşi să plece pe acolo fără să mai fie nevoit să dea ochii cu ceilalţi aspiranţi. Putea să-şi imagineze ce faţă ar fi făcut Jasper dacă ar fi văzut sângele de pe hainele lui.

Îi tremurau mâinile. Tribunele erau pline de părinţi cu un aer plictisit şi de câţiva fraţi mai mici ai aspiranţilor care se fâţâiau de colo-colo. Zumzetul calm al conversaţiilor stăruia deasupra hangarului, iar Call îşi dădu seama abia acum ce linişte curioasă fusese pe coridoare – era şocant să auzi din nou zgomote făcute de oameni. Aspiranţii ieşeau din hangar prin cinci uşi diferite, încet-încet începeau să se adune şi se ducea fiecare la

familia lui. În faţa tribunelor fuseseră aşezate trei panouri albe, unde magii notau punctajul copiilor, pe măsură ce aceştia ieşeau din sală. Call nu se uită înspre ele. Se duse direct spre tatăl său.

Alastair stătea cu o carte închisă pe genunchi, ca şi cum ar fi intenţionat să citească, dar nu apucase încă. Când se apropie de el, Call observă pe faţa tatălui său uşurarea, care fu repede înlocuită de îngrijorare, după ce îl privise mai atent.

Alastair sări în picioare, iar cartea de pe genunchi alunecă jos.

— Callum! Eşti plin de cerneală şi miroşi a plastic ars! Ce s-a întâmplat?

— Am dat-o în bară. Am… cred că am dat-o în bară ca lumea.

Call simţea că îi tremură vocea. Mai avea şi acum în ochi imaginea resturilor arzânde ale vasului şi expresia de pe faţa Maestrului Rufus.

Tatăl lui îi puse mâna pe umăr, liniştitor.

— Call, stai liniştit. Chiar *trebuia* s-o dai în bară.

— Ştiu, dar credeam că voi fi…

Îşi îndesă mâinile în buzunare şi îşi aminti teoria făcută de taică-său despre cum trebuia să încerce să pice. Dar adevărul este că nici măcar nu încercase. Ratase totul pur şi simplu pentru că habar n-avea să facă nimic, pentru că nu se pricepea la magie.

— Credeam că o să fie altfel.

Tatăl său îşi coborî vocea.

— Ştiu că nu e plăcut să ratezi, indiferent ce, Call, dar este cel mai bun lucru care se poate întâmpla. Te-ai descurcat foarte bine.

— Dacă prin „foarte bine“ se înţelege „catastrofă“, mormăi Call.

Tatăl lui zâmbi satisfăcut.

— Am fost puţin îngrijorat când am văzut că ai luat punctaj maxim la primul test, dar apoi au retras punctele. N-am mai văzut până acum pe cineva care să piardă puncte.

Call se încruntă. Ştia că tatăl său spunea asta ca pe un lucru pozitiv, dar el nu se simţea deloc încântat.

— Eşti pe ultimul loc. Sunt copii care nu au niciun pic de magie şi care au punctaj mai bun decât tine. Cred că meriţi o îngheţată cu glazură – cea mai mare pe care o doreşti – în drum spre casă. Favorita ta, cu caramel, unt de alune şi ursuleţi de jeleu. E bine?

— Mda, zise Call, aşezându-se pe scaun. Ok.

Era prea dat peste cap chiar şi pentru a se gândi la îngheţata cu caramel-unt-de-alune-şi-ursuleţi-de-jeleu, care ar fi trebuit să-l înveselească.

Tatăl lui se aşează din nou. Acum dădea din cap doar pentru el, mulţumit. Se arătă şi mai mulţumit după ce apărură pe panou şi celelalte punctaje.

Call îşi făcu acum curaj să privească panoul. Aaron şi Tamara erau în frunte, cu punctaj egal. Oricât de enervant ar fi fost, Jasper era imediat după ei, la doar trei puncte diferenţă.

Ei, asta e, se gândi Call. La ce s-ar fi putut aştepta? Magii erau nişte ticăloşi, exact aşa cum îi spusese taică-său, iar ticălosul ticăloşilor ia punctajul cel mai bun. Normal.

Deşi, nu erau chiar numai ticăloşi pe primele locuri. Kylie avea punctaj prost, iar Aaron avea punctaj bun. Asta era în regulă, considera Call. Aaron chiar se străduise să reuşească. Cu excepţia faptului că a reuşi, în cazul lui, însemna a intra în Magisterium, iar tatăl lui Call îi spusese mereu că ăsta e un lucru pe care nu trebuie să-l doreşti nici duşmanului tău.

Call nu prea ştia dacă trebuia să se bucure pentru Aaron, care măcar se purtase frumos, sau să se întristeze pentru el. Tot ce ştia acum era că avea să-l ia durerea de cap dacă se mai gândea mult la asta.

Maestrul Rufus pătrunse şi el pe una dintre uşi. Nu scosese niciun cuvânt, dar toată mulţimea tăcu brusc, de parcă ar fi zis ceva. Uitându-se atent prin mulţime, Call zări şi câteva chipuri cunoscute – Kylie părea îngrijorată, iar Aaron îşi muşca buza de jos. Jasper părea palid şi

încordat, în timp ce Tamara părea calmă şi echilibrată, deloc îngrijorată. Ea stătea între părinţii ei bruneţi, elegant îmbrăcaţi în haine crem, o culoare care le scotea în evidenţă nuanţa închisă a pielii. Mama ei purta o rochie de culoarea fildeşului şi mănuşi, iar tatăl ei era îmbrăcat de sus până jos în crem.

— Aspiranţilor din acest an, spuse Maestrul Rufus, şi toţi se aplecară deodată în faţă, vă mulţumim pentru că aţi fost astăzi alături de noi şi pentru că v-aţi dat toată silinţa în cadrul Testului. Mulţumirile Magisteriumului se îndreaptă şi către toate familiile care au venit aici cu copiii lor şi care i-au aşteptat pe aceştia să termine.

Îşi puse mâinile la spate, iar privirea lui trecu în revistă tribunele.

— Sunt aici nouă magi şi fiecare dintre ei este autorizat să-şi aleagă până la şase aplicanţi. Acei aplicanţi vor fi discipolii lor în cei cinci ani pe care aceştia îi vor petrece în Magisterium, aşa că nu este o alegere pe care maeştrii o vor face cu mare uşurinţă. Trebuie să înţelegeţi, de asemenea, că aici sunt mai mulţi copii decât locurile disponibile la Magisterium. Dacă nu veţi fi selectaţi, acest lucru este din cauza faptului că nu sunteţi potriviţi pentru acest gen de educaţie – vă rog să înţelegeţi că sunt multe cauze posibile pentru care nu puteţi fi selectaţi, sunt situaţii în care instruirea mai intensă poate fi mortală. Înainte de a pleca, un mag vă va explica obligaţiile de confidenţialitate pe care le aveţi şi vă va oferi o metodă de a vă proteja pe voi şi pe familiile voastre.

Hai mai repede, *termină odată*, se gândi Call, care nici nu era atent la ceea ce spunea Rufus. Ceilalţi copii se foiau şi ei, nerăbdători. Jasper stătea între mama lui asiatică şi tatăl său cu pielea albă, ambii cu nişte tunsori sport, cochete, şi bătea cu degetele pe genunchi. Băiatul se uită puţin spre tatăl său, care îl privea nemişcat pe Rufus, cu o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată pe chipul acestuia. Avea aerul că ar fi vrut să-l calce pe mag cu Rolls-ul lui remodelat, chiar dacă asta ar fi însemnat să-i strice din nou transmisia.

— Are cineva întrebări?

În sală domnea tăcerea. Tatăl lui Call îi spuse acestuia în şoaptă:

— E în regulă, îl linişti el, deşi Call nu făcuse nimic care să arate că el crede că ceva nu e în regulă. Strânsoarea tatălui crescu, iar degetele lui intrară adânc în umărul lui Call.

— Nu te vor alege.

— Foarte bine, bubui Rufus. Să înceapă selecţia!

Se dădu un pas înapoi, apropiindu-se astfel de panoul cu punctajul.

— Aspiranţi, atunci când vă auziţi numele, vă rugăm să vă ridicaţi şi să veniţi lângă noul vostru maestru. În calitate de mag senior după Maestrul North, care nu va alege discipoli, voi începe selecţia.

Privirea lui mătură adunarea.

— Aaron Stewart.

Se auziră nişte aplauze răzleţe, dar nu de la familia Tamarei. Ea stătea uimitor de nemişcată şi rigidă, de parcă era îmbălsămată. Părinţii ei păreau furioşi. Tatăl ei se aplecă şi îi şopti ceva la ureche, iar Call o văzu cum tresare. Poate că avea şi trăiri umane, cine ştie.

Aaron se ridică. *O alegere absolut neaşteptată*, gândi Call cu sarcasm. Aaron arăta precum Captain America, cu părul lui blond, constituţia atletică şi cu purtarea lui impecabilă. Lui Call îi venea să ia cartea tatălui său şi să i-o arunce în cap lui Aaron, chiar dacă acesta se purtase frumos cu el. Şi Captain America e drăguţ, dar asta nu înseamnă că vrei să intri în competiţie cu el.

Apoi, uimit, Call îşi dădu seama că, deşi erau oameni din public care aplaudau, Aaron nu avea pe nimeni din familie lângă el. Nimeni nu îl îmbrăţişa şi nimeni nu îl bătea pe spate. Probabil că venise singur. Aaron înghiţi în sec, zâmbi, apoi coborî în pas alert scările din tribune, până pe podiumul unde se afla Maestrul Rufus.

Rufus îşi drese glasul.

— Tamara Rajavi, spuse el.

Tamara se ridică, iar părul ei negru flutură. Părinţii ei

aplaudară politicos, de parcă ar fi fost la operă. Tamara nu se opri să-i îmbrăţişeze, ci plecă direct pe podium lângă Aaron, care îi zâmbi ca şi cum ar fi felicitat-o.

Call se întrebă dacă ceilalţi magi nu se enervează că Maestrul Rufus alege primul, mai ales că îi alegea doar pe cei mai buni. Pe Call l-ar fi enervat chestia asta.

Ochii întunecoşi ai Maestrului Rufus se mai plimbară o dată prin mulţime. Call simţea cum se face linişte în jurul lui, fiindcă toţi aşteptau cu nerăbdare ca Rufus să strige următorul nume. Jasper deja se ridicase pe jumătate de pe scaun.

— Şi ultimul meu discipol va fi Callum Hunt, zise Maestrul Rufus, iar lui Call i se păru că tot universul se prăbuşeşte în capul său.

Se auziră nişte icnituri de la câţiva aspiranţi şi nişte murmure dezorientate din public, după ce toată lumea căutase cu ochii pe panoul de punctaj numele lui Call şi îl găsise chiar la coadă, cu un scor negativ.

Call privea ţintă la Maestrul Rufus. Maestrul Rufus îl privea şi el, cu o expresie impasibilă. Alături de Rufus, Aaron îi zâmbea încurajator lui Call, în timp ce Tamara părea absolut şocată.

— Am spus Callum Hunt! repetă Maestrul Rufus. Callum Hunt, te rog să vii aici.

Call vru să se ridice, dar tatăl său îl împinse înapoi pe scaun.

— Nici vorbă, spuse Alastair Hunt din picioare. Ai mers prea departe, Rufus. Nu poţi să-l iei!

Maestrul Rufus se uita acum la ei de parcă nu mai era nimeni în sală.

— Haide, Alastair, ştii foarte bine regulile, la fel ca toată lumea. Nu mai face atâta caz pentru ceva inevitabil. Băiatul are nevoie de educaţie.

Magii urcară în tribună, de o parte şi de alta a locului unde stătea Call, care era ţinut pe loc de tatăl său. Arătau sinistru în hainele lor negre, exact cum îi descrisese tatăl lui.

Păreau gata de luptă. Când au ajuns în dreptul rândului

unde se afla Call, s-au oprit şi au aşteptat să vadă ce face tatăl său.

Tatăl lui Call renunţase la magie cu mulţi ani în urmă şi nu mai avea deloc antrenament. Era greu de crezut că magii nu vor mătura pe jos cu el.

— Mă duc, îi spuse Call tatălui său în timp ce se întorcea spre el. Nu-ţi fie teamă. Habar n-am ce fac. Or să mă dea afară. Nu mă vor ţine mult acolo şi mă voi întoarce acasă, apoi totul va fi ca şi până acum…

— Nu înţelegi, îi răspunse tatăl, scuturându-l de umăr cu strânsoarea ca o gheară.

Toată lumea din sală era speriată şi nu era de mirare. Tatăl lui părea scos din minţi, ochii i se măriseră şi parcă îi ieşeau din orbite.

— Vino! Va trebui să fugim!

— Nu pot, îi aminti el tatălui.

Dar taică-său nu mai auzea nimic.

Îl împinse printre rânduri, sărind din scaun în scaun. Oamenii se dădură la o parte, păşind în lateral sau sărind. Magii de pe scări se năpustiră spre ei. Call şchiopăta pe lângă tatăl său, chinuindu-se să-şi păstreze echilibrul la coborâre.

De cum ajunseră pe podeaua hangarului, Rufus îi ieşi înainte tatălui băiatului.

— Ajunge! spuse Maestrul Rufus. Băiatul rămâne aici.

Tatăl lui Call atinsese culmea nebuniei. Îl înconjură pe Call cu braţele de la spate, ceea ce era ciudat – tatăl lui, practic, niciodată nu îl îmbrăţişase, dar era în fond un fel de apucare ca la wrestling. Pe Call îl durea piciorul după cursa printre bănci. Încercă să se întoarcă pentru a se uita spre tatăl său, dar acesta îl privea fix pe Maestrul Rufus.

— Nu mi-ai omorât destui din familie până acum? întrebă el.

Maestrul Rufus vorbi încet, ca să nu fie auzit de oamenii de pe bănci, deşi Aaron şi Tamara sigur îl puteau asculta.

— Nu l-ai învăţat nimic! spuse el. Un mag needucat, lăsat de capul lui, este ca o fisură în pământul care e gata să crape, iar când va crăpa, va provoca nu numai moartea

lui, ci şi pe a altora. Aşa că nu-mi spune mie despre moarte!

— Bine, zise tatăl lui Call. O să-l învăţ eu. Îl iau cu mine şi îl învăţ eu. Îl pregătesc eu pentru Prima Poartă.

— Ai avut doisprezece ani să-l înveţi şi nu ai profitat de acest timp. Îmi pare rău, Alastair. Aşa trebuie să fie.

— Uită-te la punctajul lui – nu ar trebui să se califice. Nu vrea să se califice! Nu-i aşa, Call? Nu-i aşa?

Tatăl se uită la băiat după ce spusese asta. Call nu putea vorbi nici dacă ar fi vrut.

— Dă-i drumul, Alastair! spuse Maestrul Rufus cu vocea joasă plină de tristeţe.

— Nu! spuse tatăl lui Call. E copilul meu! Am drepturi! Eu îi decid viitorul!

— Nu, spuse Maestrul Rufus. Nu decizi tu.

Tatăl se trase înapoi, dar nu destul de repede, iar Call simţi cum doi magi îl înşfăcară din strânsoarea tatălui său. Acesta ţipa, iar Call dădea din mâini şi din picioare, dar eforturile lui nu avură niciun efect şi fu târât aşadar pe podiumul unde se aflau Aaron şi Tamara. Cei doi păreau absolut îngroziţi. Call îi dădu un cot unuia dintre magii care îl ţineau. Auzi un geamăt de durere, după care magul îi răsuci mâna la spate. El se crispă şi o clipă se întrebă ce o fi în mintea părinţilor aflaţi în tribune, care veniseră să-şi dea copiii la şcoala de aerodinamică.

— Call!

Tatăl lui era ţinut acum de doi magi.

— Call, să nu asculţi nimic din ce îţi spun ei! Nu sunt buni de nimic! Ei nu ştiu nimic despre tine!

Magii îl târau pe Alastair spre ieşire. Lui Call nu-i venea să creadă că se întâmplă aşa ceva.

Deodată sclipi ceva în aer. Nu îl văzuse pe tatăl lui eliberându-se din strânsoarea magilor, dar probabil că reuşise. Un pumnal zbura acum spre el. Zbura drept şi venea spre el, aşa cum niciun pumnal aruncat de cineva nu ar fi putut s-o facă. Call nu-şi putea lua ochii de la el, cum venea învârtindu-se, cu lama înainte.

Ştia că ar trebui să facă ceva.

Ştia că ar trebui să se dea la o parte.

Dar, dintr-un motiv sau altul, nu putea.

Picioarele lui parcă prinseseră rădăcini în podea. Lama pumnalului se opri la doar câţiva centimetri de Call, după ce Aaron se întinse şi îl luă la fel de simplu ca şi cum ar fi luat un măr dintr-un pom.

O clipă, toată lumea înmărmuri, rămânând cu ochii mari. Tatăl lui Call fusese scos din hangar de către magi. Gata, nu mai era.

— Poftim, auzi Call o voce în spatele lui. Era Aaron, care ţinea pumnalul în mână. Call nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Era argintiu strălucitor, iar metalul lui era împodobit cu spirale complicate. Mânerul avea forma unei păsări cu aripile întinse. Cuvântul *Semiramis* era scris cu caractere ornate de-a lungul lamei.

— Presupun că e al tău, nu? zise Aaron.

— Mersi, spuse Call, luând pumnalul.

— Era tatăl tău? întrebă Tamara cu voce scăzută, fără să se uite la el. În vocea ei se simţea dezaprobare.

Unii magi se uitau la Call ca şi cum ar fi fost nebun, şi parcă ar fi înţeles şi de ce era aşa. Se simţea mult mai bine cu pumnalul în mână, chiar dacă nu folosise niciodată un cuţit decât pentru a-şi întinde untul pe pâine sau pentru a-şi tăia friptura.

— Mda, îi răspunse Call. Vrea doar să mă ştie în siguranţă. Maestrul Rufus îi făcu semn din cap Maestrei Milagros, iar aceasta păşi pe podium.

— Ne pare foarte rău pentru întrerupere. Vă mulţumim că aţi rămas la locurile voastre şi v-aţi păstrat calmul, spuse ea. Sperăm că ceremonia se va desfăşura fără alte întârzieri. În continuare, îmi voi selecta şi eu discipolii.

Mulţimea tăcu din nou.

— Am ales cinci, spuse Maestra Milagros. Primul este Jasper deWinter. Jasper, te rog, vino aici lângă mine.

Jasper se ridică şi îşi luă locul lângă Maestra Milagros, nu înainte de a-i arunca lui Call o privire plină de ură.

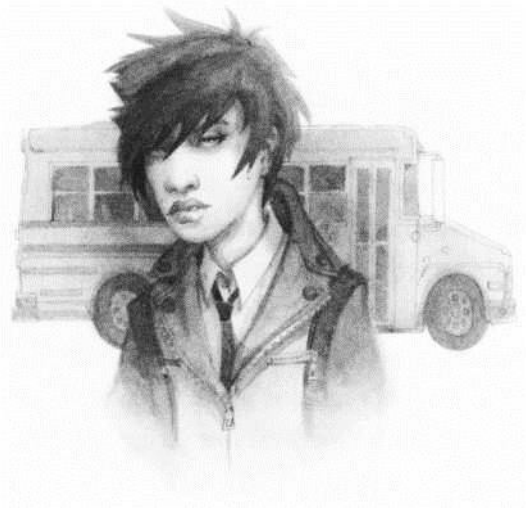

CAPITOLUL PATRU

Soarele ajunsese la apus când toţi maeştrii terminară selecţia. O mulţime de copii plecaseră acasă plângând, inclusiv Kylie, spre satisfacţia lui Call. Ar fi făcut schimb cu ea într-o clipă, dar, dacă tot nu putea face asta, cel puţin reuşise s-o facă să se enerveze, fiindcă el fusese selectat, iar ea, nu. Era singurul lucru care îi producea satisfacţie şi, pe măsură ce se apropia momentul plecării spre Magisterium, se agăţa de orice lucru care îi făcea bine.

Toate avertizările tatălui său despre Magisterium fuseseră mereu frustrant de vagi. Cum stătea acolo, pârlit, însângerat şi pătat cu cerneală, cu piciorul care îl durea din ce în ce mai tare, Call nu avea altceva de făcut decât să rememoreze ce-i spusese tatăl lui până atunci. *Magilor nu le pasă de nimeni şi de nimic, ci doar de studiile lor. Ei fură copii de la familiile lor. Sunt nişte monştri. Ei fac experimente pe copii. Din cauza lor a murit mama ta.*

Aaron încerca să facă conversaţie cu Call, dar el nu avea chef de vorbă. Se juca cu mânerul pumnalului pe care îl

băgase la cureaua de la pantaloni şi se străduia să pară înspăimântător. Până la urmă, Aaron renunţă şi începu să vorbească cu Tamara. Ea ştia o groază de lucruri despre Magisterium de la sora ei mai mare, care, după cum spunea Tamara, era cea mai bună la absolut toate materiile de la şcoală. Ambiţioasă, Tamara îşi jurase să fie şi mai bună decât ea. Aaron părea pur şi simplu fericit că va merge la şcoala de magie.

Call se întreba dacă să-i avertizeze. Apoi îşi aminti vocea aceea oripilată a Tamarei când îl văzuse pe tatăl lui. *Las-o baltă*, se gândi el. Din partea lui, n-aveau decât să fie mâncaţi de balauri care zboară cu 20 km/h şi care sunt dornici de răzbunare.

În sfârşit, selecţia se terminase, iar acum erau conduşi spre un loc din parcare. Părinţii înlăcrimaţi îşi îmbrăţişau şi îşi sărutau copiii, luându-şi rămas-bun, încărcându-i cu valize, genţi burduşite şi pacheţele cu bunătăţi pentru drum.

Call stătea cu mâinile înfundate în buzunare. Nu numai că tatăl lui nu era aici ca să-şi ia rămas-bun de la el, dar el nici măcar nu avea bagaj. După câteva zile în care n-o să aibă cu ce să se schimbe, o să miroasă şi mai groaznic decât acum.

Două autobuze galbene de şcoală aşteptau acolo, iar magii începură să-i împartă în grupuri, după cum erau repartizaţi la maeştri. În fiecare autobuz se aflau mai multe grupuri. Discipolii Maestrului Rufus se aflau în acelaşi autobuz cu cei ai Maestrei Milagros, ai Maestrului Rockmaple şi ai Maestrului Lemuel.

În timp ce Call aştepta, Jasper se îndreptă spre el. Genţile lui păreau foarte scumpe, ca şi hainele pe care le purta, şi aveau iniţialele lui imprimate în piele – JDW. Se uita la Call cu un rânjet pe faţă.

— Locul din grupul Maestrului Rufus, zise el. Era locul meu. Şi l-ai luat tu!

Deşi nu îi displăcea să-l enerveze puţin pe Jasper, Call era acum enervat de faptul că toată lumea se purta de parcă a fi ales de Rufus era vreo mare onoare.

— Ştii ce? Eu nu am făcut nimic ca să fiu selectat. Nu am vrut să fiu selectat deloc, pricepi? Nici nu vreau să fiu aici!

Jasper tremura de furie. De aproape, Call observă că geanta lui, chiar dacă era aşa fiţoasă, era plină de găuri care fuseseră peticite cu grijă de-a lungul vremii. Abia acum văzu că şi mânecile lui Jasper erau cam prea scurte, ca şi cum erau luate de la second-hand, sau moştenite de la alţi copii sau îi rămăseseră mici. Call era acum sigur că numele era şi el moştenit, căci se potrivea cu monograma de pe geantă.

Poate familia lui fusese bogată, la un moment dat, dar nu mai era.

— Minţi! strigă Jasper cu disperare în glas. Ai făcut tu ceva. Nimeni nu ajunge să fie ales de cel mai prestigios maestru de la Magisterium din întâmplare, aşa că nu mai încerca să mă fraiereşti. Când o să ajungem la şcoală, să ştii că nu mă las până nu-mi iau locul înapoi. O să *te rogi* să pleci acasă.

— Stai puţin, zise Call. Dacă te rogi de ei, îţi dau drumul acasă?

Jasper se uită la el de parcă i-ar fi spus ceva în babiloniană.

— Habar n-ai ce importantă e toată treaba asta! zise el, înhăţându-şi geanta aşa de strâns, că încheieturile i se albiseră. Habar n-ai! Nici nu pot să suport gândul că sunt nevoit să stau în acelaşi autobuz cu tine.

El se îndepărtă repede de Call, ducându-se spre maeştri.

Call urâse întotdeauna autobuzele de şcoală. Nu ştia niciodată lângă cine putea nimeri fiindcă niciodată nu-şi făcuse vreun prieten în autobuz – şi, de fapt, nu numai acolo. Copiii îl considerau un ciudat. Chiar şi în cazul acestui Test, printre cei care îşi doreau să fie *magi*, tot el a părut un ciudat. În autobuzul ăsta măcar era aşa de mult loc, încât avea toată bancheta doar pentru el. *Probabil că la asta contribuie şi faptul că miros ca un cauciuc ars,* se gândi el. Dar tot era bine. Nu voia decât să fie lăsat în pace, să se poată gândi liniştit la ce se întâmplase. Îşi dorea ca tatăl să-i fi luat un telefon de ziua lui, aşa cum îl

rugase. Ar fi vrut măcar să-i audă vocea. Ar fi vrut ca ultimele amintiri cu el să nu fie ţipetele scoase în timp ce magii îl târau afară. Ar fi vrut să ştie ce să facă de acum încolo.

După ce porniră la drum, Maestrul Rockmaple se ridică şi le explică faptul că elevii Anului de Fier vor trebui să rămână la şcoală toată iarna, pentru că era periculos să plece acasă, fiind pregătiţi doar în mică măsură. Le mai spuse că toată săptămâna aveau să lucreze cu maestrul lor, vinerea vor avea cursuri cu un alt maestru, iar în fiecare lună vor da o testare foarte importantă. Lui Call îi era greu să fie atent la toate detaliile, mai ales că Maestrul Rockmaple începu să înşire cele Cinci Principii ale Magiei, legate toate cumva de echilibru. Sau de natură. Sau ceva de genul ăsta. Call se străduia să fie atent, dar cuvintele parcă dispăreau înainte de a-i intra în cap.

După o oră şi jumătate de mers, autobuzele se opriră la un popas, iar Call îşi dădu seama că nu avea nici bagaj, dar nici bani. Se prefăcu atunci că nu-i e nici foame, nici sete, în timp ce toată lumea coborâse să-şi ia ciocolată, suc şi ceva de ronţăit.

Când se îmbarcară din nou, Call se aşeză lângă Aaron.

— Ştii cumva unde ne duc? întrebă Call.

— La Magisterium, zise Aaron, parcă îngrijorat de sănătatea mentală a lui Call. Ştii, *şcoala* aia. Unde noi vom fi *studenţi…*

— Dar unde este mai exact şcoala asta? Unde sunt tunelurile? întrebă Call. Crezi că noaptea ne încuie în cameră? Or fi gratii la ferestre? A, nu, stai – că, de fapt, nici nu sunt ferestre, nu?

— Ia, zise Aaron, împingând spre el punga deschisă de chipsuri. Nu vrei??

Tamara se aplecă spre ei de pe rândul celălalt.

— Tu chiar ai probleme cu capul? întrebă ea, iar de data aceasta nu intenţiona să-l jignească, ci voia doar să stea de vorbă cu el.

— Tu chiar nu ştii că atunci când vom intra acolo o să murim, aşa-i? spuse Call tare, ca să-l audă toţi din autobuz.

Nu se auzi decât o tăcere deplină.

În sfârşit, Celia sparse tăcerea.

— Chiar toţi?

Câţiva copii chicotiră.

— Bine, nu chiar toţi, evident, zise Call. Numai unii. Dar asta tot nu e bine!

Din nou se holbau cu toţii la Call, mai puţin Maestrul Rufus şi Maestrul Rockmaple, care stăteau în faţă şi nu erau atenţi la ce vorbeau copiii în spatele lor. Lui Call i se întâmplase de prea multe ori în ziua aceea să fie tratat ca un smintit şi se săturase de asta. Numai Aaron nu se uita la el ca şi cum ar fi fost nebun. Pur şi simplu ronţăia chipsuri.

— Da, dar cine ţi-a zis asta? întrebă el. Că o să murim.

— Tata, zise Call. El a fost la Magisterium, aşa că ştie cum e acolo. A spus că magii vor face experienţe pe noi.

— Taică-tău e ăla care ţipa la tine când eram la Test? Ala care a aruncat pumnalul? întrebă Aaron.

— De obicei nu se poartă aşa, mormăi Call.

— Păi, a fost la Magisterium şi uite că e viu, argumentă Tamara.

Apoi îşi coborî vocea.

— Şi sora mea e acolo. Şi unii dintre părinţii noştri au fost acolo.

— Da, dar mama mea e moartă, zise Call. Iar tatăl meu urăşte tot ce e legat de şcoala asta. Nici măcar nu vrea să vorbească despre ea. El zice că mama a murit din cauza şcolii.

— Cum a murit? întrebă Celia.

Avea în poală o pungă plină cu ursuleţi de jeleu, iar Call fu pe moment tentat să-i ceară unul, amintindu-şi de îngheţata pe care nu mai apucase s-o mănânce, iar ea părea foarte drăguţă, ca şi cum ar fi vrut să-l liniştească în legătură cu magii, nu pentru că îl considera un ciudat.

— Vreau să zic, dacă te-a născut pe tine, n-a murit la Magisterium, nu-i aşa? Mai întâi a terminat şcoala.

Întrebarea ei îl puse în încurcătură pe Call. El ştia doar în linii mari povestea şi nu îşi bătuse capul cu datele

precise. Ştia ceva de o bătălie, pe undeva, un fel de război magic. Tatăl lui fusese destul de vag în legătură cu asta. El insistase mai mult pe vina pe care o purtau magii.

Când magii merg la război, ceea ce se întâmplă destul de des, nu se sinchisesc de oamenii care mor acolo.

— În război, zise el. A fost un război.

— Asta nu e prea precis, zise Tamara. Dar dacă e vorba de un război, nu poate fi decât Al Treilea Război al Magilor. Războiul Inamicului.

— Nu ştiu decât că a murit pe undeva prin America de Sud.

Celia oftă.

— Deci a murit în munţi, zise Jasper.

— În munţi? întrebă Drew din spate, cu o voce parcă speriată.

Call îşi aminti cum întreba el mereu de şcoala cu ponei.

— Masacrul Rece, zise Gwenda.

Îşi amintea cum se ridicase Gwenda în picioare când fusese strigată, zâmbind de parcă era ziua ei, iar codiţele cu fundiţe se legănau în jurul capului.

— Tu nu ştii chiar nimic? N-ai auzit niciodată de Inamic, Drew?

Drew păru că înţepeneşte.

— Ce inamic?

Gwenda suspină plictisită.

— *Inamicul Morţii.* Este ultimul rămas dintre Makari şi de la el a pornit cel de-al Treilea Război.

Drew părea la fel de uimit. Nici Call nu înţelegea prea bine ce spunea Gwenda. Makari? Inamicul Morţii? Tamara întoarse capul şi le surprinse expresia nedumerită.

— În general, magii au acces la patru elemente, explică ea. Mai ţineţi minte ce spunea Maestrul Rockmaple despre cum putem face magie sprijinindu-ne de aer, apă, foc şi pământ? Şi toate chestiile alea despre magia haosului?

Call parcă îşi amintea ceva din prelegerea care se ţinuse în autobuz, ceva despre haos şi devorare. Şi atunci îi sunase prost, iar acum nu îi suna mai bine.

— Ei reuşesc să creeze ceva din nimic şi tocmai de-aia li

se spune Makari. Creatorii. Sunt puternici. Şi periculoşi. La fel ca şi Inamicul.

Call simţi un fior pe şira spinării. Magia asta părea şi mai sinistră decât îi spusese tatăl lui.

— Să fii Inamicul Morţii nu sună rău, zise el, mai mult ca s-o contrazică. Adică moartea nu-i vreo chestie bună. Vreau să zic, cine ar vrea să fie Prietenul Morţii?

— Nu e chiar aşa.

Tamara îşi pusese mâinile în poală, vizibil iritată.

— Inamicul a fost un mare mag – poate cel mai bun –, dar şi-a pierdut minţile. A vrut să fie nemuritor şi să învie morţii. De-aia l-au numit Inamicul Morţii, fiindcă a încercat să învingă moartea. A adus în lume haosul, dându-le animalelor şi oamenilor puterea vidului. Când intră în oameni, vidul îi transformă în monştri fără minte.

Pe geam nu se mai vedea soarele, doar la orizont mai rămăsese o linie roşie-aurie, care să le indice că venea noaptea. Autobuzul înainta prin întuneric, iar Call, uitându-se pe fereastră, putea deja să vadă stelele ce apăruseră pe cer. Putea distinge cu greu siluetele copacilor pe lângă care treceau – nu se vedea decât un întuneric frunzos şi stânci peste tot.

— Probabil asta face şi acum, zise Jasper. Aşteaptă momentul să încalce Pactul.

— Nu a fost singurul Makar din generaţia lui, spuse Tamara, de parcă ar fi zis o poveste pe care o învăţase pe dinafară, sau ar fi relatat un discurs pe care îl auzise de multe ori. A mai fost una. Era campioana noastră şi se numea Verity Torres. Era ceva mai mare decât suntem noi acum, dar era foarte curajoasă şi a stat în fruntea bătăliilor cu Inamicul. Noi câştigam.

Ochii Tamarei începuseră să strălucească vorbind despre Verity.

— Dar atunci Inamicul a făcut cel mai oribil lucru care se putea face.

Vocea ei coborâse din nou, ca nu cumva maeştrii care stăteau în faţă s-o audă.

— Toată lumea ştia că avea să urmeze o mare bătălie.

Tabăra noastră, adică magii buni, îşi ascunseseră familiile şi copiii într-o grotă îndepărtată, ca nu cumva să fie luaţi prizonieri. Inamicul a aflat şi, în loc să pornească la luptă, s-a dus şi i-a omorât pe toţi cei aflaţi în grotă.

— Credeau că va fi simplu să-i omoare, adăugă Celia, intrând şi ea în discuţie, cu voce moale.

Se vedea că şi ea auzise povestea asta de multe ori.

— Erau acolo doar bătrâni şi copii, dar şi câţiva părinţi cu nou-născuţii lor. Au încercat să le ţină piept. I-au ucis în grotă pe Călăreţii Haosului, dar nu l-au putut înfrânge pe Inamic. Până la urmă, au murit toţi, iar el a scăpat. A fost un episod aşa de crunt, încât Adunarea i-a propus un pact Inamicului, iar el a acceptat să-l semneze.

O tăcere îngrozită plutea în autobuz.

— Niciunul dintre magii buni n-a supravieţuit? întrebă Drew.

— Toţi trăiesc în şcoala cu ponei, mormăi Call.

Acum ajunsese să se bucure că nu avusese bani să-şi cumpere mâncare, fiindcă era sigur că acum ar fi vomitat. Ştia că mama lui murise. Ştia chiar şi faptul că murise într-o bătălie. Dar nu auzise niciodată toate aceste detalii.

— Poftim? se întoarse Tamara spre el, plină de furie. Ce-ai zis?

— Nimic.

Call se lăsă pe spătarul scaunului, cu braţele încrucişate la piept. Îşi dădea seama din expresia ei că mersese prea departe.

— Eşti incredibil. Mama ta a murit în timpul Masacrului Rece, iar tu faci glume pe seama sacrificiului ei. Te porţi de parcă ar fi fost vina magilor şi nu a Inamicului.

Call întoarse capul, roşu la faţă. Se simţea ruşinat de ce spusese, dar era şi furios, pentru că, nu-i aşa, ar fi trebuit să ştie toate lucrurile astea. Tatăl lui ar fi trebuit să i le spună. Dar nu-i spusese nimic.

— Dacă mama ta a murit în munţi, tu unde erai? întrerupse discuţia Celia, încercând să aplaneze conflictul. Floarea din părul ei era tot strâmbă, după căzătura de la Test, iar un colţ era chiar puţin pârlit.

— La spital, zise Call. Piciorul meu a fost dat peste cap la naştere şi eram în operaţie. Presupun că ar fi trebuit să fie şi ea în sala de aşteptare, chiar dacă era cafeaua proastă.

Când era supărat se întâmpla mereu aşa. De parcă nu-şi putea controla cuvintele pe care le scotea din gură.

— Eşti un nemernic, izbucni Tamara, renunţând să mai fie fata calculată şi echilibrată care fusese în timpul Testului. Ochii îi străluceau de mânie.

— Jumătate dintre copiii moştenitori de la Magisterium au membri de familie care au murit în munţi. Dacă o ţii tot aşa, o să se găsească cineva care să te înece într-un bazin subteran şi nimănui nu-i va părea rău de tine, nici mie!

— Tamara, zise Aaron, toţi facem parte din acelaşi grup de discipoli. Lasă-l în pace. Mama lui a murit. Are dreptul să se simtă cum vrea el.

— Şi mătuşa mea a murit acolo, zise Celia. Părinţii mei vorbesc mereu despre ea, dar eu nu am apucat s-o cunosc. Nu sunt supărată pe tine, Call. Mi-aş fi dorit să nu i se întâmple asta niciunuia dintre noi. Nimănui, în general.

— Ei, bine, eu sunt supărat, zise un tip din spate.

Call se gândi că trebuia să fie Rafe. Era înalt, cu o claie de păr negru, creţ, şi avea un tricou cu un craniu rânjit, care în întuneric emitea un verde slab.

Call se simţea şi mai prost. Tocmai se pregătea să le zică ceva frumos lui Gwenda şi Rafe, când Tamara se întoarse spre Aaron şi îi spuse tăios:

— Zici că nici nu-i pasă! Aceia au fost nişte eroi.

— N-au fost! izbucni Call, înainte ca Aaron să apuce să spună ceva. Au fost nişte victime. Au fost omorâţi din cauza magiei şi asta nu se mai poate repara. Nici măcar Inamicul tău nu poate repara asta, nu-i aşa?

Se lăsă o tăcere încremenită. Chiar şi copiii care stăteau mai departe şi vorbeau despre alte subiecte tăceau acum şi căscau ochii la Call.

Tatăl său îi învinuia pe ceilalţi magi pentru moartea mamei sale. Iar el avea încredere în tatăl lui. Avea. Dar acum, când îl fixau toţi ochii, parcă nu mai ştia ce să

creadă.

Tăcerea fu întreruptă de sforăitul Maestrului Rockmaple. Autobuzul intră pe un drum cu hârtoape.

Celia spuse încet:

— Am auzit că pe lângă şcoală mişună Călăreţi ai Haosului… animale. De la experienţele Inamicului.

— Şi cai? întrebă Drew.

— Să sperăm că nu, zise Tamara înfiorată.

Drew părea dezamăgit.

— Nu cred că ţi-ar plăcea un cal al Haosului. Creaturile Călăreţi ai Haosului sunt slugile Inamicului. Au în ei o parte din vid, ceea ce îi face mai inteligenţi decât alte animale, dar sunt însetaţi de sânge şi dementi. Numai Inamicul sau vreunul dintre ajutoarele lui le poate ţine sub control.

— Deci sunt un fel de cai-zombi, posedaţi de nişte demoni? întrebă Drew.

— Nu chiar. Îţi dai seama după ochii lor. Ochii lor scânteiază – sunt galbeni, cu spirale colorate în ei – dar în rest arată ca oricare alt animal. Tocmai asta e înspăimântător, zise Gwenda. Sper că nu voi fi nevoită să ies prea des.

— Eu, da, zise Tamara. Sper să învăţăm cum să-i recunoaştem şi cum să-i distrugem. Vreau să fac asta!

— A, da, spuse şi Call cu năduf. Eu sunt cel nebun. Nu-i nimic îngrijorător la minunatul Magisterium. Şcoală demonică de ponei, păzea, că venim!

Dar Tamara deja nu-l mai asculta. Se aplecase uşor spre Celia, care spunea:

— Am auzit că au apărut alţi Călăreţi ai Haosului, pe care nu poţi să-i recunoşti după ochi. Se pare că aceste creaturi nu sunt conştiente de ele, până când Inamicul nu le spune ce să facă. Ca şi când propria ta pisică ar putea să te supravegheze…

Autobuzul se opri brusc. O clipă, Call se gândi că fac din nou popas la vreo benzinărie, dar Maestrul Rufus se ridică şi zise:

— Am ajuns. Vă rog să coborâţi din autobuz în ordine.

Preţ de câteva minute, tot ce se întâmpla păru foarte banal, ca şi cum ar fi fost într-o excursie. Copiii îşi luară valizele şi genţile şi se îngrămădiră spre coborâre. Call coborî chiar după Aaron şi, fiindcă nu avea ce bagaj să dea jos, a fost primul care a putut să privească mai bine împrejurimile.

CAPITOLUL CINCI

Call se găsi în faţa unui versant muntos. La stânga şi la dreapta era pădure, dar în faţa lui descoperi două uşi duble. Erau vopsite cu cenuşiu şi aveau nişte încuietori de fier, care se încolăceau complicat una în alta. Call se gândi că de la distanţă, sau dacă n-ar fi fost farurile autobuzului, uşile acelea nici nu s-ar fi văzut. În stânca de deasupra uşii era sculptat un simbol necunoscut.

Sub el erau scrise cuvintele: *Focul vrea să ardă, apa vrea să curgă, aerul vrea să se ridice, pământul vrea să lege, haosul vrea să devoreze.*

Să devoreze. Cuvântul acesta îl făcu să se înfioare. *Ultima şansă de a scăpa*, se gândi el. Dar nu era nici pe departe capabil să fugă prea repede şi, oricum, nici n-avea

unde să fugă.

Toţi copiii îşi luaseră lucrurile şi acum stăteau şi ei, ca şi el. Maestrul Rufus se îndreptă către uşi, iar toţi tăcură dintr-odată. Maestrul North veni în faţa lor.

— Acum veţi intra în încăperile din Magisterium, zise el. Pentru unii, acest lucru înseamnă împlinirea unui vis. Pentru alţii, sperăm să fie începutul unui vis. Tuturor le spun că Magisterium există pentru siguranţa voastră. Aveţi o mare putere şi, fără educaţie, puterea aceasta poate să fie periculoasă. Aici vă vom ajuta să aflaţi cum să o controlaţi şi vă vom învăţa marea istorie a magilor asemenea vouă, de la începuturi. Fiecare dintre voi are un destin unic, unul pe care l-aţi avut până acum, altul care abia începe aici. Poate aţi bănuit asta când puterile voastre au început să se manifeste. Dar, stând aici, în faţa intrării din munte, sunt sigur că măcar unii dintre voi se întreabă în ce s-au băgat.

Câţiva copii râseră din complezenţă.

— Cu mult timp în urmă, la începutul începuturilor, primii magi s-au întrebat şi ei acelaşi lucru. Fascinaţi de învăţăturile alchimiştilor, în special de cele ale lui Paracelsus, ei au căutat să exploreze magia elementelor. Nu au avut succese prea mari, până când un alchimist şi-a dat seama că fiul lui făcea cu uşurinţă unele lucruri pentru care el trebuia să depună eforturi ca să le realizeze. Magii au descoperit că magia poate fi făcută de cei care deţin puteri înnăscute şi că cel mai bine o pot face tinerii. După aceea, magii au căutat alţi tineri pe care să-i înveţe şi de la care să înveţe la rândul lor, au căutat prin toată Europa copii care au puteri. Erau puţini cei înzestraţi cu astfel de puteri, poate unul din două mii cinci sute de copii, dar magii i-au adunat pe aceştia şi aşa s-a format prima şcoală de magie. De-a lungul vremii, au auzit tot felul de întâmplări despre fete şi băieţi neantrenaţi, care au aprins case şi le-au făcut să ardă, care stârneau furtuni, provocau tornade sau formau cratere. Cu ajutorul educaţiei, magii au învăţat să meargă pe lavă încinsă, să exploreze cele mai adânci mări fără niciun tub de oxigen şi chiar să zboare.

Pe Call îl atrăgea ceva din ce spunea Maestrul North. Îşi amintea că atunci când era mic, îl ruga pe tatăl lui să-l învârtă prin aer, dar acesta refuza spunându-i să nu se mai joace astfel. Oare chiar ar putea învăţa să zboare?

Dacă ai putea să zbori, îi şopti o voce ticăloasă de undeva, din fundul creierului, *nici nu ar mai conta prea tare că nu poţi fugi.*

— Aici veţi face cunoştinţă cu elementele, esenţe minunate şi periculoase, care există în lume chiar de la naşterea timpului. Veţi da formă pământului, aerului, focului şi apei, făcându-le să se supună voinţei voastre. Veţi studia trecutul nostru şi veţi deveni viitorul nostru. Veţi descoperi lucruri pe care în mod normal nu aţi fi avut privilegiul să le cunoaşteţi. Veţi afla lucruri măreţe şi veţi face lucruri şi mai măreţe.

— Bine aţi venit la Magisterium!

Se auziră aplauze. Call privi în jur: toţi aveau ochii strălucitori. Şi, oricât de tare ar fi încercat să se stăpânească, era sigur că şi el arăta la fel.

Maestrul Rufus păşi în faţă.

— Mâine o să puteţi vizita şcoala, dar acum urmaţi-vă fiecare maestrul şi aranjaţi-vă în camere. Când intraţi în Magisterium nu vă îndepărtaţi de grup. Sistemul de tuneluri este foarte complicat şi, până când veţi ajunge să-l cunoaşteţi, e foarte uşor să vă pierdeţi.

Pierdut în tunel, se gândi Call. Era exact lucrul care îl înfricoşase de la început în legătură cu locul ăsta. Se înfioră amintindu-şi de coşmarul în care se făcea că este pierdut în subterane. Îi reveneau din nou îndoielile, iar cuvintele tatălui său îi răsunau în urechi.

Dar mă vor învăţa să zbor, îşi spuse el, de parcă ar fi vorbit cu cineva care nu era acolo.

Maestrul Rufus ridică mâna lui mare, cu degetele răsfirate, şi spuse ceva foarte încet. Metalul de pe brăţara lui începu să strălucească, iar albul părea că devenise incandescent. În clipa următoare, uşile se deschiseră cu un scârţâit puternic, ca un ţipăt.

Dinăuntru se revărsă lumină, iar copiii începură să intre

pe uşi, scoţând exclamaţii de uimire. Call auzea de peste tot „Tare!“ sau „Ca lumea!“.

Peste un minut, trebui să recunoască şi el cu destulă nemulţumire că era, într-adevăr, grozav.

Era un hol de intrare imens, mai mare decât orice cameră pe care putuse vreodată Call să şi-o imagineze. Puteau să încapă lejer trei terenuri de baschet şi încă mai rămânea o grămadă de loc. Podeaua era din aceeaşi mică sclipitoare cum văzuse mai devreme, în iluzia din hangar, dar pereţii erau din piatră lucioasă, ca într-o peşteră, şi aveai impresia că se scurseseră acolo milioane de lumânări de ceară albă. De-a lungul pereţilor se ridicau stalagmite, iar din plafon coborau stalactite uriaşe, care, în unele locuri, se uneau cu stalagmitele. Era acolo şi un râu, de un albastru ca de safir strălucitor, care trecea prin mijlocul sălii, venind dintr-o arcadă săpată în perete şi ducându-se în alta, iar peste râu era un pod de piatră. De o parte şi de alta a podului erau sculptate nişte forme pe care Call nu le recunoştea încă, dar care îi aminteau de cele văzute pe pumnalul ce îl avea de la tatăl lui.

Call rămase în urmă, în timp ce discipolii treceau pe lângă el din toate părţile, adunându-se în mijlocul sălii. Piciorul îi înţepenise după lungul drum cu autobuzul şi ştia că se va mişca mai încet ca niciodată. Spera doar să nu fie prea mult de mers până la locul de culcare.

Uşile uriaşe se închiseră în urma lor cu un zgomot care îl făcu pe Call să sară speriat. Se întoarse la timp să vadă cum o mulţime de stalactite ascuţite ca nişte pumnale se prăbuşesc din tavan şi se înfig în pământ, blocând uşa.

Call îl auzi pe Drew, care era în spatele lui, cum înghite în sec.

— Păi, cum o să mai ieşim de aici?

— Nu mai ieşim, zise Call, fericit că are răspuns măcar la întrebarea asta. Nu trebuie să mai ieşim niciodată de aici.

Drew se îndepărtă de el. Call nu îl putea învinovăţi pentru asta, deşi se cam plictisise să fie tratat ca o ciudăţenie numai pentru că spunea lucrurilor pe nume.

Cineva îl trase de mânecă.

— Vino!

Era Aaron.

Call se întoarse şi observă că Maestrul Rufus şi Tamara porniseră deja. Tamara avea un fel de aroganţă în mers, pe care până acum n-o avusese şi sub ochii atenţi ai părinţilor ei. Mormăind nemulţumit, Call îi urmă pe cei trei, trecând printr-una dintre arcade direct în tunelurile din Magisterium.

Maestrul Rufus ridică mâna, iar în palma lui apăru o flacără care strălucea ca o torţă. Asta îi amintea lui Call de focul din apă pe care îl văzuse la ultimul test. Se întrebă ce ar fi trebuit să facă pentru a fi ratat cu adevărat – adică în aşa fel încât să nu se afle acum aici.

Merseră unul după altul printr-un coridor îngust, care mirosea uşor a sulf. Acest coridor dădea într-o altă sală, care avea o mulţime de bazine cu apă, dintre care unul era plin de mocirlă clocotitoare, iar altul era plin de peşti palizi, fără ochi, care se ascundeau la sunetul paşilor lor.

Call se gândi să facă o glumă despre peştii fără ochi care, dacă ar fi fost Călăreţi ai Haosului din armata Inamicului Morţii, nu ar fi putut să fie detectaţi după ochi, fiindcă pur şi simplu nu aveau aşa ceva, dar nu reuşi decât să se sperie singur, gândindu-se că peştii aceia îi spionează pe copii.

Apoi ajunseră lângă o grotă ce avea cinci uşi pe peretele cel mai îndepărtat. Prima era din fier, a doua din aramă, a treia din bronz, a patra, din argint, iar ultima dintre ele din aur strălucitor. În toate se reflecta flacăra din mâna Maestrului Rufus, ca un dans al focului mirific ce părea să danseze ca-ntr-o oglindă în suprafeţele lustruite ale uşilor.

La o mare depărtare, în tavan, lui Call i se păru că vede ceva strălucitor, ceva cu coadă, care se mişcă rapid şi dispăru în umbră.

Maestrul Rufus însă nu se îndreptă spre grota cu cele cinci uşi, ci merse înainte până ajunseră într-o sală mare, rotundă şi foarte înaltă, din care se deschideau cinci coridoare străjuite de arcade, care duceau în cinci direcţii

diferite.

Pe tavan Call zări o mulţime de şopârle acoperite de nestemate, care le făceau să strălucească în sclipiri albastre.

— Elementele, şopti Tamara.

— Pe aici, rosti Maestrul Rufus primele sale cuvinte de când intraseră, iar vocea lui sonoră reverberă în spaţiul pustiu.

Call se întreba unde erau ceilalţi magi. Poate era aşa de târziu, încât dormeau cu toţii, dar pustietatea sălilor prin care trecuseră te făcea să crezi că erau singuri acolo, sub pământ.

În sfârşit, Maestrul Rufus se opri în faţa unei uşi mari, dreptunghiulare, care avea o placă de metal în locul unde în mod normal s-ar fi aflat soneria. Ridică mâna, iar brăţara străluci din nou, dar de data aceasta fu doar o lumină scurtă. Se auzi un clic, după care uşa se trânti de perete.

— Putem să facem şi noi asta? întrebă Aaron cu o voce în care se simţea uimirea.

Maestrul Rufus se uită spre el şi zâmbi.

— Da, sigur că veţi putea să intraţi în camerele voastre cu ajutorul brăţărilor, dar nu veţi putea ajunge chiar oriunde. Haideţi înăuntru, să vedeţi unde vă veţi petrece Anul de Fier al uceniciei voastre.

— Anul de Fier, şopti Call ca un ecou, gândindu-se la uşi.

Maestrul Rufus intră în sală, arătându-le cu mâna camera aceea care era ceva între sufragerie şi sală de lectură. Zidul grotei era înalt, iar sus se termina cu o cupolă. Din mijlocul cupolei atârna un candelabru uriaş de aramă. Avea vreo douăsprezece braţe arcuite, fiecare dintre ele modelate în formă de flacără, iar pe fiecare braţ stătea câte o torţă care ardea. Pe podeaua de piatră erau trei birouri aşezate într-un fel de semicerc, şi două sofale de pluş aşezate faţă în faţă lângă un şemineu aşa de mare, că puteai frige acolo un taur. Nu numai un taur, ci şi un ponei. Call se gândi la Drew şi îşi ascunse zâmbetul.

— Uimitor, zise Tamara, întorcându-se pentru a privi

mai bine.

O secundă, păru şi ea doar un copil obişnuit, nu un mag din cine-ştie-ce străveche familie de magi.

În piatra zidurilor se vedeau linii de cuarţ strălucitor şi mică, iar când flacăra torţelor ajungea să le lumineze, se vedea că ele formau aceleaşi simboluri pe care le văzuseră deasupra intrării – un triunghi, un cerc, trei linii şerpuite, o săgeată orientată în sus şi o spirală.

— Foc, pământ, apă, aer şi haos, zise Aaron.

Probabil că el fusese atent în autobuz.

— Foarte bine, zise Maestrul Rufus.

— De ce sunt înşirate în ordinea asta? întrebă Call, arătând spre semne.

— Simbolurile formează în acest fel o conjuncţie. Acum, luaţi astea.

El ridică de pe o masă trei brăţări care păreau tăiate dintr-o singură bucată de rocă. În ele erau prinse nişte benzi late de piele şi o fâşie de metal şi aveau o încuietoare din acelaşi metal.

Tamara luă o brăţară de parcă ar fi fost un obiect sacru.

— Uau!

— Sunt magice? întrebă Call, uitându-se neîncrezător la brăţara lui.

— Brăţările acestea vă vor marca progresul în Magisterium. La sfârşitul anului, pentru a arăta că aţi trecut testele necesare, veţi primi un alt tip de metal. Fier, apoi cupru, bronz, argint şi, la sfârşit, aur. Odată ce aţi terminat şi Anul de Aur, nu veţi mai fi consideraţi discipoli, ci veţi deveni magi-artizani, capabili să intre la Collegium. Ca să-ţi răspund la întrebare, Call, da, sunt magice. Ele au fost făcute de un lăcătuş şi funcţionează ca nişte chei cu care poţi să intri în sălile de clasă din tuneluri. Pe măsură ce veţi dobândi mai multe abilităţi, veţi primi şi alte metale sau pietre pe care să le puneţi la brăţări, astfel că atunci când veţi absolvi, ele vor fi o oglindă a timpului petrecut aici.

Maestrul Rufus se duse către o mică bucătărie. Deasupra unei vetre cu aspect primitiv, alcătuite din pietre

aşezate în cerc, era un dulap din care scoase trei farfurii goale, de lemn.

— În general îi lăsăm pe discipoli să se obişnuiască mai întâi cu camerele lor, în loc să-i ducem la refectoriu, aşa că în seara asta o să mâncaţi în cameră.

— Farfuriile alea sunt *goale,* arătă Call.

Rufus băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo un pachet de cârnaţi şi apoi o bucată mare de pâine, lucruri care păreau că era imposibil să fi încăput acolo.

— Aşa este. Dar nu pentru multă vreme.

Desfăcu pachetul de cârnaţi şi făcu trei sendvişuri, le aşează cu grijă pe farfurii şi apoi le tăie în două pe fiecare.

— Acum gândiţi-vă la mâncarea voastră preferată.

Call se uită de la Maestrul Rufus la Tamara şi Aaron. Li se cerea să facă un soi de magie? Maestrul Rufus le sugera că dacă îşi imaginează ceva delicios când mănâncă un sendviş cu cârnaţi, acesta va avea gust mai bun? Chiar era în stare *să-i citească gândurile* lui Call? Ce-ar fi dacă magii îi citiseră gândurile tot timpul?

— Call, zise Maestrul Rufus, făcându-l să tresară. S-a întâmplat ceva?

— Poţi să-mi citeşti gândurile? îi scăpă lui Call.

Maestrul Rufus clipi o dată spre el, încet, ca una dintre şopârlele înfricoşătoare pe care Call le văzuse pe tavanul Magisteriumului.

— Tamara, pot eu să-i citesc gândurile lui Call?

— Magii îţi pot citi gândurile numai dacă le proiectezi, zise ea.

Maestrul Rufus dădu din cap aprobator.

— Aaron, ce crezi tu că înţelege ea prin proiectare?

— Să te gândeşti foarte intens? răspunse acesta după un moment de gândire.

— Da, zise Maestrul Rufus. Aşa că vă rog să vă gândiţi foarte intens.

Call se gândi ce mâncăruri preferate are, trecându-le pe toate în revistă. Era mereu distras de alte lucruri, chestii pe care însă era destul de amuzant să ţi le imaginezi. Cum ar fi o plăcintă într-o prăjitură. Sau treizeci şi şapte de

batoane Twinky aşezate în formă de piramidă.

Atunci Maestrul Rufus îşi ridică amândouă mâinile, iar Call uită să se mai gândească la ceva. Primul sendviş începu să capete formă, cârnaţii se întinseră şi ei pe toată farfuria. Se simţea un miros delicios.

Aaron se aplecă asupra farfuriei, vizibil flămând, chiar şi după chipsurile pe care le mâncase în autobuz. Cârnaţii se transformaseră într-o farfurie, un bol şi o carafă – bolul era plin cu macaroane cu brânză, acoperite cu o crustă de pesmet, aburinde, de parcă fuseseră în acea clipă scoase din cuptor; pe farfurie era o negresă cu îngheţată, iar carafa era plină cu un lichid chihlimbariu, despre care Call presupunea că e suc de mere.

— Uau, facu Aaron, uluit. E exact ce mi-am imaginat. Dar este real?

Maestrul Rufus aprobă din cap.

— La fel de real ca şi sendvişul. Poate-ţi aminteşti Al Patrulea Principiu al Magiei – Poţi schimba forma unui lucru, dar nu esenţa lui reală. Pentru că nu am alterat esenţa mâncării, ea s-a transformat pur şi simplu. Acum, tu, Tamara.

Call se întreba dacă macaroanele cu brânză pe care le avea acum Aaron vor avea gust de cârnaţi. Dar cel puţin îi părea bine că nu e singurul care nu-şi aminteşte principiile magiei.

Tamara păşi în faţă să-şi ia tava cu mâncarea care se formase pentru ea. Avea o farfurie mare de sushi, cu un morman de chestii verzi într-o parte şi un castronel cu sos de soia în cealaltă parte. Mai era încă o farfurie cu trei prăjituri rozalii, din orez. De băut căpătase ceai verde şi, culmea, chiar părea să fie mulţumită.

Apoi veni rândul lui Call. Se întinse sceptic după tavă, curios ce o să găsească pe ea. Dar într-adevăr acolo era mâncarea lui preferată – fâşii de pui cu sos de smântână, un bol de spaghete cu sos de roşii plus o tartină cu unt de alune şi fulgi de porumb ca desert. În cana lui era ciocolată cu frişcă, garnisită cu bezele colorate.

Maestrul Rufus părea satisfăcut.

— Acum vă las să vă acomodaţi. Va veni imediat cineva să vă aducă lucrurile…

— Pot să-l sun pe tata? întrebă Call. Vreau să zic, e vreun telefon pe aici? Eu nu am telefon.

Se lăsă dintr-odată liniştea. Apoi Maestrul Rufus zise, mai blând decât se aştepta Call:

— Telefoanele mobile nu funcţionează în Magisterium, Callum. Suntem la o adâncime prea mare ca să poată funcţiona. Nu avem nici telefonie fixă. Noi ne folosim de elemente pentru a comunica. Eu propun să-i dăm lui Alastair puţin timp să se calmeze, apoi îl vom contacta.

Call îşi reprimă protestul. Nu fusese un „nu“ răutăcios, dar fusese unul categoric.

— Acum, continuă Maestrul Rufus, mâine la ora nouă vă aştept să fiţi îmbrăcaţi şi pregătiţi de studiu. Avem mult de lucru împreună şi mi-ar părea foarte rău să nu fiţi la înălţimea aşteptărilor pe care mi le-aţi creat la test.

Call bănuia că se referă la Tamara şi la Aaron, fiindcă în ceea ce-l priveşte, aşteptările nu puteau să fi fost incendierea apei.

După ce Maestrul Rufus plecă, ei se aşezară pe nişte scaune din stalactite şi mâncară la o masă de piatră lucioasă.

— Ce-ar fi să pui sos de smântână la spaghete? zise Tamara, arătând spre farfuria lui Call cu beţişoarele chinezeşti în mână.

— Ar fi şi mai delicios, zise Call.

— Greţos, aprecie Tamara punându-şi wasabi în sosul ei de soia, fără să stropească nici măcar un pic farfuria.

— De unde crezi tu că au ei peşte proaspăt în fundătura asta? întrebă Call, muşcând dintr-o bucată de pui. Pun pariu că au aruncat o plasă în bazinele alea subterane şi au scos şi ei ce-a picat. Pleosc-pleosc.

— Fraţilor, se văicări Aaron, îmi tăiaţi cheful de macaroane.

— Pleosc-pleosc, făcu din nou Call, închizându-şi ochii şi mişcându-şi capul înainte şi înapoi, ca un peşte subteran. Tamara îşi luă farfuria şi se mută pe canapea, unde se

aşează cu spatele la Call şi continuă să mănânce.

Îşi terminară cina în tăcere. Deşi nu mâncase mai nimic toată ziua, Call nu reuşi să-şi termine porţia. Avea în minte imaginea tatălui său, mâncând singur acasă, la masa lor dezordonată. Îi era dor de toate – de el, de casă, de dezordine.

Call împinse farfuria şi se ridică.

— Mă duc la culcare. Care e dormitorul meu?

Aaron se lăsă pe spate şi se uită spre dormitoare.

— Sunt scrise numele pe uşă.

— A! bâigui Call, simţindu-se ridicol, dar şi cumva iritat. Numele lui se vedea clar pe uşă, scris cu cuarţ. *Callum Hunt.*

Intră. Era o cameră luxoasă, mult mai spaţioasă decât camera lui de acasă. Un covor gros acoperea podeaua de piatră. Era ţesut cu simbolurile celor cinci elemente. Mobila părea să fie făcută din lemn pietrificat. Avea un luciu discret, auriu. Patul era imens, acoperit cu pături groase şi perne albastre, mari. Mai erau un şifonier şi o comodă cu sertare, dar, din moment ce Call nu avea nicio haină de băgat sau de scos de acolo, se aruncă direct pe pat şi îşi acoperi capul cu o pernă. Nu prea îl ajuta asta. Tot îi mai auzea pe Tamara şi Aaron chicotind în camera de alături. Înainte nu vorbeau aşa. Probabil că au aşteptat să plece el.

Ceva îl înghiontea în şold. Uitase de pumnalul pe care i-l dăduse tatăl său. Îl scoase de la curea şi îl privi în lumina torţelor. *Semiramis.* Se întrebă ce o fi însemnând asta. Se întrebă dacă aşa va fi în următorii cinci ani, singur în camera asta, cu pumnalul lui ciudat, în timp ce alături oamenii râd de el. Cu un suspin, lăsă pumnalul pe noptieră, dădu din picioare sub pătură şi încercă să adoarmă.

Dar trecură multe ore până să reuşească.

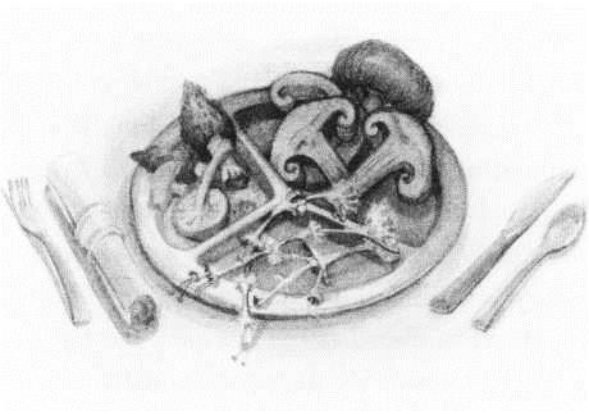

CAPITOLUL ŞASE

Call se trezi fiindcă auzise un zgomot de parcă cineva ar fi ţipat chiar în urechea lui. Se întoarse năuc într-o parte şi căzu din pat mototol, lovindu-se cu genunchiul de podea. Sunetul acela oribil se auzea întruna, reverberând în ecouri prin pereţi.

Uşa camerei lui se trânti de perete şi sunetul începu să se piardă. Apăru Aaron, apoi Tamara. Amândoi erau îmbrăcaţi în uniforma celor din anul întâi: tunici cenuşii de bumbac şi pantaloni largi, din acelaşi material. Amândoi aveau la mână brăţările de fier: Tamara la mâna dreaptă, Aaron la stânga. Tamara îşi împletise părul în două cozi negre, de o parte şi de alta a capului.

— Îhh! icni Call, sprijinit în călcâie.

— A sunat clopotul, îi zise Aaron. Se cheamă că e ora micului dejun.

Call nu se trezise niciodată cu vreo alarmă pentru şcoală. Tatăl său venea şi îl scutura uşor de umăr până când Call începea să se mişte bombănind cu ochii somnoroşi. Call înghiţi în sec, simţind că îi este şi mai tare dor de casă.

Tamara arătă cu degetul în spatele lui Call, cu

sprâncenele ridicate.

— Ai dormit *cu pumnalul* la tine?

Se uită şi el repede în spate şi văzu că pumnalul dăruit de tatăl său era acum pe pernă, probabil îl dăduse jos de pe noptieră în somn. Îşi simţi obrajii în flăcări.

— Unora le plac animalele împăiate, zise Aaron ridicând din umeri, altora le plac cuţitele.

Tamara traversă camera aşezându-se pe patul lui şi, în timp ce Call se ridica de pe podea, luă pumnalul în mână. Nu se agăţă de marginea patului ca să se ridice, deşi ar fi vrut. Cu hainele mototolite şi cu părul răvăşit de somn, era perfect conştient de faptul că ei se uită la el şi văd ce greu se mişcă, în încercarea de a nu-şi forţa şi mai tare piciorul care încă îl durea.

— Ce scrie aici? întrebă Tamara, uitându-se la cuţit şi răsucindu-l ca să poată citi. Pe partea asta. Semi… ram… mis?

Ridicat în sfârşit în picioare, Call zise:

— Pun pariu că nu se citeşte aşa.

— Şi eu pun pariu că habar n-ai ce înseamnă numele ăsta, ripostă Tamara.

Lui Call nici nu-i trecuse prin minte că acel cuvânt poate să fie *un nume.* Nu se gândise niciodată că un cuţit poate avea un nume. Deşi, dacă se gândea mai bine, regele Arthur avea sabia Excalibur, iar în *Hobiţii,* Bilbo îl avea pe Sting.

— Ai putea să-i spui Miri, mai pe scurt, zise Tamara, înapoindu-i cuţitul. E un pumnal foarte frumos. Chiar foarte bine realizat.

Call o privi cu atenţie, căutând să vadă dacă îşi bate joc de el. Dar părea că vorbeşte serios şi chiar apreciază o armă valoroasă.

— Miri, repetă el, întorcând cuţitul în mână, astfel ca lumina să se reflecte în el.

— Haide, Tamara, zise Aaron, trăgând-o de mânecă, să-l lăsăm pe Call să se îmbrace.

— Dar eu nu am uniformă, zise Call.

— Cum să n-ai? Uite-o aici, îi arătă Tamara spre

marginea patului, în timp ce Aaron o trăgea afară din cameră. Toţi avem uniforme. Probabil că le-au adus cu ajutorul elementelor de aer.

Tamara avea dreptate. Cineva pusese acolo, peste pătură, o uniformă atent împăturită, exact pe mărimea lui Call, şi un ghiozdan de piele. Când se întâmplase asta? Când dormea? Sau poate fuseseră acolo de la început, dar nu le observase. Se îmbrăcă atent, despăturindu-le cu grijă să nu fie pe acolo cleme, nasturi sau altceva în care ar fi putut să se zgârie. Materialul era moale, fin şi foarte plăcut. Ghetele pe care le găsi la marginea patului erau grele şi ţineau glezna slabă a lui Call ca într-o menghină, fixând-o, într-un fel. Singura problemă era că nu avea niciun buzunar în care să-l pună pe Miri. În cele din urmă îşi înfăşură pumnalul într-o şosetă şi îl băgă în gheată. Apoi îşi agăţă ghiozdanul de gât şi ieşi în camera comună, unde Tamara şi Aaron stăteau pe scaune, iar Maestrul Rufus, plin de strălucire, stătea în picioare cu braţele încrucişate.

— Toţi trei aţi întârziat, zise el. Alarma de dimineaţă este pentru a vă anunţa micul dejun în refectoriu. Nu e ceasul vostru deşteptător. Altă dată sper să nu se mai întâmple asta, fiindcă riscaţi să pierdeţi definitiv masa de dimineaţă.

— Dar noi, începu Tamara, uitându-se spre Call.

Maestrul Rufus se uită fix la ea, ţintuind-o cu privirea.

— Voiai să-mi spui că tu ai fost gata şi alţii te-au făcut să întârzii, Tamara? Pentru că ţi-aş răspunde că toţi discipolii mei au obligaţia de a avea grijă unul de altul, iar eşecul unuia este eşecul tuturor. Deci, ce voiai să spui?

Tamara lăsă capul jos, clătinându-şi cozile.

— Nimic, Maestre Rufus, zise ea.

El dădu din cap şi deschise uşa, ieşind rapid afară, lăsându-i să vină după el. Call şchiopătă spre uşă, sperând din tot sufletul să nu fie un drum prea lung şi dorindu-şi şi mai mult să nu mai intre în alte necazuri până la masă.

Brusc, Aaron îşi făcu apariţia chiar lângă el. Call aproape că ţipă de surpriză. Aaron avea această putere

uimitoare, de a apărea lângă el ca un magnet blond. Îl îmbrânci uşor cu umărul pe Call şi privi semnificativ spre mâna lui. Call îi urmări privirea şi văzu ceva în mâna lui Aaron. Era brăţara lui Call.

— Pune-ţi-o, şopti Aaron. Să nu vadă Rufus. Trebuie s-o porţi tot timpul.

Call bombăni uşor, dar luă brăţara şi o puse la mână, unde părea o cătuşă. Avea culoarea unui pistol.

E şi normal, se gândi Call. *La urma urmelor*, *sunt prizonier aici.*

Aşa cum sperase Call, refectoriul nu era prea departe. Arăta cam la fel cu cantina de la şcoală, de la distanţă: se auzeau vocile copiilor şi zgomotul de farfurii şi tacâmuri.

Refectoriul era o altă grotă largă, cu aceiaşi stâlpi uriaşi, care păreau făcuţi din îngheţată topită şi transformată în piatră. Bucăţele de mică luceau pe aceştia, iar tavanul înalt al grotei se pierdea în întuneric, deasupra capetelor lor. Era prea devreme pentru Call, totuşi, ca să poată să se minuneze de grandoarea aceasta. Nu ar fi vrut decât să se culce la loc şi să-şi închipuie că ziua de ieri nu existase şi că era din nou acasă, cu tatăl său, aşteptând autobuzul care să-l ducă la şcoala lui normală, unde avea voie să poarte haine normale, să doarmă într-un pat normal şi să mănânce mâncare normală.

Pentru că în mod sigur ceea ce vedea în refectoriu nu era mâncare normală. De-a lungul peretelui erau o mulţime de castroane aburinde cu tot felul de mâncăruri cu aspect bizar: un fel de cartofi violeţi, nişte zarzavaturi aşa de verzi, încât băteau spre negru, licheni pufoşi şi o pălărie roşie, cu picăţele, de ciupercă mare, feliată ca o pizza. Într-un bol alăturat era ceai fierbinte, brun, în care pluteau un fel de coji. Copiii, în uniforme albastre, verzi, albe, roşii şi cenuşii, fiecare culoare desemnând anul de Magisterium în care se aflau, îşi puneau ceaiul acela în căni de lemn. Le vedea bine brăţările, unele cu aur, altele cu argint sau cupru, cu bronz, şi multe dintre ele mai aveau şi pietre de diferite culori. Call habar n-avea ce semnificaţie au pietrele acelea, dar i se păreau faine.

Tamara deja îşi punea în farfurie o porţie de ceva verde. Aaron, însă, privea toate mâncărurile acelea cu aceeaşi oroare pe care o simţea şi Call.

— Te rog, spune-mi că Maestrul Rufus va transforma chestiile astea în altceva, zise Aaron.

Tamara râse scurt şi apoi luă o înfăţişare aproape vinovată. Call avea impresia că provine dintr-o familie unde oamenii nu râd prea des.

— O să vezi, zise ea.

— Sigur? scânci Drew.

Părea pierdut fără tricoul lui cu ponei, fiind îmbrăcat acum cu tunica cenuşie cu guler înalt şi pantalonii de uniformă pe care îi purtau toţi studenţii din Anul de Fier. Se întinse neîncrezător spre bolul cu licheni, îl răsturnă şi apoi se îndepărtă, făcându-se că plouă.

Una dintre femeile-mag care stăteau la masă – Call o mai văzuse pe ea şi lanţul ei complicat în formă de şarpe, la test – oftă şi veni să cureţe. Call clipi uimit când văzu că şarpele de la gâtul ei începu să se mişte. Apoi se gândi că i se păruse. Poate că suferea din cauza lipsei de cafeină.

— Unde e cafeaua? îl întrebă el pe Aaron.

— Nu ai voie să bei cafea, zise Aaron, uitându-se pieziş spre el, în timp ce îşi punea o felie de ciupercă. Nu e bună pentru tine. Îţi împiedică creşterea.

— Dar acasă beau în fiecare zi cafea, protestă Call. Întotdeauna beau cafea. Espresso.

Aaron ridică din umeri, gest care părea să fie mişcarea lui obişnuită atunci când era pus în faţa unei aiureli de-ale lui Call.

— Există ceaiul ăla ciudat.

— Dar mie îmi place cafeaua, se plânse Call, cu ochii la mocirla verde din faţa lui.

— Eu aş fi mâncat bacon, zise Celia, care era la rând, în spatele lui Call. Acum avea o altă clamă în păr, de data aceasta cu o gărgăriţă. În ciuda podoabelor vesele, părea într-o stare jalnică.

— Lipsa cafeinei poate să te facă să-ţi pierzi minţile, îi spuse el. Aş putea să intru în criză şi să omor pe cineva.

Ea chicoti, de parcă ar fi fost o glumă foarte amuzantă. Poate credea că glumise. Era drăguţă, îşi dădu el seama, cu părul ei blond şi câţiva pistrui pe nasul uşor ars de soare. Îşi aminti că ea era, împreună cu Jasper şi Gwenda, elevă la Maestra Milagros. Îl cuprinse un val de simpatie pentru ea, gândindu-se că e nevoită să stea în aceeaşi încăpere cu un nemernic ca Jasper.

— Ar fi în stare să omoare pe cineva, zise Tamara cu un ton degajat, privind peste umăr. Are un pumnal uriaş în…

— Tamara! o întrerupse Aaron.

Ea îi zâmbi inocent şi se îndreptă spre masa Maestrului Rufus cu farfuria în mână. Pentru prima dată, Call se gândi că el şi Tamara aveau ceva în comun, totuşi – un fel de vocaţie pentru iscarea problemelor.

Toată sala era plină de mese de piatră la care erau aşezaţi elevii – unii, din anul doi sau trei, cu maeştrii lor, alţii singuri. Studenţii din Anul de Fier stăteau toţi alături de maeştri – Jasper, Nigel, Celia şi Gwenda cu Maestra Milagros, care azi avea părul de un roz şi mai strălucitor; Drew, Rafe şi Laurel cu Maestrul Lemuel, cel cu faţa acră. Din anii patru şi cinci erau doar câţiva studenţi în uniforme alb cu roşu, şi toţi stăteau grămadă la o masă din colţ, părând că discută treburi serioase.

— Dar ceilalţi copii mai mari unde sunt? întrebă Call.

— În misiune, zise Celia. Discipolii mai mari învaţă afară, iar unii magi tineri vin aici pentru a se folosi de facilităţile şcolii în experimentele şi cercetările lor.

— Vezi, zise Call încet. *Experimente!*

Celia nu părea prea îngrijorată. Ea schiţă doar un zâmbet spre Call şi se duse spre masa maestrei sale.

Call nimeri pe un scaun între Aaron şi Maestrul Rufus, care se afla deja în faţa unei farfurii austere, unde era doar o mână de licheni. Farfuria lui Call era plină de ciuperci şi chestii verzi – nici nu-şi amintea când îşi pusese asta acolo. *Cred că încep s-o iau razna,* se gândi el. Apoi luă o furculiţă plină de ciuperci şi şi-o îndesă în gură.

Simţi gustul în gură ca o explozie. Era chiar bun. Chiar *foarte* bun. Coaja era crocantă şi dulceagă şi avea gust de

sirop de arţar cu crenvurşti, un gust perfect.

— Uau, strigă Call, în timp ce luă o altă înghiţitură. Verdeţurile erau cremoase şi bune, ca o budincă de griş cu sirop de caramel. Aaron căra linguri pline de mâncare în gură, cu o expresie uluită.

Se aştepta s-o vadă pe Tamara rânjind la el, fiindcă era aşa de surprins, dar ea nici măcar nu-l băga în seamă. Îi făcea cu mâna unei fete înalte şi subţiri din cealaltă parte a sălii, care avea acelaşi păr negru şi aceleaşi sprâncene perfecte ca şi ea. Pe încheietura fetei se vedea o brăţară de cupru, în timp ce îşi flutura leneş mâna.

— Sora mea, zise Tamara cu mândrie. Kimiya.

Call se uită spre fată, care stătea la masă cu alţi studenţi îmbrăcaţi în verde, lângă Maestrul Rockmaple, apoi se uită din nou la Tamara. Se întrebă cum o fi oare să fii fericit că eşti aici, să te bucuri că ai fost ales, nu ca el, care simţea că se întâmplase un accident groaznic.

Tamara şi sora ei păreau să creadă cu adevărat că acesta e locul perfect – şi nu culcuşul demonilor, aşa cum îl descrisese tatăl lui.

Dar dacă tatăl său îl minţise?

Maestrul Rufus tăia felii din lichenul lui într-un fel foarte curios, ca şi cum ar fi tăiat o felie de pâine. Apoi tăia feliile acelea în jumătate şi din nou în jumătate. Asta i se păru aşa de straniu lui Call, încât se întoarse la Aaron şi îl întrebă:

— Ai şi tu rude aici?

— Nu, zise Aaron, întorcându-şi privirea de la Call, ca şi cum nu îi plăcea să vorbească despre asta. Nu am rude nicăieri. Am auzit de Magisterium de la o fată cu care mă împrietenisem. Ea văzuse o şmecherie pe care obişnuiam s-o fac când eram plictisit – să ridic praful şi să-l fac să ia anumite forme. Ea zicea că are un frate care a fost aici şi care îi povestise despre locul acesta, deşi nu avea voie. După ce a absolvit şcoala, ea a plecat să locuiască împreună cu el, iar eu m-am apucat să mă antrenez pentru Testul de Fier.

Call clipi cu ochii spre Aaron, privind peste grămada de

ciuperci din farfurie. Era ceva în tonul cu care îi vorbise Aaron, care îl făcea să creadă că nu-i spusese chiar totul. Însă nu voia să-l descoasă. Nu-i plăcea când cineva îşi bagă nasul în viaţa cuiva. Poate că nici lui Aaron nu i-ar fi plăcut.

Aaron şi Call tăceau amândoi, jucându-se cu mâncarea din farfurie. Tamara începuse din nou să mănânce. Din partea cealaltă a sălii, Jasper deWinter dădea din mâini, încercând în mod evident să îi atragă atenţia. Call îi dădu un cot, iar ea îl privi încruntată.

Rufus luă o bucăţică mică şi perfect tăiată de lichen.

— Văd că deja v-aţi împrietenit.

Niciunul nu răspunse. Gesturile lui Jasper spre Tamara erau din ce în ce mai vizibile. Era clar că se ruga de ea să facă ceva, deşi Call nu-şi dădea seama despre ce ar fi putut să fie vorba. Să sară în aer? Să-i dea budincă?

Tamara se întoarse spre Maestrul Rufus, respirând adânc, de parcă s-ar fi forţat să facă ceva neplăcut.

— Credeţi că aţi putea să vă răzgândiţi în legătură cu Jasper? Ştiu că visul lui cel mai mare era să fie ales de dumneavoastră şi ar mai fi loc în grupul nostru…

Nu mai continuă, probabil pentru că Maestrul Rufus se uita la ea ca o pasăre răpitoare gata să rupă gâtul unui şoarece.

Totuşi, când vorbi, în sfârşit, tonul lui era calm, nu furios.

— Voi trei sunteţi o echipă. Veţi lucra împreună şi veţi lupta împreună, şi, da, veţi şi mânca împreună în următorii cinci ani. Nu v-am ales numai ca individualităţi, ci şi ca o combinaţie. Nu mai intră nimeni în echipa asta, pentru că altfel se strică combinaţia.

Se ridică şi îşi împinse scaunul cu un gest ferm.

— Acum, sus! Mergem la primul curs.

Educaţia lui Call în folosirea magiei era pe cale să înceapă.

CAPITOLUL ŞAPTE

Call era pregătit sufleteşte pentru un drum lung şi nenorocit prin grote, dar Maestrul Rufus îi conduse pe un coridor drept, care dădea într-un râu subteran.

Lui Call i se părea că seamănă cu un tunel de metrou din New York; fusese o dată cu tatăl său în oraş, în căutare de antichităţi, şi îşi amintea cum privea în întunericul tunelului, aşteptând să se ivească luminile trenului şi să audă semnalul acestuia. Privirea lui urmărea râul la fel ca atunci, deşi nu prea ştia la ce să se aştepte să vadă sau ce semnal ar fi putut să se audă. În spatele lor se ridică drept un perete de piatră netedă, iar apa începu să curgă uşurel spre o grotă mai mică, unde nu se vedeau decât nişte umbre. În aer plutea un miros umed de minerale, iar pe malul râului văzu şapte bărci cenuşii legate strâns una de alta. Erau bărci din scânduri, aşezate una lângă alta şi unite la capete cu nituri de cupru, ceea ce le făcea să semene cu nişte corăbii minuscule de vikingi. Call încercă să descopere vâsle, motoare sau măcar vreo prăjină lungă, dar nu era nimic acolo care să-i indice cum merg bărcile

astea.

— Hai, zise Maestrul Rufus. Urcaţi!

Aaron se caţără în prima barcă şi îi întinse mâna lui Call, pentru a-l ajuta să urce. Call îi apucă mâna cu neplăcere. Tamara se urcă în spatele lor, părând destul de agitată. De cum se aşeză şi ea, urcă şi Maestrul Rufus.

— Aşa circulăm în mod normal prin Magisterium, pe râurile subterane. Până când veţi putea să navigaţi singuri, vă voi conduce eu prin grote. O să învăţaţi şi voi drumurile şi o să ştiţi cum să faceţi apele să vă poarte unde vreţi voi.

Maestrul Rufus se aplecă într-o parte, spre apă, şi şopti ceva. La suprafaţa râului apărură nişte încreţituri, de parcă ar fi bătut vântul, deşi sub pământ nu era nicio adiere.

Aaron se aplecă în faţă să mai întrebe ceva, dar, dintr-odată, barca începu să se mişte şi el căzu din nou pe locul lui.

Odată, când Call era mai mic, tatăl l-a dus într-un parc mare de distracţii, unde l-a dat în tot felul de maşinuţe, care mergeau ca barca asta. El a plâns întruna, teribil de speriat, cu toată muzica veselă care se auzea de peste tot şi cu toate păpuşile care dansau în jurul lui. Alea erau maşinuţe. Călătoria asta era reală. Call nu-şi putea lua gândul de la lilieci, stânci ascuţite şi nici de la faptul că în peşteri era posibil să apară ridicături sau gropi care puteau să te arunce la un milion de kilometri sub nivelul mării. Cum să evite obstacolele de genul ăsta? Cum ar fi putut să înveţe vreodată care e drumul cel bun, când în jur e întuneric beznă?

Barca aluneca înainte, prin întuneric. Era cel mai întunecos întuneric pe care îl experimentase vreodată Call. Nu-şi zărea mâna nici dacă şi-o ţinea în faţa ochilor. Stomacul îi tremura.

Tamara scoase un sunet mic. Call era bucuros că nu era singurul care se simţea îngrozit.

Apoi, peste tot în jurul lor, grota se umplu de viaţă. Intrară într-o sală ai cărei pereţi străluceau datorită unui muşchi verde, luminiscent. Chiar şi apa părea să se

lumineze în jurul bărcii – când Aaron îşi băgă mâna în apă, în jurul degetelor lui erau pete de lumină. Stropi în jur cu apă, provocând o cascadă de luminiţe.

— Ce tare! zise Aaron entuziasmat.

Era destul de tare. Call începu să se mai liniştească, în timp ce barca aluneca prin apa luminoasă. Trecură pe lângă pereţi de piatră străbătuţi de zeci de culori şi prin săli din al căror tavan atârnau un fel de liane palide şi lungi, ce coborau în spirală până la râu. Apoi pătrundeau din nou în tuneluri întunecate, pentru ca apoi să iasă în alte încăperi de piatră cu stalactite de cuarţ ce străluceau ca nişte lame de cuţit sau în care piatra părea că luase în mod natural forma unor bănci ori a unor mese – trecură pe lângă o cameră unde doi maeştri tăcuţi jucau şah cu nişte piese care zburau prin aer.

— Te-am bătut, zise unul dintre ei, iar piesele de lemn începură să se reaşeze singure în poziţia de început a jocului.

Ca şi cum ar fi fost condusă de o mână invizibilă, barca acostă singură lângă o platformă cu trepte de piatră, aşezându-se lin la mal.

Aaron coborî primul din barcă, urmat de Tamara şi apoi de Call. Aaron îi întinse mâna să îl ajute, dar Call se făcu că nu vede. Se sprijini în braţe ca să se salte din barcă, aterizând într-o poziţie ciudată. O clipă crezu că va cădea în râu, cu un plesnet luminiscent. O mână uriaşă îl prinse de umăr şi îl ţinu pe loc. Se uită surprins în sus şi îl văzu pe Maestrul Rufus care se uita la el cu o expresie ciudată.

— N-am nevoie de ajutorul tău, izbucni Call.

Rufus nu zise nimic. Call nu putea să-şi dea seama ce exprimă figura lui. Rufus îşi luă mâna de pe umărul lui Call.

— Haideţi, zise el, şi o apucă înainte pe o cărăruie care mergea de-a lungul malului pietros. Ucenicii se grăbiră să-l urmeze.

Cărarea ducea spre un perete drept de granit. Când Rufus atinse piatra cu mâna, aceasta deveni transparentă. Call nici măcar nu se mai miră. Se aştepta de acum la

toate ciudăţeniile. Rufus trecea prin ziduri de parcă ar fi fost făcute din aer. Tamara se strecura repede după el. Call se uită la Aaron, care ridica din umeri. Respirând adânc, Call îi urmă.

Pătrunse într-o încăpere ai cărei pereţi erau din rocă simplă. Podeaua era din piatră perfect lucioasă. În mijlocul încăperii era o grămadă de nisip.

— Mai întâi, aş vrea să trecem din nou în revistă cele Cinci Principii ale Magiei. Poate vă mai amintiţi câte ceva din prima lecţie din autobuz, dar nu mă aştept ca vreunul dintre voi – nici măcar tu, Tamara, indiferent de cât de mult te-au învăţat părinţii tăi – să înţelegeţi cu adevărat aceste principii, înainte de a învăţa şi alte lucruri. Puteţi să vă notaţi, dacă vreţi, în orice caz, sper să le aveţi tot timpul în minte.

Call răscoli în ghiozdan şi scoase un fel de caiet şi un stilou din alea enervante, de care avuseseră la examen. Îl scuturâ uşurel, sperând că de data aceasta nu va mai exploda.

Maestrul Rufus începu să vorbească, iar Call se strădui să noteze repede tot ce auzea. El scrise:

1. Puterea vine din dezechilibru; controlul vine din echilibru.
2. Toate elementele acţionează potrivit naturii lor: focul vrea să ardă, apa vrea să curgă, aerul tinde să se ridice, pământul tinde să se lege, iar haosul tinde să devoreze.
3. Toată magia constă într-un schimb de puteri.
4. Poţi schimba forma unui lucru, dar nu poţi schimba esenţa acestuia.
5. Toate elementele au o contragreutate. Focul este contracarat de apă. Aerul este contracarat de pământ. Contragreutatea haosului este sufletul.

— În timpul testelor, zise Maestrul Rufus, toţi aţi demonstrat că aveţi puteri. Dar, fără concentrare, puterile nu înseamnă nimic. Focul poate să-ţi ardă casa sau poate s-o încălzească; diferenţa constă în abilitatea ta de a-l

controla. Fără concentrare, mânuirea elementelor este foarte periculoasă. Cred că unora dintre voi nu mai e nevoie să le spun cât poate să fie de periculos.

Call se uită fix, fiind sigur că pe el îl vizase Maestrul Rufus, deoarece astfel îl privise ori de câte ori făcuse ceva rău. De data aceasta, însă, se uita la Tamara. Obrajii ei se îmbujorară, iar bărbia ei se ridică sfidător.

— Patru zile pe săptămână, toţi trei vă veţi antrena cu mine. În ziua a cincea veţi participa la un curs ţinut de un alt mag, iar apoi, o dată pe lună, veţi lua parte la un exerciţiu în care va trebui să puneţi în practică ceea ce aţi învăţat. Atunci este posibil să concuraţi unul împotriva altuia sau să faceţi echipă cu discipoli din alte grupe. În weekend şi noaptea puteţi să vă antrenaţi şi să învăţaţi singuri. Avem aici o bibliotecă şi săli de antrenament, precum şi Galeria, unde puteţi să vă petreceţi timpul liber. Vreţi să mă întrebaţi ceva înainte de a începe cursul?

Niciunul nu zise nimic. Call ar fi vrut să spună ceva, de pildă să întrebe cum se ajunge la Galerie, dar se abţinu. Îşi amintea că, în hangar, îi spusese tatălui său că va face tot posibilul să fie exclus din Magisterium, dar în dimineaţa aceea se trezise cu sentimentul apăsător că poate nu-i o idee prea bună. Nu avusese niciun efect încercarea lui de a pica testele în faţa Maestrului Rufus, aşa că probabil că nici altceva nu avea să meargă. Era clar că Maestrul Rufus nu îi va da voie lui Call să comunice cu Alastair până când nu se va convinge că este un discipol devotat. Oricât de mult îl enerva chestia asta, trebuia să se poarte exemplar, probabil, ca Rufus să se calmeze şi să-i dea voie să vorbească cu tatăl său. Abia atunci, *după* ce va reuşi să ia legătura cu el, vor putea face un plan de evadare.

Ar fi vrut să fie mai entuziast în legătură cu evadarea.

— Prea bine. Aveţi idee de ce am aranjat camera în acest fel?

— Presupun că vrei să te ajutăm să-ţi construieşti un castel de nisip, mârâi Call răutăcios. Comportamentul lui exemplar nu era chiar exemplar. Lângă el, Aaron râse scurt.

Maestrul Rufus ridică o sprânceană, dar nu reacţionă în niciun fel la ce spusese Call.

— Vreau să vă aşezaţi toţi trei în cerc, în jurul movilei de nisip. Staţi cum vreţi voi. După ce vă aşezaţi, vreau să vă concentraţi puterea minţii ca să mişcaţi nisipul. Încercaţi să simţiţi puterea aerului din jurul vostru. Simţiţi puterea pământului. Simţiţi cum se ridică în aer de la tălpile voastre, în respiraţia voastră. Acum, concentraţi-vă. Fir cu fir, veţi separa nisipul în două grămezi – una întunecoasă şi una luminoasă. Puteţi începe!

Spusese asta de parcă dădea startul unei întreceri sportive, dar Call, Tamara şi Aaron se uitau la el cu spaimă. Tamara a fost prima care şi-a recăpătat vocea.

— Să separăm nisipul? repetă ea. Dar n-ar trebui să învăţăm ceva mai folositor decât asta? Cum ar fi să îmblânzim elementele sălbatice sau să navigăm cu barca sau…

— Două grămezi, zise Rufus. Una întunecoasă, alta luminoasă, începeţi acum.

Se întoarse şi plecă. Pe când se apropia, peretele deveni din nou transparent, iar după ce trecu prin el, se transformă din nou în piatră.

— Nu ne dă nici măcar vreo trusă de scule, nimic? întrebă Tamara cu tristeţe după plecarea lui.

Cei trei erau acum singuri în încăperea fără uşi şi fără ferestre. Call se bucura că măcar nu era claustrofob, că altfel ar fi început să-şi muşte mâinile.

— Păi, zise Aaron, presupun că ar fi cazul să începem.

Nici măcar el nu reuşi să pară entuziast.

Podeaua era rece, simţi Call când se aşeză pe jos, întrebându-se cât de mult va putea dura până când frigul să-i provoace durere în picior. Încercă să nu se mai gândească la asta, uitându-se la Tamara şi la Aaron, care se aşezară şi ei pe jos, în jurul grămezii de nisip. Toţi priveau fix grămada. După un timp, Tamara ridică mâna şi o parte din nisip zbură prin aer.

— Luminos, zise ea, trimiţând nişte fire de nisip învârtindu-se la podea.

— Întunecos.

Trimise alte fire spre podea, la o oarecare distanţă.

— Luminos. Întunecos. Luminos. Întunecos.

— Nu-mi vine să cred că eram convins că şcoala de magie era o chestie periculoasă, zise Call uitându-se la grămada de nisip.

— Poţi să mori de plictiseală, zise Aaron.

Call chicoti. Tamara se uită la ei de sus, nefericită.

— Numai gândul ăsta mă face să merg înainte.

Oricât de greu îşi imaginase Call că ar fi să muţi firele de nisip cu mintea, nu era nici pe departe la fel de greu ca în realitate. Îşi aminti de alte situaţii când reuşise să mute lucruri din loc, îşi aminti cum spărsese din greşeală vasul de lemn la examenul pe care îl dăduse cu Maestrul Rufus şi cum atunci simţise ceva ca un bâzâit în capul lui. Se concentră pe bâzâitul acela în timp ce fixa cu privirea nisipul, care începu să se mişte. Era ca şi cum ar fi mişcat un aparat cu ajutorul unei telecomenzi – nu-şi folosea degetele să ridice nisipul şi totuşi reuşea. Îşi simţea palmele transpirate şi gâtul înţepenit – era tare greu numai să ridice un fir de nisip şi să-l ţină în aer destul ca să-şi dea seama dacă e luminos sau întunecos. Dar şi mai greu era să-l pună jos fără să turtească grămada care era acolo. De mai multe ori concentrarea lui se risipise şi plasase firul de nisip în grămada în care nu trebuia. După aia trebuise să-l caute şi să-l ia de acolo, ceea ce însemna şi mai multă concentrare.

Nu era niciun ceas în camera cu nisip şi nici Aaron sau Tamara nu purtau ceasuri, aşa încât Call nu avea idee cam cât timp trecuse. În sfârşit, apăru de undeva un alt student – era lung şi deşirat, îmbrăcat în albastru, cu brăţară de bronz la mână, ceea ce arăta că era student în anul trei la Magisterium. Call parcă îşi amintea că-l văzuse dimineaţă în refectoriu, la masă cu sora Tamarei şi cu Maestrul Rockmaple.

Call îl privi atent, ca să vadă dacă are ceva straniu în înfăţişare, dar tipul zâmbi larg de sub claia ciufulită de păr şaten şi le lăsă o pungă zdravănă de sendvişuri cu licheni

şi brânză, precum şi un urcior mare de lut, cu apă.

— Mâncaţi, copii! îi îndemnă el şi plecă pe unde venise.

Call îşi dădu brusc seama că e lihnit de foame. Se concentrase ore în şir şi îşi simţea creierul încins. Era epuizat, mult prea epuizat ca să mai facă şi conversaţie în timp ce mânca. Mai rău era că îşi dădeau seama că nu reuşiseră să trieze decât o mică parte din grămadă. Mormanul care rămăsese i se părea enorm.

Ăsta nu era zbor. Nu imaginea asta o avusese în minte atunci când se gândise la magie. Asta era o chestie ridicolă.

— Haide, zise Aaron, altfel rămânem să luăm şi cina tot aici.

Call încercă să se concentreze din nou, focalizându-şi atenţia pe un singur fir de nisip, dar, din cauza furiei, concentrarea lui se risipi. Nisipul explodă, toate grămezile zburară în lături, firele de nisip se loviră de pereţi şi se aşezară apoi într-o grămadă turtită, amestecată. Toată munca lor grea se dusese pe apa sâmbetei.

Tamara trase aer adânc în piept, oripilată.

— Ce… Ce-ai făcut?

Chiar şi Aaron se uită la Call ca şi cum ar fi vrut să-l strângă de gât. Era prima oară când Call îl vedea furios pe Aaron.

— Îmi pare…

Call ar fi vrut să-şi ceară scuze, dar îşi înghiţi cuvintele. Ştia că oricum nu mai conta. S-a întâmplat şi gata.

— Te omor, zise Tamara foarte calm. O să-ţi sortez maţele în grămezi.

— Îh! se strâmbă Call.

Într-un fel, o credea în stare.

— Bine, zise Aaron, respirând adânc pentru a se calma, cu mâinile în păr, de parcă ar fi vrut să-şi bage furia înapoi în cap. Ok, asta e, va trebui s-o luăm de la capăt.

Tamara trase un şut în nisip, apoi se aşeză din nou şi reluă efortul minuţios de a muta firele de nisip cu mintea. Nici măcar nu se mai uită în direcţia lui Call, care încercă să se concentreze din nou, cu ochii plini de furie. Când

Maestrul Rufus veni să le spună că pot merge la cină şi apoi la culcare, Call simţea că-i vâjâie capul şi era ferm hotărât să nu mai meargă în viaţa lui pe plajă. Aaron şi Tamara nu se mai uitară la el cât timp au mers pe coridoare.

Refectoriul era plin de copii care sporovăiau veseli, mulţi chicoteau şi râdeau. Call, Tamara şi Aaron stăteau în uşă, în spatele Maestrului Rufus, şi se uitau cu ochii tulburi în faţa lor. Toţi aveau nisip în păr şi urme murdare pe faţă.

— Eu voi mânca împreună cu ceilalţi maeştri, zise Rufus. În seara asta sunteţi liberi să faceţi ce vreţi.

Mişcându-se ca nişte roboţi, Call şi ceilalţi îşi luară mâncarea – supă de ciuperci, grămezi de licheni divers coloraţi şi o budincă, ciudat de opalescentă, ca desert – şi se duseră să se aşeze lângă un grup de studenţi tot din Anul de Fier. Call îi recunoscu pe unii dintre aceştia, pe Drew, Jasper şi Celia. El se aşează vizavi de Celia, care nu îi vărsă din primul moment castronul de supă în cap, aşa cum i se întâmplase la ultima lui şcoală – aşa că era un semn bun. Cineva din celălalt capăt al mesei îl strigă pe Aaron, iar acesta se duse să se aşeze acolo.

Tamara se grăbi la masa surorii sale, cu copiii mai mari. Brăţările lor străluceau cu sclipiri de cupru, de argint, unele chiar de aur.

Maeştrii stăteau adunaţi la o masă rotundă din partea cealaltă a camerei, probabil storcându-şi mintea să inventeze alte metode de tortură pentru copii. Call era sigur că a văzut cum mai mulţi dintre ei aveau un zâmbet sinistru. În timp ce privea, îşi făcură apariţia trei oameni în uniforme verzi – două femei şi un bărbat – care intrară pe uşă. Ei se înclinară uşor în faţa mesei maeştrilor.

— Sunt membrii Adunării, îl informă Celia pe Call. Este forma noastră de guvernământ, instaurată după cel de-al Doilea Război al Magilor. Ei speră că unul dintre copiii mai mari se va dovedi a fi un mag al haosului.

— Ca tipul ăla, Inamicul Morţii? întrebă Call. Şi ce se întâmplă dacă găsesc magi ai haosului? Îi omoară?

Celia îşi coborî vocea.

— Nu, evident că nu! Ei *vor* să găsească un mag al haosului. Se spune că numai un Makar poate opri un Makar. Atât timp cât este singurul Makar în viaţă, Inamicul are un avantaj asupra noastră.

— Şi dacă au doar *o bănuială* că cineva de aici are puterea, ei se înfiinţează ca să verifice, zise Jasper, aplecându-se ca să fie mai aproape de discuţie. Sunt disperaţi.

— Nimeni nu crede că Pactul va dura prea mult, spuse Gwenda. Iar dacă războiul începe din nou…

— Păi şi de ce cred că aici ar putea să găsească ceea ce-i interesează pe ei? întrebă Call.

— Cum spuneam, îi răspunse Jasper, sunt disperaţi. Dar nu e cazul să fii speriat, punctajul tău e prea jalnic. Magii haosului chiar trebuie să fie buni la magie.

Un minut, Jasper se purtase ca o fiinţă umană normală, dar se pare că minutul se încheiase. Call se uită urât la el.

Toţi copiii vorbeau despre prima lor lecţie. Drew le spunea că Maestrul Lemuel fusese foarte dur la ore şi voia să afle ce maestru mai era ca el. Toţi vorbeau în acelaşi timp, iar unele povestiri pe care le auzi Call îi sugerau nişte lecţii mult mai puţin frustrante şi mai amuzante decât lecţia lui.

— Maestra Milagros ne-a dat voie să pilotăm barca, se mândri Jasper. Erau nişte cascade mici. Ziceai că facem rafting pe o apă curgătoare. Fain!

— Minunat! zise Tamara fără niciun pic de entuziasm.

— Jasper a reuşit să ne facă să ne rătăcim, zise Celia, mestecând calm o bucată de lichen, iar ochii lui Jasper scăpărară de mânie.

— N-a durat decât un minut, zise Jasper. A fost foarte bine.

— Maestrul Tanaka ne-a arătat cum să facem mingi de foc, zise un băiat pe care îl chema Peter, iar Call îşi aminti că Tanaka era maestrul care făcuse selecţia după Milagros.

— Am ţinut focul în mână şi nu ne-am ars deloc.

Ochii lui Peter scânteiau.

— Maestrul Lemuel a aruncat cu pietre în noi, zise Drew.

Toţi copiii se holbară la el.

— Ce? strigă Aaron.

— Drew, şopti Laurel, un alt ucenic al Maestrului Lemuel. Nu-i adevărat. Ne arăta cum să facem mai multe pietre cu mintea noastră. Drew s-a nimerit în calea unei pietre.

Aşa se explică vânătaia urâtă de pe clavicula lui Drew, gândi Call, simţind că parcă i se face rău. Îşi amintise că tatăl lui îi povestea despre maeştrii cărora nu le pasă dacă rănesc studenţii.

— Mâine va fi metal, zise Drew. Pun pariu că o să arunce în noi cu nişte cuţite.

— Aş prefera să se arunce în mine cu cuţite decât să-mi petrec toată ziua într-un morman de nisip, zise Tamara, fără pic de compasiune. De cuţite, cel puţin, poţi să te fereşti.

— Se pare că Drew nu poate, rânji Jasper. Pentru prima dată se lua de altcineva în afară de Call, care, însă, nu simţi nicio satisfacţie.

— E imposibil să fie numai lecţii de-astea pe aici, zise Aaron, doar cu jumătate din vocea lui liniştită. Nu-i aşa? Trebuie să fie şi ceva distractiv. Unde e locul acela despre care ne spunea Maestrul Rufus?

— Am putea să mergem la Galerie după cină? întrebă Celia, adresându-i-se direct lui Call. Acolo sunt jocuri.

Jasper păru enervat. Call ştiu în momentul acela că trebuie să meargă cu Celia la Galerie, indiferent ce-o fi acolo. Orice lucru care îl enerva aşa de tare pe Jasper merita să fie făcut, şi, apoi, oricum trebuia să înveţe să navigheze prin Magisterium, să-şi facă o hartă din alea cum găseşti la jocurile video.

Trebuia să-şi facă un traseu pentru evadare.

Call dădu din cap şi luă o furculiţă de licheni. Aveau gust de friptură. Aruncă o privire spre Aaron, care părea şi el foarte obosit. Call îşi simţea corpul greu ca de plumb.

Mâine avea să caute ieşirea din Magisterium.

— Nu prea am chef de jocuri, îi spuse el Celiei. Altă dată.

*

— Poate că ziua de azi a fost un test, zise Tamara în timp ce se îndreptau spre camerele lor, după cină. Adică, poate ne testează răbdarea sau supunerea. Poate mâine vom face antrenamente adevărate.

Aaron, care îşi plimba o mână pe ziduri, în mers, se gândi o clipă până să răspundă.

— Mda. Poate.

Call nu zise nimic. Era prea obosit.

Magia pe care o găsea aici era muncă grea.

*

A doua zi, speranţele Tamarei se spulberară când se întoarseră să termine sortarea în acelaşi loc, pe care Call îl botezase Camera Nisipului şi a Plictiselii. Mai era o groază de nisip de sortat. Call se simţi din nou vinovat.

— Dar când terminăm, i se adresă Aaron Maestrului Rufus, o să facem şi alte chestii, nu?

— Deocamdată concentraţi-vă pe sarcina de acum, răspunse magul enigmatic, ieşind din cameră prin zid.

Se aşezară la muncă cu oftaturi. Sortarea nisipului a durat toată săptămâna, Tamara îşi petrecea timpul liber de după lecţii cu sora ei, cu Jasper sau cu alţi studenţi-moştenitori cu aspect scump, iar Aaron îşi petrecea timpul cu toată lumea, în timp ce Call stătea bosumflat în cameră. Apoi a mai trecut o săptămână de sortat nisip – mormanul părea să se facă tot mai mare şi mai mare, de parcă cineva ar fi vrut ca testul acesta să nu se termine niciodată. Call auzise că există o formă de tortură, în care o picătură de apă e lăsată să picure continuu pe fruntea cuiva, până când acesta o ia razna. Nu prea înţelesese până în acest moment cum era posibil asta, dar acum înţelegea.

Trebuie să existe o metodă mai simplă pentru chestia asta, se gândea el, dar partea de creier care se ocupă cu

strategiile trebuie că era aceeaşi care se ocupa şi cu magia, fiindcă nu îi venea nicio idee.

— Fraţilor, zise Call în cele din urmă, uite, voi sunteţi buni la asta, corect? Cei mai buni magi la teste. Cel mai bine cotaţi.

Cei doi îl priviră fără o vorbă, cu ochi de gheaţă. Aaron părea că fusese lovit în cap de un bolovan, într-un moment când nu era nimeni atent.

— Mă rog, zise Tamara, care nu părea prea mândră de asta. Cei mai buni din anul nostru, oricum.

— Ok, perfect, eu sunt groaznic. Cel mai rău. Am fost pe ultimul loc şi deja v-am făcut o groază de necazuri, e clar că nu mă pricep. Dar trebuie să fie o metodă mai rapidă. Trebuie să fie ceva ce ar trebui să facem. Ar trebui să învăţăm ceva din lecţii. N-aveţi nicio idee? Nimic? În vocea lui era o notă rugătoare.

Tamara ezită. Aaron clătină din cap.

Call văzu ezitarea Tamarei.

— Ce? Ar fi ceva?

— Bine, există nişte principii magice, nişte… modalităţi speciale de a te folosi de elemente, zise ea, şi cozile ei se mişcau încoace şi încolo, după cum îşi schimba poziţia. Sunt chestii pe care Maestrul Rufus nu cred că ar vrea să le ştim.

Aaron dădu din cap nerăbdător, iar speranţa de a scăpa din această cameră îi lumina faţa.

— Ştiţi că Rufus ne zicea cum să simţim puterea care se află în pământ şi toate chestiile alea?

Tamara nu se uita la ei. Privea fix grămezile de nisip, ca şi cum era concentrată pe ceva foarte îndepărtat.

— Ei, bine, ar mai fi o posibilitate să capeţi mai multă putere, mai repede. Dar ar trebui să ne deschidem înspre elementul respectiv… şi… ei bine, să mâncăm un fir de nisip.

— Să mâncăm nisip?! sări Call. Glumeşti, nu?

— E destul de riscant, din cauza chestiilor care se zic în Primul Principiu al Magiei. Dar tocmai din cauza asta şi funcţionează. Eşti mai aproape de element – adică, dacă

faci magie cu pământul, mănânci pietre sau nisip, magii focului mănâncă chibrituri, magii aerului ar trebui să bea sânge. Nu e o idee prea bună, dar…

Call îşi aminti cum rânjea Jasper la Probă, privindu-şi degetul însângerat. Inima începu să-i bubuie.

— De unde ştii asta?

Tamara se uită fix la perete. Respiră adânc.

— De la tata. El m-a învăţat asta. Pentru situaţii de urgenţă, zicea el, dar considera că un test, de exemplu, e o situaţie de urgenţă. Nu am făcut asta niciodată până acum, pentru că mă cam sperie – dacă obţii prea multă putere şi nu poţi s-o controlezi, rişti să fii înghiţit de elementul respectiv. Îţi distruge sufletul şi îl înlocuieşte cu foc, apă, aer, pământ sau haos. Devii o creatură a acelui element. Un element.

— Cum erau şopârlele alea? întrebă Aaron.

Call se simţi uşurat că nu a trebuit să pună el această întrebare.

Tamara clătină din cap.

— Elementele au tot felul de forme. Pot fi mici, ca şopârlele acelea, sau mari şi pline de magie, ca balaurii, dragonii sau şerpii de mare. Sau pot avea formă umană. Aşa că trebuie să avem grijă.

— Eu pot să am grijă, zise Call. Tu ce zici, Aaron?

Aaron îşi trecu mâna murdară de nisip prin părul lui blond şi ridică din umeri.

— Orice e mai bine decât asta şi dacă terminăm mai repede decât se aşteaptă Maestrul Rufus, va trebui să ne dea altceva de făcut.

— Bine. Uite cum facem!

Tamara îşi umezi vârful unui deget cu limba, atinse o grămadă de nisip şi câteva fire de nisip se şi prinseră. Apoi îşi băgă degetul în gură.

Call şi Aaron făcură la fel. Când Call îşi băgă degetul în gură, îi veni în minte ce ar fi răspuns el dacă acum o săptămână i-ar fi zis cineva că va sta într-o grotă subterană mâncând nisip. Nisipul nu avea gust rău – de fapt, nu avea gust de nimic. Înghiţi firele aspre şi aşteptă.

— Şi acum ce facem? întrebă el după câteva secunde. Începea să fie puţin agitat. Dar lui Jasper nu i s-a întâmplat nimic la test, îşi spuse el. Nici lor nu li se va întâmpla nimic.

— Acum ne concentrăm, zise Tamara.

Call se uită la grămada de nisip. De data aceasta, când îşi fixă concentrarea asupra grămezii, i se păru că simte fiecare fir de nisip. În capul lui străluceau particule minuscule de scoici, alături de particule de cristal, pietricele gălbui şi de stâncă. Încercă să-şi imagineze că ridică toată grămada în mâini. Ar fi grea, iar nisipul i s-ar scurge printre degete şi ar cădea pe jos. Încercă să nu se mai gândească la ce era în jurul lui – la Tamara şi Aaron, la piatra rece de sub ei, la slaba adiere care plutea prin cameră – şi îşi focaliză concentrarea numai pe lucrurile care contau cu adevărat: el şi grămada de nisip. Nisipul părea perfect solid şi uşor, la fel ca spuma poliuretanică. Era uşor să-l ridici. Putea să-l ridice într-o singură mână. Cu un deget. Cu un… gând. Îşi imagină că-l ridică şi că-l separă…

Grămada se clătină, din vârf căzându-i câteva firişoare, apoi se ridică. Stătea deasupra lor ca un mic nor de furtună.

Tamara şi Aaron priveau fix şi ei. Call se sprijini în mâini. Picioarele lui erau pline de înţepături şi furnicături. Probabil că nu avusese o poziţie bună. Se concentrase prea tare şi nu a observat.

— E rândul vostru, zise el, şi avea impresia că acum pereţii erau mai aproape, că putea simţi pulsul pământului de sub el.

— Sigur că da, zise Aaron. Norul de nisip se rupse în două jumătăţi, una alcătuită din nisip mai deschis la culoare, alta din nisip întunecat. Tamara ridică mâna şi desenă în aer o spirală molatică. Call şi Aaron priveau uluiţi cum nisipul se învolbură în tot felul de forme deasupra lor.

Uşa se dădu de perete. Maestrul Rufus stătea în prag, cu chipul împietrit ca o mască. Tamara scoase un sunet ca un

scâncet, iar grămada de nisip plutitoare se prăbuşi la pământ, ridicând nori de praf, ce îl făcură pe Call să tuşească.

— Ce aţi făcut? întrebă Maestrul Rufus.

Aaron se îngălbenise.

— Eu… noi… n-am vrut să…

Maestrul Rufus făcu un gest scurt spre el.

— Aaron, taci din gură. Callum, vino cu mine.

— Ce? izbucni Call. Dar eu… nu e corect!

— Vino. Cu. Mine, repetă Rufus sacadat. *Acum.*

Call se ridică în picioare cu băgare de seamă, fiindcă piciorul bolnav îl durea. Aruncă o privire înspre Tamara şi Aaron, dar ei se uitau în jos, privindu-şi mâinile. *Cam asta e loialitatea*, se gândi el şi îl urmă pe Maestrul Rufus afară din cameră.

Rufus îl conduse pe un drum scurt, prin nişte coridoare întortocheate, direct în biroul său. Nu era deloc aşa cum se aşteptase Call. Mobila de aici era modernă. Pe un perete erau rafturi de oţel pline cu cărţi, iar în partea opusă era o canapea de piele elegantă, mare cât un pat. Într-o parte a camerei erau prinse în piuneze o grămadă de foi, pe care erau un fel de ecuaţii, dar în loc de cifre erau nişte simboluri ciudate. În faţa acestui perete era o masă de lucru din lemn masiv, plină de pete, iar pe ea erau tot felul de cuţite, cupe şi animale împăiate cu aspect curios. Alături de câteva obiecte ciudate, care semănau cu nişte capcane de şoareci sau ceasuri, se afla o cuşcă micuţă, iar înăuntru un animal viu – una dintre acele şopârle cu strălucire albastre pe spate. Biroul lui Rufus era înghesuit într-un colţ şi avea un aspect vintage, în contrast cu restul mobilei. Pe birou era un recipient de sticlă, în care se învârtea o mică tornadă.

Call nu-şi putea lua ochii de la ea, aşteptându-se ca în orice moment să spargă borcanul.

— Callum, ia loc! zise Maestrul Rufus, arătând spre canapea. Vreau să-ţi explic de ce te-am adus în Magisterium.

CAPITOLUL OPT

Call se holbă la el. După două săptămâni de sortat nisip, nu se mai amăgea că Maestrul Rufus va fi vreodată sincer şi direct cu el. De fapt, îşi dădea seama că nu se mai aştepta că va afla vreodată de ce se afla el în Magisterium.

— Aşază-te! zise din nou Rufus, iar de această dată Call se conformă, încordat din cauza piciorului, care începuse să-l doară. Canapeaua părea foarte confortabilă după atâtea ore petrecute pe podeaua rece de piatră, aşa că se cufundă cu plăcere în ea.

— Cum ţi se pare şcoala noastră până acum?

Înainte să apuce să răspundă, Call auzi un zgomot, ca un vânt puternic. Clipi şi observă că zgomotul venea din globul de pe biroul Maestrului Rufus. Mica tornadă din interior părea că se înnegrise şi începea să capete formă. În clipa următoare luă forma miniaturală a unui membru din Adunare, îmbrăcat în uniformă militară. Era un bărbat cu părul foarte negru. Acesta privi clipind în jurul lui.

— Rufus, strigă el, Rufus, eşti acolo?

Rufus făcu un gest de nerăbdare şi întoarse globul invers.

— Nu acum! zise el spre glob, iar imaginea din interior luă din nou aspectul unei tornade.

— Chestia aia e ca un telefon? întrebă Call, uluit.

— E un fel de telefon, confirmă Rufus. Aşa cum v-am mai spus, concentraţia de magie a elementelor interferează cu orice tehnologie. În afară de asta, noi preferăm să facem totul în felul nostru.

— Tatăl meu e mai mult ca sigur îngrijorat că nu am dat niciun semn de viaţă până acum, începu Call.

Maestrul Rufus se rezemă de birou, încrucişându-şi braţele pe pieptul lui larg.

— Mai întâi, zise el, vreau să ştiu ce crezi despre Magisterium şi despre practica pe care o faci aici.

— Simplu, zise Call. Mi se pare plictisitoare şi fără sens, dar simplă.

Rufus schiţă un zâmbet.

— Ce ai făcut acolo a fost foarte inteligent, zise el. Vrei să mă superi şi îţi imaginezi că în felul acesta te voi trimite acasă. Iar tu crezi că vrei să pleci acasă.

De fapt, Call renunţase la planul acela. Dar pentru el era un lucru firesc să spună chestii enervante. Ridică din umeri.

— Probabil că te întrebi de ce te-am ales pe tine, continuă Rufus. Tocmai pe tine, care erai ultimul pe listă… dintre toţi. Cel mai puţin priceput dintre potenţialii magi. Presupun că-ţi închipui că am văzut ceva în tine. Un potenţial pe care ceilalţi maeştri nu l-au văzut. Un fel de izvor de calităţi fără nicio stavilă. Poate chiar ceva care îmi aminteşte de mine.

Tonul lui era uşor ironic. Call tăcea.

— Te-am ales, continuă Rufus, pentru că ai într-adevăr calităţi şi puteri magice, dar mai ai şi multă furie. Şi nu ai control aproape deloc. Nu am vrut să fii o povară pentru ceilalţi magi. Şi nici nu am vrut să te aleagă fără să ştie despre ce e vorba.

Ochii lui urmăriră câteva clipe tornada din globul de

sticlă.

— Cu mulţi ani în urmă, am făcut o mare greşeală cu unul dintre studenţii mei. O greşeală care a avut nişte urmări foarte grave. Te-am luat pe tine ca o formă de penitenţă.

Stomacul lui Call părea că vrea să se chircească precum un căţel lovit cu piciorul. Era dureros să ţi se spună că eşti aşa de neplăcut încât poţi fi considerat pedeapsa cuiva.

— Atunci, trimite-mă acasă! izbucni el. Dacă m-ai luat numai ca să-i scuteşti pe ceilalţi magi de educarea mea, mai bine trimite-mă acasă!

Rufus scutură capul.

— Tot nu înţelegi, zise el. Puterile magice lipsite de control, ca în cazul tău, reprezintă un adevărat pericol. Dacă te-aş trimite înapoi în micul tău orăşel, ar fi ca şi cum aş arunca acolo o bombă. Dar nu-ţi face iluzii, Callum! Dacă vei continua să nu respecţi regulile şi vei refuza să înveţi să-ţi controlezi puterile, chiar te voi trimite acasă. Dar mai întâi îţi voi lega magia.

— Îmi vei lega magia?

— Da. Până la momentul în care un mag ajunge să treacă de Prima Poartă, la sfârşitul Anului de Fier, un maestru poate să-i lege magia. Nu vei mai avea nicio legătură cu elementele, nu vei mai putea să-ţi foloseşti puterile. Şi îţi vom lua şi amintirile legate de magie, aşa încât nu îţi vei aminti decât că e ceva care îţi scapă, ceva foarte important din tine, dar nu vei şti niciodată ce este acel lucru. Tot restul vieţii tale va fi chinuit de senzaţia de pierdere a ceva de care nici nu ştii când s-a întâmplat. Aşa vrei să fie?

— Nu, şopti Call.

— Dacă îmi dau seama că îi tragi înapoi pe ceilalţi sau dacă văd că refuzi să înveţi, ai terminat cu şcoala! Dar dacă reuşeşti să treci de anul acesta şi pătrunzi pe Prima Poartă, atunci nimeni nu va mai putea să-ţi ia vreodată puterile magice. Rezistă anul acesta, iar apoi n-ai decât să renunţi la Magisterium, dacă vei vrea, normal. Peste un an ai să ştii destul ca să nu mai fi un pericol pentru restul

lumii. Gândeşte-te la asta, Callum Hunt, şi sortează-ţi nisipul aşa cum te-am instruit eu. Fir cu fir.

Maestrul Rufus făcu o pauză, apoi, cu un gest, îi arătă lui Call că poate pleca.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus şi hotărăşte-te ce vrei!

*

Concentrarea pe sortarea nisipului era mai enervantă ca până acum, ştiind că exista o soluţie mai deşteaptă pentru asta. Pentru prima dată, Call simţea că ar fi bine să se comporte ca o echipă, ba chiar ar fi bine să fie prieteni.

Acum, Tamara şi Aaron se concentrau tăcuţi şi, când se uitau la el, nu îi mai întâlneau privirea aceea fixă. Probabil că erau supăraţi pe el, se gândea Call. El fusese cel care insistase să găsească altă soluţie pentru îndeplinirea sarcinii. Şi chiar dacă numai pe el îl târâse Rufus în biroul lui, toţi trebuiau să suporte consecinţele. Se poate că Tamara credea chiar că o pârâse. Pe deasupra, magia lui fusese cea care le stricase toate munca în prima zi. Era o povară pentru echipă şi toţi ştiau asta.

Bine, reflectă Call. *Din ce a spus Maestrul Rufus, am înţeles că tot ce trebuie să fac este să trec de anul întâi, aşa că asta o să şi fac. Şi am să fiu cel mai bun mag de aici, tocmai fiindcă nimeni nu crede că sunt în stare. Până acum n-am încercat niciodată cu adevărat, dar acum voi încerca. O să fiu mai bun decât voi doi la un loc şi, apoi, când veţi fi impresionaţi de ce pot să fac şi o să vreţi să fiţi prietenii mei, o să vă întorc spatele şi o să vă spun că nu am nevoie nici de voi, nici de Magisterium. Din clipa în care voi trece de Prima Poartă, când nu va mai putea nimeni să-mi lege magia, o să plec acasă şi nimeni nu mă va mai putea opri.*

Asta o să-i spun şi tatei, când o să ajung la telefonul-tornadă.

Tot restul zilei nu făcu altceva decât să mute nisipul cu puterea minţii, dar nu o mai făcu la fel ca până atunci, chinuindu-se să prindă fiecare fir de nisip şi împingându-l cu eforturi disperate ale minţii sale, ci îşi permise să experimenteze. Încercă o abordare mai simplă… să

rostogolească nisipul şi nu să-l ridice în aer. Apoi încercă să mute deodată mai multe fire de nisip. La urma urmelor, mai făcuse asta. Şmecheria era să se gândească la grămadă ca la un tot unitar – un nor de nisip – nu ca şi cum ar fi trei sute de fire de nisip individuale.

Poate reuşeşte să facă la fel şi acum, gândindu-se, de exemplu, la nisipul întunecat ca la un tot.

Încercă, trăgând în mintea lui de el, dar erau prea multe fire de nisip şi îşi pierdu concentrarea. Renunţă la ideea asta şi îşi propuse să ia doar cinci fire de nisip întunecat. Pe astea reuşi să le mişte şi să le rostogolească spre grămadă.

Se lăsă pe spate, uimit, cu sentimentul că a reuşit ceva incredibil. Vru să-i spună şi lui Aaron, dar se răzgândi şi îşi ţinu gura, exersând mai departe noua lui tehnică, la care devenea tot mai bun, ajungând să mute chiar douăzeci de fire deodată. Mai mult de atât nu reuşise, deşi încercase din răsputeri. Aaron şi Tamara vedeau ce făcea, dar niciunul nu spunea ceva şi nici nu încercau să facă la fel ca el.

În noaptea aceea, Call visă nisip. Parcă stătea întins pe o plajă, încercând să construiască un castel pentru o cârtiţă care fusese surprinsă de o furtună, dar vântul bătea cu putere şi împrăştia nisipul, iar apa se apropia din ce în ce mai mult. Într-un târziu, frustrat, se ridică şi lovi castelul cu picioarele, care se prăbuşi, dar se transformă într-un monstru cu mâini şi picioare uriaşe. Monstrul îl fugări pe plajă şi fu cât pe ce să-l prindă de mai multe ori, dar de fiecare dată reuşise să scape.

Când se apropia, îi striga cu vocea Maestrului Rufus: *Aminteşte-ţi ce spunea tatăl tău despre magie, băiete! Îţi va lua totul!*

*

A doua zi, Maestrul Rufus nu îi mai lăsă siguri, aşa cum făcea de obicei. Se aşeză într-un colţ îndepărtat al Camerei de Nisip şi Plictiseală, scoase o carte şi un pachet de hârtie lucioasă şi începu să citească. După vreo două ore, el

desfăcu pachetul. Era un sendviş cu pâine de secară, şuncă şi brânză.

Părea indiferent la metoda lui Call, cu ajutorul căreia muta mai multe fire de nisip deodată, aşa că începură şi ceilalţi doi să facă la fel. Acum grămada se micşoră simţitor.

În ziua aceea chiar au reuşit să termine de sortat înainte de cină. Maestrul Rufus se uită la ce făcuseră, dădu din cap satisfăcut, apoi lovi grămezile cu piciorul, făcând din nou una singură.

— Mâine veţi sorta nisipul pe cinci nuanţe! îi anunţă el.

Cei trei scoaseră acelaşi geamăt.

*

Aşa a mai trecut încă o săptămână şi jumătate. După ore, Tamara şi Aaron nu-l mai băgau în seamă pe Call, care, la rândul lui, îi ignora. Dar începuseră să se perfecţioneze în mutarea nisipului – erau mai buni, mai exacţi şi puteau acum să mute mai mult nisip deodată.

În tot acest timp, la masă, auzeau discuţii despre lecţiile la care participau ceilalţi ucenici, care păreau mult mai interesante decât mutarea nisipului – mai ales că lecţiile acelea începuseră să arate şi nişte rezultate. Exact ca atunci când Drew îşi dădu foc şi arse complet una dintre bărci, pârlind chiar şi părul lui Rafe, până când acesta reuşi să-l stingă. Sau când studenţii lui Milagros şi Tanaka exersau împreună, iar Kai Hale a scăpat o şopârlă-element pe sub cămaşa lui Jasper (pentru asta, Call considera că ar fi meritat o medalie). Sau când Gwenda a ajuns la concluzia că-i place aşa de mult ciuperca-pizza, încât, dorind să aibă mai multă, a umflat-o până i-a scos pe toţi din refectoriu, chiar şi pe maeştri. Vreme de câteva zile nu au mai putut intra acolo, până când au reuşit, în sfârşit, să-i stopeze creşterea, după care au tăiat-o în bucăţi ca să elibereze refectoriul.

Cina din seara în care intrară din nou în refectoriu a constat în licheni şi multă budincă – ciuperci nu mai erau deloc. Interesant la licheni era faptul că nu aveau niciodată

acelaşi gust – uneori ziceai că e friptură, alteori ziceai că e taco de peşte sau legume cu sos picant, chiar dacă aveau aceeaşi culoare. Budinca cenuşie din seara aceea avea gust de caramel. Când Call trecu pe lângă Celia, în timp ce se ducea să-şi pună a patra porţie de budincă, aceasta îl lovi în joacă cu lingura pe mână.

— Haide, de ce nu vii şi tu la Galerie? întrebă ea. Acolo au nişte gustări foarte bune.

Call se uită spre masa unde stăteau Aaron şi Tamara, care făcu un gest aprobator. Cei trei erau încă destul de reci şi nu prea vorbeau între ei decât dacă era nevoie. Call se întrebă dacă aveau de gând să-l ierte vreodată sau avea să fie tot timpul o atmosferă ciudată.

Call îşi lăsă farfuria pe masă şi, câteva minute mai târziu, se trezi în mijlocul unui grup vesel de studenţi din Anul de Fier, care se îndreptau spre Galerie. Pe drum, Call observă că strălucirea cristalelor de pe pereţi făcea ca tot drumul să pară acoperit de un strat subţire de zăpadă.

Se întrebă dacă vreunul dintre coridoarele acelea ducea şi spre biroul Maestrului Rufus. În fiecare zi se gândea cum ar fi putut să se furişeze acolo pentru a folosi telefonul-tornadă. Dar, până când Maestrul Rufus îi va învăţa cum să navigheze, avea nevoie să găsească o altă rută.

Trecură printr-o zonă necunoscută din tuneluri, care părea că merge uşor în pantă, şi care trecea peste un lac subteran. Era pentru prima oară când pe Call nu îl deranjă distanţa mare pe care o parcurseseră, fiindcă în partea aceasta de grotă erau tot felul de chestii interesante la care te puteai uita – o formaţiune de calcit alb, ce părea o cascadă îngheţată, excrescenţe de piatră care semănau cu nişte ouă-ochi şi stalagmite care deveniseră albastre sau verzi datorită cuprului conţinut în rocă.

Call, care se mişca mai greu decât ceilalţi, rămăsese în urmă, dar Celia îl aşteptă şi intră în vorbă cu el. Ea îi arătă nişte chestii pe care nu le mai văzuse până atunci, cum ar fi nişte găuri mari, în partea de sus a peretelui, unde stăteau lilieci şi salamandre. Trecură printr-o sală mare,

circulară, de unde porneau două coridoare. Deasupra unuia scria *Galerie,* cu nişte litere de cristal strălucitor, de rocă. Pe cealaltă puteai citi *Poarta Misiunii.*

— Ce-i aia? întrebă Call.

— E o altă ieşire din grotă! răspunse Drew, care auzise şi el întrebarea, apoi păru ciudat de vinovat, de parcă nu ar fi trebuit să spună asta.

Poate că nu doar Call nu înţelegea regulile şcolii de magie. Privindu-l mai atent pe Drew, observă că şi el părea la fel de epuizat ca şi Call.

— Numai că nu poţi să ieşi pur şi simplu pe acolo, adăugă Celia, aruncându-i lui Call o privire ironică, de parcă i-ar fi trecut prin cap că el, cum aude ceva despre o ieşire, se şi gândeşte să evadeze. E folosită numai de către discipolii care pleacă în misiuni.

— În misiuni? întrebă Call, în timp ce mergeau în urma celorlalţi spre Galerie.

Îşi amintea vag că ea îi povestise ceva despre misiunile astea, atunci când îi explicase de ce nu se află toţi studenţii la masă.

— Însărcinări pe care le primesc de la maeştri. Se luptă cu elementele. Se luptă cu Călăreţii Haosului, zise Celia. Ştii tu, chestii de-ale magilor.

Perfect, se gândi Call. *Culege nişte mătrăgună mortală şi pe drumul de întoarcere omoară şi un balaur. Nicio problemă.* Dar nu voia s-o supere pe Celia, mai ales că era cam singura care încă mai vorbea cu el, aşa că îşi păstră pentru el cugetările.

Galeria era uriaşă, cu un tavan care avea cel puţin treizeci de metri, la un capăt al sălii fiind un lac ce se întindea până departe, plin de o mulţime de insule mititele. Câţiva copii se jucau în apa ce părea să fiarbă uşor. Pe unul dintre pereţii de cristal era proiectat un film – Call îl mai văzuse, dar era convins că scenele de pe ecran nu semănau cu cele din versiunea pe care o văzuse el.

— Îmi place la nebunie faza asta! zise Tamara, grăbindu-se să ajungă în faţa ecranului, unde copiii stăteau pe nişte fotolii uriaşe, de catifea, dispuse pe mai multe rânduri.

Jasper apăru ca de nicăieri şi se postă lângă Tamara. Aaron avea un aer uşor bulversat, dar se duse şi el acolo.

— Hai să guşti băuturile acidulate! zise Celia, trăgându-l pe Call de mână spre un bar de piatră unde dozatorul din sticlă pentru băuturi, ce părea plin cu apă, era flancat de trei stalactite. Ea luă un pahar, îl umplu sub jetul care curgea cumva răsucit, apoi îl puse sub una dintre stalactite. Un jet de lichid albastru intră în apă, iar în pahar apăru un fel de minivârtej, care amestecă lichidul transparent cu cel albastru. Suprafaţa paharului se umplu cu bule de aer.

— Hai, gustă! îl rugă Celia.

Call privi paharul cu neîncredere, apoi îl luă şi-l dădu repede peste cap. Avu senzaţia că un fel de cristale de coacăze, caramel şi căpşuni îi explodează în gură.

— Asta chiar e fantastic! zise el după ce înghiţi băutura.

— Favoritul meu e cel verde, zise Celia, zâmbind încântată cu ochii la paharul pe care şi-l umpluse. Are gust de acadea topită.

Erau o grămadă de gustări cu aspect interesant pe barul acela – boluri cu cristale strălucitoare, care erau clar pline de zahăr, covrigei cu sare în formă de simboluri alchimice şi un castron ce părea plin cu nişte chipsuri crocante de cartofi, la prima vedere, dar, dacă te uitai mai atent, aveau o nuanţă aurie mai închisă. Call încercă unul. Semăna perfect la gust cu popcorn cu unt.

— Hai, zise Celia, apucându-l de încheietura mâinii. Pierdem filmul!

Îl trase după ea spre fotoliile catifelate. Call merse destul de ezitant.

Relaţia lui cu Tamara şi Aaron nu era chiar grozavă. Se gândi că poate ar fi fost mai bine să-i evite şi să exploreze Galeria singur. Dar se părea că oricum nimeni nu îl bagă în seamă; toată lumea se uita la filmul proiectat pe perete. Jasper se apleca întruna spre Tamara să-i spună câte ceva la ureche, iar ea chicotea; Aaron, în partea cealaltă, sporovăia cu Kai. Din fericire, erau destul de mulţi copii mai mari acolo, aşa încât Call se putea aşeza liniştit mai

departe de grupul lui fără să pară că îi evită.

După ce se relaxă în fotoliu, Call observă că, de fapt, filmul nu era proiectat într-un mod obişnuit. Mase solide de aer colorat se mişcau în faţa peretelui de stâncă, culorile se învârteau şi se rostogoleau cu o viteză imposibilă, creând iluzia ecranului.

— Magie cu aer, zise el, ca pentru sine.

— Alex Strike face filmele, zise Celia, care îşi ţinea genunchii strânşi la piept şi privea ţintă la ecran. Poate îl ştii.

— De ce ar trebui să-l ştiu?

— E în Anul de Bronz. Unul dintre cei mai buni studenţi. Uneori îl asistă pe Maestrul Rufus la cursuri.

În vocea ei se simţea admiraţia.

Call privi peste umăr, în spate. În umbră, după ce se terminau rândurile, se afla un fotoliu mai înalt. Şatenul ciufulit care le adusese sendvişuri în ultima vreme stătea acolo, cu ochii ţintă la ecranul din faţa lui. Degetele lui se mişcau înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi fost un păpuşar. Formele de pe ecran erau controlate de mişcările lui.

Asta-i tare de tot, şopti o voce mică şi ticăloasă din capul lui Call. *Vreau să fac şi eu aşa.* Call îşi reduse vocea la tăcere. O să plece imediat ce va trece de Prima Poartă a Magiei. Nu va ajunge niciodată să fie în Anul de Cupru sau în Anul de Bronz sau în alt an, în afară de ăsta.

Când filmul se termină, deşi Call putea să jure că în *Războiul stelelor* nu era nicio scenă în care Darth Vader să danseze conga cu Ewoks… dar nu văzuse filmul decât o dată – toată lumea sări în picioare şi începu să aplaude. Alex Strike îşi dădu părul pe spate şi zâmbi. Când îl văzu pe Call, îl salută dând uşor din cap.

Curând după aceea, toţi copiii se împrăştiară prin sală, în căutarea altor activităţi amuzante. Era ca o sală de jocuri video, gândi Call, dar fără niciun supraveghetor. Era o piscină cu apă caldă, în care apa făcea bule de aer colorat. Unii studenţi mai mari, printre care sora Tamarei şi Alex, înotau în piscină şi se distrau făcând un fel de dans ce producea vârtejuri la suprafaţa apei. Call îşi băgă puţin

picioarele în piscină – era o senzaţie foarte plăcută după atâta drum – apoi se duse lângă Drew şi Rafe, care hrăneau lilieci îmblânziţi, ce se aşezaseră pe umerii lor cât timp ei le ofereau bucăţele de fructe. Drew chicoti tot timpul, fiindcă aripile moi ale liliecilor îi gâdilau obrajii. Mai târziu, Call se duse lângă Kai şi Gwenda să joace un joc ciudat, în care trebuia să loveşti o minge albastră de foc – ce se dovedi a fi rece, atunci când aceasta l-a lovit din greşeală în piept. Uniforma lui cenuşie era plină de ţurţuri de gheaţă, dar lui nu îi păsa. În Galerie era aşa de plăcut, încât uitase cu totul de Maestrul Rufus, de tatăl său, de magia legată şi chiar de antipatia lui Aaron şi a Tamarei pentru el.

Oare o să-mi fie greu să renunţ la toate astea? se întrebă el. Îşi imagină cum ar fi să fie un mag, să se joace în izvoare pline de bule şi să creeze în aer filme. Îşi imagină cum ar fi să fie bun la chestiile astea, să fie unul dintre maeştri chiar. Dar apoi îşi imagină cum tatăl său stă singur la masa din bucătărie, făcându-şi griji pentru el, şi se simţi îngrozitor.

Când Drew, Celia şi Aaron porniră spre cameră, se hotărî să plece cu ei. Dacă mai stătea mult, dimineaţa avea să-i fie greu să se trezească şi, oricum, fără ei, nu ştia dacă nimerea drumul. Porniră înapoi pe coridoare. Pentru prima dată, Call se simţea relaxat.

— Unde e Tamara? întrebă Celia din mers.

Call o văzuse stând cu sora ei când plecaseră şi era gata să răspundă, dar Aaron i-o luă înainte:

— Se ceartă cu soră-sa.

Call era uimit.

— De ce se ceartă?

Aaron ridică din umeri.

— Kimiya zicea că Tamara n-ar trebui să piardă timpul jucându-se în Galerie, în Anul de Fier. Zicea că ar trebui să înveţe.

Call se încruntă. Întotdeauna tânjise să aibă un frate, dar ce auzise acum îl făcu să se răzgândească.

Lângă el, Aaron se încordă deodată.

— Ce-i zgomotul ăsta?

— Vine dinspre Poarta Misiunii, zise Celia cu un aer îngrijorat.

În clipa următoare auzi şi Call – era sunetul unor paşi grei pe piatră şi ecoul unor voci care răsunau în pereţi. Cineva striga după ajutor.

Aaron o luă la fugă, alergând pe coridorul care ducea spre Poarta Misiunii. Ceilalţi nu prea îndrăzneau să se ducă. Drew rămăsese aşa de mult în urmă, încât mergea în acelaşi ritm cu Call, care se străduia să se grăbească. Coridorul se umpluse de oameni care alergau pe lângă ei, mai-mai să dea peste Call. Simţi că îl strânge ceva de umăr şi se trezi tras lângă perete.

Aaron. Aaron se lipise de perete şi privea, cu buzele strânse, cum un grup de copii mai mari – dintre care unii aveau brăţări de argint şi de aur – intrau de-abia târându-se pe coridor. Unii purtau nişte tărgi încropite din crengi. Un băiat mergea susţinut de alţi doi studenţi – uniforma lui era arsă toată, iar pielea care se vedea sub ea era roşie şi plină de băşici. Toţi aveau uniformele pârlite, iar feţele erau negre de funingine. Aproape toţi sângerau.

Drew părea că e gata să izbucnească în plâns.

Call o auzi pe Celia, care se lipise şi ea de perete, lângă Aaron, spunând ceva de elementele focului. Call nu-şi putea lua ochii de la băiatul întins pe targă, care se chircise de durere. Mânecile uniformei lui erau complet arse, iar braţul părea că arde în interior, ca şi cum ar fi fost un buştean în foc.

Focul vrea să ardă, se gândi Call.

— Hei! Voi, din Anul de Fier! N-aveţi ce căuta aici!

Era Maestrul North, care se încruntase spre ei, în timp ce se desprinse din grupul răniţilor. Call nu-şi dădea seama cum reuşise să-i vadă şi ce căuta el acolo.

Dar nu aşteptară să li se mai spună o dată. Îşi luară tălpăşiţa rapid.

CAPITOLUL NOUĂ

A doua zi, iar nisip şi iar oboseală. Seara, la refectoriu, Call se trânti la masă cu farfuria de licheni şi cu un morman de prăjituri, care păreau decorate cu bucăţi de cristale. Celia muşcă dintr-una şi se auzi un zgomot de sticlă spartă.

— Nu e periculos ce mănânci tu, nu-i aşa? o întrebă Call pe Tamara, care aduna cu linguriţa un fel de budincă vişinie, ce îi colorase buzele şi limba în indigo.

Ea îşi dădu ochii peste cap. Era cam murdară de la budinca aceea, dar rămăsese stăpână pe sine, ca întotdeauna. Pieptul lui Call se umplu din nou de resentimente. Tamara era robot, decise el. Un robot fără sentimente umane. Spera să facă mai repede un scurtcircuit. Celia, văzând ferocitatea cu care Call o privea pe Tamara, vru să spună ceva, dar avea gura plină de prăjituri. Aşezat la câteva scaune depărtare, Aaron spuse:

— Nu facem decât să separăm nisipul în grămezi. Ore la rând. Vreau să zic, sunt convins că are şi asta un rost,

dar…

— Mi-e milă de tine! îl întrerupse Jasper. Discipolii maestrului Lemuel s-au luptat cu elementele, iar noi am făcut chestii foarte mişto cu Maestra Milagros. Am făcut mingi de foc şi ne-a arătat cum să ne folosim de metalul din pământ ca să levităm. Eu am reuşit să mă ridic aproape trei centimetri!

— Uau! murmură Call cu o voce în care răbufni dispreţul. Chiar trei centimetri!

Jasper îl săgetă pe Call cu ochii strălucitori de mânie.

— Din cauza ta trebuie să sufere Tamara şi Aaron! Fiindcă ai fost atât de jalnic la teste. De-aia tot grupul stă izolat în cutia cu nisip, în timp ce noi experimentăm tot felul de lucruri.

Call simţi cum i se urcă sângele în obraji. Nu era adevărat. Nu putea să fie adevărat.

Se uită la Aaron, îşi scuturã capul şi vru să vorbească. Dar Jasper nu se mai oprea. Rânjind, acesta mai spuse:

— În locul tău, n-aş privi cu dispreţ levitaţia, Hunt. Dacă ai fi în stare să înveţi să levitezi, poate nu i-ai mai ţine atâta în loc pe Tamara şi Aaron, cu şchiopătatul tău!

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Jasper păru uimit, de parcă nici el nu se aştepta să meargă atât de departe.

Nu era prima dată când cineva îi spunea lui Call lucruri de genul acesta, dar de data aceasta avu senzaţia că îi aruncase cineva o găleată de apă rece pe el.

Aaron stătea ţeapăn pe scaun, cu ochii mari. Tamara lovi cu mâna în masă.

— Taci din gură, Jasper! Nu sortăm nisip din cauza lui Call. Facem asta din cauza mea. E vina mea, ai auzit?

— Ce? Nu!

Jasper părea complet dezorientat. În mod clar nu avusese de gând s-o supere pe Tamara. Poate chiar sperase că o va impresiona.

— Tu ai fost foarte bună la examen. Toţi am fost buni, în afară de el. El mi-a luat locul. Maestrului vostru i-a fost milă de el şi a vrut să…

Aaron se ridică în picioare, strângând furculiţa în mână.

Părea furios.

— Nu era locul *tău!* se stropşi el la Jasper. Nu e vorba numai de puncte. Este vorba pe cine vrea Maestrul să înveţe… iar acum îmi dau seama foarte bine de ce nu te-a vrut *pe tine!*

Spusese asta destul de tare încât cei de la mesele alăturate începură să se holbeze la ei. Aruncându-i o ultimă privire plină de dezgust lui Jasper, Aaron trânti furculiţa pe masă şi se îndepărtă cu umerii ţepeni.

Jasper se întoarse către Tamara.

— Văd că ai doi nebuni în grupa ta, nu unul!

Tamara îi aruncă lui Jasper o privire lungă, parcă meditativă. Apoi apucă bolul de budincă de pe masă şi i-l vărsă în cap. Crema vâscoasă şi vişinie se prelinse încet pe faţa lui. De uimire, Jasper scoase un urlet.

În prima clipă, Call fu prea şocat ca să poată reacţiona. Apoi izbucni în râs. La fel şi Celia. Hohotele de râs făcură înconjurul mesei, timp în care Jasper se chinui să-şi ia bolul de pe cap. Call râdea mai tare decât toţi.

Totuşi, Tamara nu râdea. Părea că nu-i vine să creadă că şi-a pierdut cumpătul, echilibrul la care ţinea aşa de mult. Rămase nemişcată un moment lung, apoi sări în picioare şi fugi spre uşă, după Aaron. De cealaltă parte a camerei, Kimiya, sora ei, o privea dezaprobator, cu braţele încrucişate la piept.

Jasper aruncă pe masă castronul şi îi trimise lui Call o privire plină de cea mai pură şi mai profundă ură. Părul lui era plin de budincă.

— Putea să fie mai rău, zise Call. Putea să fi fost chestia aia verde.

Maestra Milagros apăru lângă Jasper. Îi întinse nişte şerveţele şi ceru să i se spună ce se întâmplase. Maestrul Lemuel, care stătea la masa de alături, se ridică şi începu să le facă morală, avându-l alături şi pe Maestrul Rufus, care, ca de obicei, avea o faţă inexpresivă. Vorbăria adulţilor continua, dar Call nu era atent la ce spuneau.

În cei doisprezece ani pe care îi trăise, nu îşi amintea ca cineva să-i fi sărit vreodată în apărare, în afară de tatăl lui.

Nici atunci când, la fotbal, copiii îi loveau intenţionat piciorul bolnav, nici când toţi râdeau de el că stă pe bancă la ora de sport sau că era mereu ultimul ales în orice echipă.

Revedea scena în care Tamara vărsase castronul cu budincă în capul lui Jasper şi îl auzea pe Aaron spunând *Nu e vorba numai de puncte. Este vorba pe cine vrea Maestrul să înveţe...* şi simţea un fel de căldură interioară. Apoi se gândi la adevăratul motiv pentru care Maestrul Rufus voia să-l înveţe, iar căldura parcă dispăru.

Call merse singur spre camera lui, prin pasajele pline de ecouri. Când ajunse, Tamara stătea pe canapea, ţinând în mâini o cană de piatră din care ieşeau aburi. Aaron îi spunea ceva cu voce joasă.

— Hei, zise Call, stând în uşă într-o poziţie ciudată, neştiind dacă să rămână sau să plece. Mersi pentru… în fine, mersi.

Tamara se uită la el cu nasul încreţit.

— Intri sau nu?

Cum ar fi fost şi mai penibil să zacă acolo, pe coridor, Call lăsă uşa să se închidă, intră şi se îndreptă spre camera lui.

— Call, rămâi aici! zise Tamara.

El se întoarse şi se uită înspre ea şi Aaron, care stătea pe braţul canapelei, uitându-se îngrijorat când la el, când la Tamara. Părul brunet al Tamarei era tot perfect, iar spatele ei era la fel de drept cum îl văzuse Call întotdeauna, dar chipul îi părea umflat, de parcă ar fi plâns. Ochii lui Aaron erau neliniştiţi.

— Chestia cu nisipul e vina mea, zise Tamara. Îmi pare rău! Îmi pare rău că ţi-am făcut necazuri! Îmi pare rău că am putut măcar să sugerez ceva aşa de periculos şi îmi pare rău că nu am spus nimic până acum!

Call ridică din umeri.

— Eu te-am rugat să propui ceva. Orice. Nu e vina ta!

Ea se uită ciudat la el.

— Am crezut că eşti supărat pe mine.

Aaron aprobă din cap.

— Păi, da, noi aşa am crezut, că eşti supărat pe noi. De trei săptămâni nu ai spus, practic, niciun cuvânt.

— Nu, zise Call. Voi nu mi-aţi adresat niciun cuvânt de trei săptămâni! Voi sunteţi cei care aţi stat supăraţi!

Ochii verzi ai lui Aaron se lărgiră.

— Cum se poate să fi fost noi supăraţi pe tine? Tu ai avut probleme cu Maestrul Rufus, nu noi. Nu ai dat vina pe noi, deşi ai fi putut.

— Eu sunt vinovată că nu mi-am dat seama de la început! zise Tamara strângând cana în mâini aşa de tare, încât încheieturile i se albiră. Voi doi habar n-aveţi de magie, despre Magisterium, despre elemente. Dar eu ştiu. Sora mea… sora mea mai mare…

— Kimiya? zise Call uimit.

Piciorul îl durea. Se sprijini de măsuţă, frecându-şi genunchiul prin uniforma de bumbac.

— Am mai avut o soră, zise Tamara în şoaptă.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Aaron, cu o voce la fel de şoptită ca a ei.

— Ce-i mai rău, zise Tamara. A devenit ceea ce vă spuneam eu odată, un element uman. Există magi de felul ăsta, care pot înota prin pământ la fel ca prin apă sau pot face să sară pumnale din pereţi sau să abată fulgere sau să facă să apară vârtejuri uriaşe în apă. Ea voia să fie unul dintre aceşti magi grozavi, aşa că şi-a împins puterile magice până la limită, până când a fost covârşită de ele.

Tamara îşi scutură capul, iar Call se întrebă ce vedea ea oare în minte atunci când le spunea toate astea.

— Cel mai rău e că tata a fost tare mândru de prima ei magie reuşită. Şi ne spunea mereu, mie şi lui Kimiya, că ar trebui să încercăm să fim şi noi ca ea. Acum, el şi mama nu mai deschid niciodată discuţia despre ea. Nici măcar nu-i mai pronunţă numele.

— Cum o cheamă? întrebă Call.

Tamara îl privi cumva uimită.

— Ravan.

Mâna lui Aaron flutură un moment prin aer, ca şi cum ar fi intenţionat s-o mângâie pe Tamara pe umăr, dar nu era

sigur că ar trebui să facă asta.

— Tu nu vei fi ca ea, zise el. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Ea clătină din nou din cap.

— Mi-am tot spus că nu voi fi ca tata sau ca sora mea. Mi-am spus că eu nu voi risca niciodată. Am vrut întotdeauna să arăt că pot să fac tot ce trebuie şi aşa cum trebuie, fără să sar peste etape – şi, cu toate astea, să fiu în continuare cea mai bună. Dar apoi am ajuns să sar peste etape, învăţând şi cum s-o fac cel mai bine. N-am demonstrat nimic.

— Nu spune asta, zise Aaron. În seara asta ai dovedit ceva.

Tamara pufni.

— Ce?

— Că lui Jasper îi stă mai bine cu budincă în păr, sugeră Call.

Aaron îşi dădu ochii peste cap.

— Nu asta voiam să spun… deşi aş fi vrut şi eu să văd asta.

— A fost destul de haios, zise Call, zâmbind.

— Tamara, ai demonstrat că îţi pasă de prietenii tăi. Şi nouă ne pasă de tine. Şi o să avem grijă să nu mai sari peste etape!

Se uită spre Call.

— Nu-i aşa?

— Păi, da, zise Call, studiindu-şi cu atenţie vârful ghetelor, fără să fie prea sigur că e persoana potrivită pentru o asemenea sarcină. Ştii, Tamara…

El văzu cu coada ochiului o mişcare dinspre ea.

— Ce?

Nu se uită spre ea, dar simţi cum ruşinea îi colorează gâtul şi urechile în roz.

— Niciodată… nimeni nu mi-a luat apărarea ca voi, în seara asta!

— Chiar ai zis şi tu ceva frumos? întrebă Tamara. Eşti bine?

— Nu ştiu, zise Call. Cred că simt nevoia să mă întind.

Dar Call nu se duse să se întindă. A rămas cu ei,

prietenii lui, şi au stat de vorbă până târziu, în noapte.

CAPITOLUL ZECE

Până la sfârşitul lunii, lui Call nu-i mai păsa dacă avea să fie întrecut de alţi studenţi la nu-ştiu-ce teste aveau să dea, atât timp cât urma să scape, în sfârşit, din Camera Nisipului şi a Plictiselii. Se aşeza apatic în triunghi, împreună cu Aaron şi Tamara, realizând grămezi de nisip deschis şi închis la culoare, mai puţin deschis şi mai puţin închis şi parcă făceau asta de un milion de ani. Aaron încerca uneori să facă conversaţie, însă Tamara şi Call erau prea plictisiţi ca să emită mai mult decât mormăieli. Dar se întâmplase de mai multe ori să se uite unul la altul şi să-şi zâmbească cu adevărat prieteneşte. O prietenie epuizată, dar una reală, fără doar şi poate.

Spre prânz, uşa se deschise ca de obicei, dar, de data aceasta, nu mai apăru Alex Strike. Era Maestrul Rufus, care avea în mână o ladă mare, de lemn, din care ieşea o trompetă, iar în cealaltă o pungă cu ceva colorat.

— Continuaţi, copii, zise el, aşezând cutia pe o piatră.

Aaron se minună.

— Ce-o fi aia? îi şopti el lui Call.

— Un gramofon, zise Tamara, care continua să sorteze nisip, chiar şi în timp ce se uita la Rufus. Pentru muzică, dar funcţionează cu magie, nu cu electricitate.

Chiar în acea clipă, muzica izbucni din pâlnia gramofonului. Îi asurzea… şi nu era vreo melodie pe care Call s-o fi auzit vreodată. Avea un sunet surd, care se repeta, şi era teribil de enervantă.

— Nu cumva e tema din *Călăreţul singuratic*? întrebă Aaron.

— E uvertura din *Wilhelm Tell,* strigă Maestrul Rufus tare, ca să poată fi auzit, în timp ce se plimba prin cameră. Ascultaţi cornul! Îţi pune sângele în mişcare! Te face să fii gata de magie!

Ce reuşea într-adevăr muzica aia era să te facă să-ţi fie greu să mai gândeşti, foarte greu. Call se trezi că se chinuia din răsputeri să se concentreze şi de-abia reuşea să mai ridice în aer un singur fir de nisip. Când ajungea să aibă, în sfârşit, control asupra nisipului, izbucnea şi mai tare muzica, iar concentrarea lui se risipea.

Scoase o exclamaţie de frustrare şi deschise ochii, la timp ca să-l vadă pe Maestrul Rufus scoţând din pungă un vierme de culoarea sfeclei. Call speră din tot sufletul să fie din jeleu, fiindcă îl văzu pe Maestrul Rufus cum muşcă dintr-un capăt.

Call se întrebă ce-ar fi dacă, în loc să se chinuie să sorteze nisip, s-ar concentra să arunce de pereţi gramofonul. Ridică ochii şi o văzu pe Tamara privindu-l fix.

— Nici măcar să nu te gândeşti! îi zise ea, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Ai fi zis că ieşise de sub duş… părul ei negru se lipise de fruntea transpirată, în încercarea de a sorta nisipul în ciuda muzicii.

Un vierme de un albastru strălucitor îl lovi pe Call în cap, făcându-l să scape firele de nisip pe care tocmai le ridicase. Viermele săltă puţin pe podea şi rămase acolo. Bine, sigur e un vierme de jeleu, se gândi Call, văzându-l aşa gelatinos şi fără ochi.

Pe de altă parte, episodul ăsta era reprezentativ pentru Magisterium.

— Pot s-o fac, şuieră Aaron.

Stătea cu mâinile ridicate, nisipul se învârtea înaintea lui, iar faţa îi era roşie de concentrare. Un vierme portocaliu îl lovi în umăr. Rufus deschisese punga şi arunca pumni de viermi înspre ei.

— Aaah! ţipă Aaron.

Nu îl duruse lovitura, dar se speriase cu adevărat. În părul Tamarei se lipise un vierme verde. Ea părea că e gata să izbucnească în plâns.

Uşa se deschise din nou. De data aceasta chiar era Alex Strike. Avea şi el o sacoşă, iar pe faţă îi apăruse un rânjet ciudat, aproape răutăcios, uitându-se la Maestrul Rufus, care tot arunca cu viermi, şi la copiii care se chinuiau din greu să se concentreze.

— Intră, Alex! zise Maestrul Rufus, vesel. Lasă sendvişurile aici! Bucură-te de muzică!

Call se întrebă dacă Alex îşi aminteşte de vremea în care era student în Anul de Fier. Avea speranţa că acesta nu îi vizitase şi pe ceilalţi discipoli, cei care învăţau să facă chestii grozave cu focul sau cu levitaţia. Dacă Jasper ar fi aflat amănunte despre ziua de astăzi, şi-ar fi bătut joc de Call încontinuu.

Nu are importanţă, îşi spuse Call sever. *Concentrează-te la nisip.*

Tamara şi Aaron mutau fire de nisip, rostogolindu-le şi împingându-le prin aer. Mai încet ca până acum, e adevărat, dar o făceau, chiar dacă erau bombardaţi în cap sau în spate cu viermi de jeleu. Tamara avea acum unul albastru prins de codiţe, dar părea că nu observă.

Call închise ochii şi se concentră.

Simţi răceala scârboasă a unui vierme pe obraz, dar de data aceasta nu mai lăsă nisipul să-i scape. Muzica îi bubuia în urechi, dar nu se mai lăsă afectat de toate acestea. La început ridică nisipul fir cu fir, apoi, după ce încrederea în sine îi reveni, începu să mute mai mult deodată.

O să vadă Maestrul Rufus, amenință el în gând.

Mai trecu încă o oră până la pauza de prânz. Când se apucară din nou de treabă, magul le puse valsuri. În timp ce discipolii sortau nisipul, Rufus stătea pe un bolovan și făcea rebus. Părea că nu îl interesează că ei depășiseră cu mult timpul și că pierduseră cina din refectoriu.

Se târâră înapoi în camere, obosiți și murdari, și descoperiră că în camera comună era pusă masa. Call se trezi că, în mod surprinzător, e plin de bună dispoziție, iar Aaron îi făcu să râdă la masă descriindu-le un tablou imaginar, în care Maestrul Rufus dansa vals cu un vierme.

În dimineața următoare, Maestrul Rufus se înființă la ușa lor chiar după ce sună alarma, aducând niște banderole ce indicau grupa din care făceau parte în primul lor examen. Toți izbucniră în strigăte entuziaste. Tamara țipa pentru că era fericită, Aaron țipa fiindcă era bucuros când cineva era fericit, iar Call țipă fiindcă era sigur că vor muri.

— Știți ce fel de test va fi? întrebă Tamara, punându-și cu dexteritate banderola pe braț. Foc, aer, pământ, apă? Nu puteți să ne dați un indiciu? Măcar unul mic de tot…

Maestrul Rufus o privi sever în timp ce vorbea.

— Niciun discipol nu primește indicații înainte de examen, zise el. Asta ar însemna să aibă un avantaj față de ceilalți, ceea ce ar fi incorect. Trebuie să câștigați pe merit.

— Să câștigăm? zise Call, speriat. N-o să câștigăm!

Nu-i trecuse prin minte că Maestrul Rufus se aștepta ca el să câștige la acest examen. Nu după ce se chinuise o lună cu nisipul.

El era mai degrabă preocupat dacă vor supraviețui.

— Asta e ideea.

Aaron își ascunse un zâmbet. Își pusese deja banderola deasupra cotului. Reușise cumva să arate foarte cool. Call își legase banderola de mână cum putuse, realizând și el că arată ca un pansament.

Maestrul Rufus își dădu ochii peste cap. Lui Call nu îi convenea când își simți colțurile gurii tremurând gata să

se întindă într-un zâmbet involuntar, de parcă începuse să-l înţeleagă pe Maestrul Rufus, răspunzându-i.

Poate că atunci când vor ajunge în Anul de Argint, Maestrul Rufus le va transmite teorii complicate de magie printr-o simplă ridicare din sprânceana lui stufoasă.

— Haideţi, zise magul.

Cu un şuierat spectaculos, el se răsuci şi îi conduse spre uşă, iar apoi, printr-un coridor despre care Call se gândea că ar putea fi cel principal. În drumul lor văzură muşchiul fosforescent de pe ziduri sclipind şi luminând, apoi coborâră spre o altă grotă, pe o scară în spirală, pe care Call n-o mai văzuse niciodată.

La cealaltă şcoală, Call cerea voie mereu să facă sport. Măcar aici i se dădea ocazia. Acum totul depindea de el ca să facă faţă.

Grota avea dimensiunile unui stadion, cu stalactite şi stalagmite masive, care se profilau peste tot, ca nişte dinţi. Aproape toţi studenţii din Anul de Fier erau prezenţi acolo, cu maeştrii lor. Jasper stătea de vorbă cu Celia, gesticulând larg lângă stalagmitele dintr-un colţ, care se împletiseră într-o spirală curioasă. Maestra Milagros plutea uşor deasupra pământului şi îi încuraja pe copii să plutească alături de ea. Toţi păreau plini de energie neobosită. Drew, mai ales, părea foarte agitat, vorbind în şoaptă cu Alex. Ce zicea Alex nu se ştie, dar nu era ceva care să-l bucure pe Drew.

După ce au ajuns mai spre mijlocul grotei, Call privi în jurul lui, încercând să ghicească în ce putea consta examenul. Pe un perete era o peşteră mare, care părea că are gratii, ca un fel de cuşcă făcută din calcit. Uitându-se la ea, Call se gândi îngrijorat că testul ar putea să fie şi mai înfricoşător decât crezuse. Îşi frecă absent piciorul şi se întrebă ce ar fi zis tatăl lui despre astea.

Asta-i partea unde o să mori, probabil că asta ar fi zis.

Sau poate era o şansă de a le arăta Tamarei şi lui Aaron că a meritat să fie de partea lui.

— Studenţi din Anul de Fier! strigă tare Maestrul North, iar câţiva copii se înghesuiră grăbiţi în spatele Maestrului

Rufus. O să vă dau prima probă. Va trebui să vă înfruntaţi cu elementele.

Din toate părţile se auziră exclamaţii înfricoşate sau nerăbdătoare. Optimismul lui Call dispăru brusc. Ăştia vorbeau serios? Niciun discipol nu era pregătit pentru aşa ceva, era sigur de asta. Se uită spre Tamara şi Aaron, să vadă ce zic. Amândoi erau palizi. Tamara îşi ţinea mâna strânsă pe banderolă.

Call încercă agitat să-şi amintească ce le spusese Maestrul Rockmaple la cursul de acum două săptămâni despre elemente. Una dintre sarcinile cele mai importante care cad în responsabilitatea magilor este dizolvarea elementelor, înainte ca acestea să apuce să facă vreun rău, zicea el. Dacă se simt ameninţate, ele se dizolvă în elementul din care provin. Au nevoie de o mare energie ca să se materializeze din nou.

Deci nu aveau decât să sperie elementele. Super.

Maestrul North ridică uşor din sprâncene, de parcă şi-ar fi dat seama cu surprindere de îngrijorarea copiilor.

— O să vă descurcaţi! îi asigură el.

Lui Call i se păru un optimism neverosimil. Îi şi vedea pe toţi zăcând morţi pe jos, în timp ce balaurii puşi pe răzbunare se învârteau deasupra lor, iar Maestrul Rufus clătina din cap spunând *Poate discipolii de anul viitor vor fi mai buni.*

— Maestre Rufus, zise Call, încercând să vorbească cât mai încet. Nu putem face asta. Noi n-am exersat deloc…

— Ştiţi tot ce trebuie să ştiţi! zise Rufus criptic.

Se întoarse către Tamara.

— Ce vor elementele?

Tamara înghiţi în sec.

— Focul vrea să ardă, zise ea. Apa vrea să curgă, aerul vrea să se ridice, pământul vrea să se lege, haosul vrea să devoreze.

Rufus o bătu cu palma pe umăr.

— Voi nu trebuie decât să vă gândiţi la cele Cinci Principii ale Magiei şi la ce v-am învăţat eu… şi va fi bine.

După ce spuse asta, se îndepărtă de ei şi se duse lângă

ceilalţi magi, în colţul îndepărtat al grotei. Aceştia transformaseră pietrele în fotolii şi stăteau aparent foarte confortabil. Veniră şi alţi magi în spatele lor. Mai erau acolo şi studenţi mai mari, în frunte cu Alex, iar lumina din grotă se reflecta slab în brăţările lor. Studenţii din Anul de Fier rămăseseră în mijlocul încăperii, iar lumina din grotă păli din ce în ce mai mult, până când se treziră înconjuraţi din toate părţile de întuneric şi tăcere. Pe nesimţite, copiii se strânseseră grămadă unii în alţii, în faţa peşterii al cărei grilaj începuse să se ridice.

O clipă care i se păru lungă cât o eternitate, Call privi orb în întunericul din faţa lui, până când începu să se întrebe dacă era într-adevăr ceva acolo. Poate că ăsta era testul, să vadă dacă discipolii chiar cred că magii ar fi în stare să facă ceva aşa de ridicol, să pună nişte copii de doisprezece ani să se bată cu balaurii, la fel ca gladiatorii.

Apoi văzu nişte ochi ce străluceau în întuneric. Trei creaturi ieşiră din peşteră, iar pământul scârţâi sub apăsarea picioarelor cu gheare. Erau înalte cât doi oameni unul peste altul şi stăteau sprijinite pe picioarele de dinapoi, iar corpul lor cocoşat târa o coadă ascuţită ca o suliţă. Aripile mari băteau aerul, aflându-se cam pe unde ar fi trebuit să fie mâinile lor. Aveau nişte guri mari, pline de dinţi, care clămpăneau spre tavan.

Toate avertismentele tatălui său îi răsunau în minte ca nişte clopote, de parcă îl sufocau. Era mai înspăimântat decât fusese vreodată în viaţa lui. Toţi monştrii pe care şi-i imaginase vreodată, pe care îi visase ori pe care îi crezuse ascunşi sub patul lui păreau nişte caraghioşi pe lângă fiinţele de coşmar care acum îşi întindeau ghearele înfometate spre el.

Focul vrea să ardă, reluă Call în minte. *Apa vrea să curgă. Aerul vrea să se ridice. Pământul vrea să se lege. Haosul vrea să devoreze. Call vrea să trăiască.*

Jasper, care se pare că avea alte idei în ceea ce priveşte supravieţuirea, se desprinse din grupul de discipoli şi, cu un urlet puternic, alergă drept spre balauri. Îşi ridică mâna şi, cu palma spre ei, o aruncă cu putere spre monştri.

O bilă mititică de foc ieşi din degetele lui şi zbură peste capetele unui balaur. Creatura mugi furioasă, dar Jasper nu se lăsă cu una cu două. Aruncă din nou cu putere palma spre ea, dar de data aceasta nu ieşi decât fum. Nu era niciun pic de foc.

Unul dintre balauri făcu un pas către Jasper şi, deschizându-şi gura, scoase dintre fălci un nor de ceaţă groasă, albăstruie. Ceaţa umplu aerul încet, în rotocoale, dar nu atât de încet încât Jasper să o poată evita. El se rostogoli pe o parte, dar ceaţa îl învălui din toate părţile. O clipă mai târziu era ridicat pe norii de ceaţă, ca un balon de săpun.

Ceilalţi doi balauri se ridicară în aer.

— Fir-ar să fie! zise Call. Ce ar trebui să facem ca să-i batem pe ăştia?

Pe faţa lui Aaron nu se vedea decât furie.

— Nu-i corect.

Acum Jasper ţipa cât îl ţineau puterile, ţopăind în sus şi-n jos pe rotocoalele de ceaţă făcute de respiraţia balaurului. Cu un fel de lene, balaurul bătea din coadă în faţa băiatului. Call nu-şi putu reprima un sentiment de milă. Ceilalţi discipoli stăteau înmărmuriţi, holbându-se în sus.

Aaron trase aer adânc în piept şi spuse:

— Să văd ce brânză pot să fac şi eu.

În timp ce Call şi ceilalţi copii se uitau la el, Aaron se năpusti înainte, spre coada unui balaur. Reuşi s-o prindă în braţe, aruncându-se pe ea, iar balaurul scoase un muget de surpriză care sună ca o bubuitură de trăsnet. Aaron, prins bine de coada care se balansa mereu, aruncându-l în toate părţile, arăta de parcă ar fi încercat să călărească un cal sălbatic. Jasper, în bula lui de ceaţă, se ridică spre tavan şi se pierdu printre stalactite, ţipând şi dând din picioare.

Balaurul îşi încordă coada ca un bici şi îl zbură de acolo pe Aaron. Tamara icni de spaimă. Rufus îşi flutură braţul, iar din el începură să ţâşnească o mulţime de cristale de gheaţă, care se răsuciră în aer. Acolo, sus, luară forma

unei mâini, care îl prinse pe Aaron cu doar câţiva centimetri înainte ca acesta să cadă pe podea, după care îngheţă bocnă.

Call simţi în piept un val de uşurare. Nici măcar nu-şi dăduse seama până în acel moment ce îngrijorare îl cuprinsese fiindcă fusese convins că maeştrii lor nu vor ridica un deget ca să îi salveze, ci îi vor lăsa să moară, pur şi simplu.

Aaron se lupta să scape din strânsoarea mâinii îngheţate. Câţiva studenţi din Anul de Fier înaintară în grup spre al doilea balaur. Gwenda făcea cu palmele scântei de foc albastre ca flăcările de pe spatele şopârlelor. Balaurul scoase un răget leneş spre ei, trimiţându-le rotocoale uşoare de aer. Unul după altul, copiii începură să fie ridicaţi în aer, ţipând. Celia, în timp ce se ridica spre tavan, trimise spre balaur o ploaie de gheaţă. Ratã însă ţinta şi îl atinse puţin în cap pe celălalt balaur, care începu şi el să mugească.

— Call!

Se răsuci repede spre Tamara şi apucă s-o vadă cum se ascunde în spatele unui paravan de stalagmite. Call porni spre ea, dar se opri când îl văzu pe Drew stând ţeapăn, separat de grup.

Call nu era singurul care observase că Drew era izolat. Al treilea balaur, cu ochii îngustaţi şi cu o privire galbenă de prădător, îşi răsuci trupul ca să se întoarcă spre discipolul înspăimântat.

Drew se trânti la pământ, sprijinit în palme şi mormăind ceva agitat. Apoi se ridică încet, până la nivelul ochilor balaurului.

Se preface că a fost doborât de fum, îşi dădu seama Call. *O chestie deşteaptă.*

Drew chemă în mâna sa o minge de aer şi ţinti. Balaurul grohăi uimit, risipindu-i concentrarea lui Drew şi făcându-l să se rotească prin aer ca un titirez. Fără să mai piardă timpul, balaurul îşi aruncă înainte capul şi îl apucă pe Drew cu ciocul de pantaloni. Pânza se rupse, fiindcă Drew se zbătea disperat în aer.

Call se grăbi să-i sară în ajutor tocmai în momentul în care al doilea dragon îşi dădu drumul dinspre tavan, venind spre el.

— Call, fugi! urlă Drew. Fugi!

Era o sugestie bună, se gândea Call, *dacă ar fi putut să fugă.* Piciorul lui bolnav se sucise când încercase să meargă pe pământul denivelat, aşa că se împiedică, după care se ridică repede, dar nu suficient de repede. Ochii negri, de gheaţă, ai balaurului erau fixaţi asupra lui şi pe măsură ce înainta îşi scotea ghearele tot mai mult. Call porni într-o fugă şchiopătată, iar piciorul îl durea groaznic atunci când trebuia să calce pe piatră. Nu era destul de rapid. Uitându-se peste umăr, el îşi pierdu echilibrul şi alunecă, lovindu-se de pietrele şi stâncile ascuţite.

Se răsuci pe spate. Balaurul mugea chiar deasupra lui. O parte din Call simţea că maeştrii vor interveni înainte de a se întâmpla ceva grav, dar o parte şi mai mare din el urla de groază. Balaurul îi acoperise vederea cu totul. Nu mai vedea decât fălcile lui căscându-se larg şi dând la iveală un fel de rât solzos şi nişte colţi ascuţiţi.

Call îşi ridică mâna cât putu de sus. Simţi cum explodează în jurul lui un fel de fierbinţeală. Un val de nisip şi piatră se ridică de la pământ, lovind direct în pieptul balaurului.

Bestia fu împinsă înapoi şi se izbi de peretele grotei, după care căzu grămadă la pământ. Call clipi repede din ochi, încercând cu greu să se ridice. Când, în sfârşit, reuşi să revină la verticală, se uită în jur cu alţi ochi.

Aha, îşi spuse în gând, privind haosul din jur, scânteile aprinse peste tot şi copiii care se învârteau în cerc – căci îşi pierduseră concentrarea, iar magia îi arunca dintr-o parte în alta. Dintr-odată înţelese de ce exersaseră atât de mult timp în camera de nisip. În mod absolut neaşteptat, magia lui funcţiona automat. El ştia ce putere de concentrare îţi trebuie pentru asta.

Balaurul pe care îl lovise se zbătea la picioarele lui. Acum, Call se simţea pregătit. Se concentră, aruncându-şi mâna înainte, iar trei stalactite se desprinseră din tavan şi

se prăbuşiră peste balaur, prinzându-i aripile ca într-un insectar.

— Ha! strigă Call.

Bestia îşi căscă ciocul, iar băiatul se dădu înapoi din calea respiraţiei acesteia, conştientizând faptul că nu se va mişca destul de repede ca s-o poată evita.

— Dă-mi-l pe Miri! ţipă Tamara, ieşind de undeva, din umbră. Repede!

Call scoase cuţitul de la curea şi i-l întinse. Gura balaurului era căscată, iar fumul începuse să se rostogolească spre ei. Din doi paşi iuţi, Tamara trecu prin perdeaua de fum şi se duse către balaur, cu intenţia de a-l lovi în ochi. Dar, când se pregăti să înfigă pumnalul, balaurul dispăru brusc într-un nor de fum albastru, dizolvându-se în elementul lui cu un răget asurzitor. Tamara fu ridicată pe rotocoalele de fum.

Call o prinse de picior. Avea impresia că ţine de aţă un balon, fiindcă Tamara plutea în continuare.

Ea zâmbi înspre el. Era murdară de noroi şi de nisip, părul i se despletise şi îi acoperea faţa.

— Priveşte! strigă ea gesticulând cu pumnalul Miri, iar Call se întoarse şi îl văzu pe Aaron, eliberat din strânsoarea mâinii de gheaţă, aruncând o cascadă de pietre spre un balaur.

Celia, de pe stâlpul unde era cocoţată, arunca şi ea cu pietre. În aer, pietrele se transformară într-o stâncă masivă, care dispersă creatura de îndată, după care se sfărâmă de perete, transformându-se într-un morman de moloz.

— Mai este doar unul, zise Call gâfâind.

— Nu mai e, îi spuse Tamara, veselă. Eu am doborât doi. Vreau să zic, m-ai ajutat şi tu puţin la al doilea.

— Ştii că aş putea să-ţi dau drumul la picior, o scutură Call ameninţător.

— Bine, bine, m-ai ajutat foarte mult!

Tamara râse, şi, tocmai atunci, toată sala izbucni în aplauze. Maeştrii băteau din palme – uitându-se la ei… la el, la Celia, Aaron şi la Tamara, observă Call. Aaron respira

greu, uitându-se când la mâini, când la locul de unde dispăruse balaurul, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că el aruncase bolovanul acela. Call ştia cum se simte.

— Uraaa! strigă Tamara, fluturându-şi mâinile în toate părţile, aşa… plutind.

În clipa următoare, discipolii care plutiseră sus, pe tavan, începură să coboare încet, iar Call îi dădu drumul Tamarei, ca să poată ateriza în picioare. Ea i-l înapoie pe Miri, în timp ce discipolii aterizară, unii râzând, alţii – precum Jasper – tăcuţi şi posomorâţi.

Tamara şi Call îşi croiră drum prin mulţimea gălăgioasă, spre Aaron. Toţi îi întâmpinau cu urale şi îi băteau pe spate; cam aşa îşi imaginase Call că ar fi dacă ar câştiga un meci de baschet, deşi el nu câştigase niciodată vreunul. Nici măcar nu jucase în vreo echipă.

— Call! auzi el o voce în spatele lui. Se întoarse şi îl văzu pe Alex zâmbind cu gura până la urechi. V-am susţinut tot timpul, băieţi, zise el.

Call clipi neîncrezător.

— De ce?

Nu prea vorbiseră până atunci, de fapt, nu vorbiseră deloc.

— Pentru că tu eşti la fel ca mine. Asta pot s-o spun.

— Da, sigur, spuse Call.

Era ridicol ce spunea. Alex era genul de individ care acasă l-ar fi îmbrâncit pe Call într-o baltă de noroi. Magisterium era o şcoală diferită, dar nu chiar aşa de diferită.

— N-am făcut cine-ştie-ce, oricum, continuă Call. Am stat acolo până când mi-am amintit cum se fuge – numai că atunci când mi-am amintit, mi-am dat seama că nu pot să fug.

Îl văzu pe Maestrul Rufus făcându-şi loc ca să ajungă la ei. Avea un mic zâmbet pe faţă, ceea ce, pentru Maestrul Rufus, echivala cu o ţopăială pe coridoare.

Alex zâmbi.

— Nici nu trebuie să fugi, zise el. Aici te învaţă să te lupţi. Şi, crede-mă, o să fii foarte bun la asta.

*

Call, Tamara şi Aaron se întoarseră în camerele lor cu sentimentul că, pentru prima dată de când intraseră în Magisterium, totul părea să aibă, în sfârşit, sens. Ei se descurcaseră cel mai bine dintre toţi şi toată lumea ştia asta. Mai mult decât atât, Maestrul Rufus le adusese pizza. *Pizza adevărată,* într-o *cutie de carton*, cu brânză care se întindea şi o grămadă de ingrediente… care nu erau nici licheni şi nici ciuperci mov fosforescente sau alte chestii bizare ce cresc sub pământ. Au mâncat împreună în camera comună, luptându-se în joacă pentru fiecare felie. Tamara câştigă, fiindcă mânca cel mai repede.

Degetele lui Call erau încă pline de grăsime când deschise uşa dormitorului. Sătul de pizza, de suc şi de râs, el se simţea mai bine ca oricând.

Dar în clipa în care văzu ce îl aştepta pe pat, totul se schimbă.

Era o cutie – o cutie de carton îndesată până la refuz, pe care apărea numele lui… cu scrisul ascuţit, inimitabil, al tatălui său:

CALLUM HUNT
MAGISTERIUM
LURAY, VA

O clipă, Call rămase nemişcat, cu ochii la pachet. Se îndreptă încet către cutie şi o atinse, plimbându-şi degetele pe muchiile lipite cu bandă adezivă. Tatăl lui întotdeauna folosea banda asta adezivă când ambala cutii, de exemplu atunci când trimitea vreun pachet cu marfă comandată într-un alt oraş. Practic, era imposibil să deschizi cutia.

Call îl scoase pe Miri de la curea. Lama ascuţită a pumnalului tăie cartonul de parcă ar fi fost o foaie de hârtie. Tot felul de haine se împrăştiară pe pat – blugii lui Call, jachete, tricouri, pachete cu bomboanele lui gumate favorite, acrişoare, un ceas deşteptător, exemplarul din *Cei*

trei muşchetari pe care el şi tatăl său îl citeau împreună.

Când Call luă cartea în mână, dintre pagini se desprinse o foaie împăturită. O ridică şi citi:

Callum,

Ştiu că nu e vina ta. Te iubesc şi îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Ţine capul sus la şcoală.

Cu afecţiune,

Alastair Hunt.

Semnase cu numele întreg, ca şi cum i s-ar fi adresat unui necunoscut. Cu scrisoarea în mână, Call se trânti pe pat.

CAPITOLUL UNSPREZECE

CALL NU REUŞI să doarmă deloc în noaptea aceea. Era agitat din cauza primei sale lupte, în mintea lui se derulau continuu cuvintele pe care tatăl său le scrisese în bilet şi se străduia să înţeleagă ce sens ascuns ar fi putut să aibă. Nu îl ajută nici faptul că mâncase toată cutia de bomboane gumate pe care i-o trimisese tatăl lui, ba chiar se umflă aşa de tare, încât i păru că se va ridica plutind la tavan, fără ajutorul respiraţiei fierbinţi a vreunui balaur. Dacă tatăl i-ar fi trimis skateboardul (şi era destul de dezamăgit că nu i-l trimisese), acum s-ar fi plimbat cu el pe pereţii grotei.

Tatăl lui îi scrisese că nu era supărat pe el, iar din cuvintele pe care le alesese pentru a spune asta se înţelegea că nu e supărat, dar el mai percepea ceva. Tristeţe. Răceală, parcă. Indiferenţă.

Poate că îi fusese teamă că magii îi vor intercepta pachetul şi îi vor citi biletul. Poate îi fusese teamă să scrie ceva intim. Era inutil să mai spună că tatăl lui era adesea destul de paranoic, mai ales în legătură cu magii.

Call şi-ar fi dorit să poată sta de vorbă cu el, măcar o clipă. Voia să-l asigure că e bine şi că nimeni nu îi deschisese pachetul. Ar fi putut să-i spună că la Magisterium nu e chiar aşa de rău. Într-un fel, era chiar distractiv.

Ce bine era dacă ar fi existat telefoane în Magisterium.

Gândul lui Call zbură imediat spre telefonul-tornadă de pe biroul Maestrului Rufus. Dacă va aştepta să fie învăţat să navigheze ca să poată ajunge acolo, ar putea dura o veşnicie până să poată vorbi cu tatăl lui. La test demonstrase că poate să-şi folosească magia în situaţii pentru care nu fusese deloc antrenat. Poate ar reuşi s-o folosească şi în cazul acesta.

După aşa de mult timp, în care se îmbrăcase numai cu cele două uniforme, era grozav să aibă o grămadă de haine

cu care să se schimbe. O parte din el ar fi vrut să se îmbrace chiar atunci cu toate şi să meargă astfel prin Magisterium, ţeapăn ca un pinguin.

Într-un sfârşit îşi alese o pereche de blugi negri şi un tricou negru, de pe care literele formaţiei Led Zeppelin începuseră să se şteargă – această costumaţie i se părea cea mai potrivită pentru a se strecura nevăzut prin Magisterium. După un moment de gândire, prinse teaca lui Miri de curea şi ieşi tiptil în camera comună, care acum rămăsese în întuneric.

Uitându-se prin cameră, îşi dădu seama că era plină de lucrurile lui şi ale Tamarei, împrăştiate peste tot. Îşi lăsase caietul pe bar, ghiozdanul era aruncat pe canapea, iar o şosetă de-a lui nimerise lângă o farfurie pe care se mai afla o prăjitură muşcată de cineva. Lucrurile Tamarei erau şi mai împrăştiate – cărţi de acasă, elastice de păr, cercei lungi, pixuri cu pene în capăt şi brăţări subţiri. Din lucrurile lui Aaron nu era nimic. Tot ce îi aparţinea era la el, în camera pe care o menţinea într-o perfectă curăţenie, cu patul fără nicio cută, ca la armată.

Din camere se auzeau respiraţiile liniştite ale lui Aaron şi ale Tamarei. O clipă se întrebă dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă şi el în pat. Încă nu învăţase prea bine drumurile prin tuneluri, şi se gândea la avertismentele pe care le tot primise, că s-ar putea rătăci. Nici nu aveau voie să iasă din cameră la ora aceasta, fără permisiunea maestrului, aşa că risca să aibă necazuri.

Trase aer în piept şi îşi scoase din minte toate întrebările. Ştia drumul spre biroul Maestrului Rufus, îl văzuse ziua. Nu trebuia decât să vadă ce face cu bărcile.

Sala din faţa camerei comune era luminată slab de scânteierea palidă şi ceţoasă a pietrelor, fiind stăpânită de o linişte nepământeană. Doar din când în când tăcerea era întreruptă de picăturile care se prelingeau de pe stalactite.

— Bine, mormăi Call. Hai să vedem ce mare scofală pot să fac.

Începu să coboare pe drumul care ştia că duce spre râu. În tăcerea coridorului nu se auzeau decât paşii lui târşiţi

pe podea.

Sala unde se afla râul era şi mai slab luminată decât holul. Apa era întunecată şi parcă plină de umbre. Cu grijă, Call bâjbâi pe cărarea pietroasă, acolo unde se afla o barcă legată la mal. Încercă să sară în ea, dar piciorul bolnav se clătină; trebui să se lase în genunchi ca să se urce în barcă.

O parte din cursul Maestrului Rockmaple se referea la elementele care pot exista în apă. După cum spunea el, nu e greu să te foloseşti de ele ca să faci o magie. Singura problemă era că ceea ce spunea Maestrul Rockmaple era teorie, nu le explicase nicio tehnică. Call nu avea nicio idee cum să facă asta.

Barca se mişcă sub genunchii lui. Imitându-l pe Maestrul Rufus, se aplecă spre apă şi începu să şoptească:

— Ştii, mă simt destul de penibil făcând asta. Dar, în fine, poate vrei să mă ajuţi. Vreau să merg pe râu în jos şi nu ştiu cum – ai putea să ţii tu barca, să nu se lovească de pereţi sau să se învârtă? Te rog!

Elementele, unde or fi fost ele sau ce or fi făcut, nu îi răspunseră deloc.

Din fericire, curentul apei se schimbă chiar în direcţia spre care voia el să meargă. Se aplecă şi împinse cu mâna în mal, ca să îndepărteze barca şi să poată ajunge spre mijlocul râului. Reuşita îl umplu de încântare, dar apoi îşi dădu brusc seama că nu ştie cum să oprească barca.

După ce conştientiză că nu mai e nimic de făcut, se lăsă resemnat pe bancheta bărcii, fără să se mai gândească la ce o să fie. Apa plesnea barca din părţi şi adesea se vedeau ridicându-se la suprafaţa apei peşti palizi şi strălucitori, care săgetau luciul apei şi apoi se pierdeau din nou în adânc.

Din păcate, toate cuvintele pe care le şoptise el pentru elemente nu avuseseră niciun efect. Barca se învârtea prinsă în vârtejuri, făcându-l pe Call să ameţească. La un moment dat, fu nevoit să se prindă de o stalagmită ieşită în cale, pentru ca barca să nu intre în ea.

În cele din urmă, ajunse la un mal pe care îl recunoscu…

era cel de lângă biroul lui Rufus. Se uită în jur, încercând să găsească ceva care să-l ajute să acosteze. Ideea de a-şi băga mâinile în apa întunecoasă nu i se părea deloc atrăgătoare, dar nu avea încotro, aşa că începu să vâslească disperat cu ele.

Partea din faţă a bărcii se lovi de mal, iar Call îşi dădu seama că va trebui să sară în apa care era destul de mică, fiindcă nu putea s-o întoarcă pentru a o lipi de mal, aşa cum făcuse Maestrul Rufus. Îşi luă inima în dinţi, păşi cu un picior peste marginea bărcii şi se cufundă imediat în mâl. Îşi pierdu echilibrul şi, în cădere, piciorul bolnav îi rămăsese spânzurat pe marginea bărcii. Durerea îi tăie respiraţia o bună perioadă de timp.

Când îşi reveni, realiză că situaţia era încă şi mai gravă. Barca se îndepărtase de mal, ajungând în mijlocul râului, unde i-ar fi fost imposibil s-o mai ajungă.

— Vino înapoi! ţipă el la barcă.

Apoi, dându-şi seama că a greşit, se concentră asupra apei. Indiferent cât de mult se chinui, nu reuşi decât să facă nişte unduiri penibile. O lună întreagă exersase cu nisipul şi nicio secundă cu alte elemente.

Era ud fleaşcă, iar barca avea să dispară curând în tuneluri, alunecând în adâncul grotelor. Icnind din greu, se urni plescăind spre mal. Blugii i se îngreunaseră de atâta apă şi îi atârnau ţepeni pe picioare. Erau şi reci. Nu îi rămânea decât să se întoarcă pe jos… asta dacă găsea drumul.

Gândindu-se că va avea timp mai târziu să vadă ce are de făcut, Call se îndreptă spre uşa de lemn masiv de la biroul Maestrului Rufus. Cu respiraţia tăiată de emoţie, puse mâna pe clanţă. Se deschise imediat, nici măcar nu scârţâi.

Mica tornadă se învârtea la fel pe biroul lui Rufus. Call păşi spre ea. Şopârla închisă în cuşcă era şi ea acolo, cu flăcările ei albastre scânteind. Îl privea pe Call cu ochi luminoşi.

— Dă-mi drumul de aici! zise şopârla.

Era un fel de orăcăit slab, dar cuvintele erau foarte

clare. Call se holba la ea dezorientat. Pe balauri nu îi auzise vorbind în timpul testului; nimeni nu-i mai spusese până acum că elementele pot vorbi. Poate că numai elementele de foc erau aşa.

— Dă-mi drumul! repetă ea. Cheia! O să-ţi spun unde e cheia şi o să-mi dai drumul.

— Nu o să-ţi dau drumul, îi răspunse Call încruntându-se.

Nici acum nu-şi revenise prea bine din surpriza pe care o avusese când o auzi vorbind. Îndepărtându-se de ea, se apropie de telefonul-tornadă.

— Alastair Hunt! şopti el către nisipul rotitor.

Nu se întâmplă nimic. Se părea că n-o să fie chiar atât de uşor cum sperase el.

Call îşi lipi mâna de sticla globului. Se gândi intens la tatăl său, cât putu de concentrat. Îşi imagină profilul lui ascuţit ca de pasăre şi sunetele familiare pe care le producea în garaj, când repara tot felul de lucruri. Îşi imagină ochii lui cenuşii, vocea sa, strigând pe ton ridicat atunci când se uita la meci, sau cea şoptită, atunci când vorbea despre lucruri periculoase, cum ar fi magii. Îşi imagină cum stătea cu el seara, citindu-i cărţi până când adormea, şi-şi aminti mirosul jachetei lui, care aducea a tutun de pipă şi a detergent pentru mobilă.

— Alastair Hunt! repetă el, iar de această dată nisipul din glob păru că se contractă şi începe să capete formă. În câteva secunde avea în faţă chipul tatălui său, cu ochelarii aşezaţi pe cap. Purta un hanorac şi blugi, iar pe genunchi avea o carte. Era ca şi cum Call ar fi intrat în camera unde el citea.

Tatăl său se ridică brusc în picioare, cu ochii la el. Cartea căzu pe jos, ieşind din raza vizuală a lui Call.

— Call? strigă tatăl său cu o voce parcă neîncrezătoare.

— Da! răspunse Call fericit. Eu sunt. Am primit hainele şi scrisoarea ta şi am vrut să iau legătura cu tine cumva.

— Ah, zise tatăl lui, parcă străduindu-se să-l vadă mai bine pe Call. Foarte bine, foarte bine, mă bucur că ai primit lucrurile.

Call dădu din cap. Era ceva în tonul prudent al tatălui său care îi cam strica bucuria de a-l vedea.

Tatăl lui Call îşi aşează ochelarii pe nas.

— Arăţi bine.

Call se uită spre hainele lui.

— Mda. Sunt ok. Să ştii că nu-i chiar aşa de rău aici. Adică, uneori e destul de plictisitor – iar alteori destul de sinistru. Dar învăţ tot felul de chestii. Nu sunt un mag chiar rău… cel puţin până acum.

— Nici nu am crezut vreodată că nu ai avea abilităţi, Call.

Tatăl păru că face câţiva paşi mai aproape de băiat. Avea o expresie stranie, de parcă ar fi avut de îndeplinit o misiune foarte grea.

— Unde eşti acum? Ştie cineva că vorbeşti cu mine?

Call scutură din cap.

— Sunt în biroul Maestrului Rufus. Am împrumutat, hmm, am împrumutat puţin mica lui tornadă.

— Ce-ai împrumutat?!

Sprâncenele tatălui său se uniseră într-o linie dreaptă de nedumerire, apoi oftă.

— N-are importanţă. Îmi pare bine că am ocazia să-ţi reamintesc nişte lucruri importante. Magii nu sunt ceea ce par. Magia pe care o înveţi de la ei e periculoasă. Cu cât vei învăţa mai mult despre lumea magiei, cu atât vei fi mai atras în această lume – atras în conflicte vechi şi tentaţii periculoase. Oricât ar fi de *distractiv* – tatăl lui Call pronunţase cuvântul „distractiv“ de parcă ar fi fost otrăvitor. Indiferent de prietenii pe care ţi-i faci acolo, ţine minte că viaţa aceea nu este viaţa ta. Trebuie să ieşi de acolo cât mai repede.

— Zici că ar trebui să fug?

— Ar fi cel mai bine pentru toată lumea, zise Alastair cu mare sinceritate.

— Şi dacă aş vrea să rămân? întrebă Call. Dacă-mi place la Magisterium şi aş vrea să mai stau? M-ai mai primi acasă vreodată?

Se lăsă tăcere. Întrebarea plutea în aer, între ei. Chiar

dacă s-ar fi făcut mag, tot ar fi vrut să fie fiul lui Alastair.

— Eu nu… eu…

Tatăl lui respiră adânc.

— Ştiu că urăşti tot ce e legat de Magisterium, fiindcă mama a murit în Masacrul Rece, zise Call repede, ca să apuce să vorbească înainte de a-şi pierde curajul.

— ***Ce***?

Alastair făcu ochii mari. Părea furios şi speriat.

— Şi înţeleg de ce n-ai vrut să-mi spui nimic despre asta. Nu sunt supărat pe tine. Dar atunci era război. Acum e pace. Nu are ce să mi se întâmple dacă rămân aici…

— Call, zise Alastair răguşit.

Era palid la faţă.

— În niciun caz nu poţi să rămâi la şcoală. Tu n-ai cum să înţelegi – e foarte periculos. Call, trebuie să mă asculţi. Tu nu ştii ce eşti.

— Eu…

Call fu întrerupt de un zgomot care se auzi în spatele lui. Se întoarse să vadă ce se întâmplă şi observă că şopârla reuşise cumva să scape, iar acum ajunsese pe marginea biroului. Stătea pe margine, sub un morman de hârtii şi animalele împăiate ale lui Rufus. De sub ele, elementul mormăia cuvinte ciudate, precum *Splerg!* Sau *Gelferfren!*

Call se întoarse din nou spre tornadă, dar era prea târziu, concentraţia lui se risipise. Tatăl lui dispăruse, iar ultimele lui cuvinte mai pluteau încă în aer.

Tu nu ştii ce eşti.

— Şopârlă idioată! ţipă Call, lovind biroul cu piciorul. Pe podea căzură alte hârtii.

Elementul nu se mai auzea. Call se trânti în fotoliul lui Rufus, cu capul în mâini. Ce tot spunea tatăl său? Ce ar fi putut să însemne asta?

Call, trebuie să mă asculţi. Tu nu ştii ce eşti.

Lui Call îi trecu un fior pe şira spinării.

— Dă-mi drumul, făcu din nou şopârla.

— Nu! urlă Call, bucuros că are pe cine să-şi verse furia. Nu, nu-ţi dau drumul, aşa că nu mă mai ruga!

Şopârla se uita cu ochii ei mici la Call, care începuse să

adune de pe jos hârtiile şi figurinele împăiate. Luă în mână un pacheţel care probabil căzuse şi el de pe birou. Îl ridică şi descoperi cu uimire scrisul inconfundabil al tatălui său. Pachetul îi era adresat Maestrului Rufus.

Oh, se gândi Call. O *scrisoare de la tata. Ăsta nu-i un lucru bun.*

N-ar fi fost mai bine să-l deschidă? Ultimul lucru pe care şi-l dorea acum era ca tatăl său să-i spună tot felul de nebunii maestrului şi să-l implore să-l trimită acasă pe Call. În plus, oricum va avea necazuri fiindcă se strecurase aici, aşa că probabil nici nu mai conta dacă deschide sau nu scrisoarea.

Tăie banda adezivă cu marginea ascuţită a unui instrument de pe birou şi desfăcu un bilet foarte asemănător cu cel pe care îl primise el. Citi:

Rufus,

Dacă ai avut vreodată încredere în mine, dacă m-ai respectat vreodată pentru activitatea mea ca student şi pentru tragedia pe care am trăit-o împreună, eşti obligat să-i legi magia lui Call înainte de a se încheia anul.

Alastair.

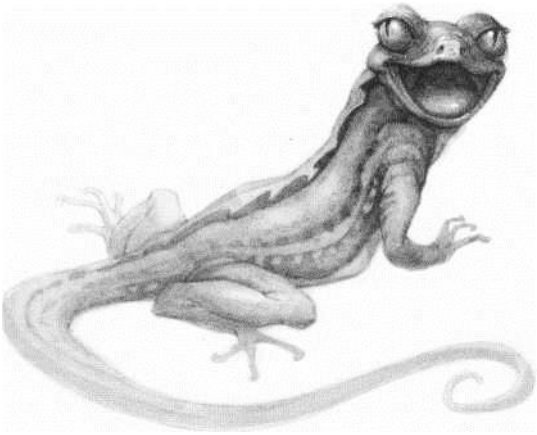

CAPITOLUL DOISPREZECE

Multă vreme, Call se simţi aşa de furios, încât îi venea să spargă ceva, dar, în acelaşi timp, ochii îl ardeau de parcă ar fi fost gata să plângă.

Încercând să se calmeze, Call scoase din cutie obiectul care fusese împachetat cu grijă. Era o brăţară de student din Anul de Argint, care avea pe ea cinci pietre – una roşie, una verde, una albastră, una albă şi alta neagră precum piscinele de apă întunecată care curgeau prin grote. Privi brăţara cu mare atenţie. O fi fost brăţara tatălui său, de când era student la Magisterium? De ce i-o fi trimis-o Alastair lui Rufus?

Un lucru e sigur, se gândi Call. *Maestrul Rufus nu va primi niciodată acest mesaj.* Îndesă scrisoarea şi plicul în buzunarul de la pantaloni şi îşi puse brăţara la mână. Era prea mare pentru el, aşa că o împinse mai sus pe braţ, deasupra brăţării lui, şi trase mâneca tricoului peste ea.

— Furi! zise şopârla.

Flăcările de pe spatele ei străluceau mereu, albastre, cu scântei verzi şi galbene. Mişcarea lor producea jocuri de umbre pe pereţi. Call se opri, încremenit.

— Şi ce?

— Dă-mi drumul! zise şopârla. Dă-mi drumul dacă nu vrei să te pârăsc Maestrului Rufus că i-ai furat lucrurile.

Call icni de furie. Nu se gândise la asta. Nu numai că elementul ştia că a deschis pachetul, dar ştia şi ce vorbise cu tatăl său. Auzise avertismentele enigmatice ale acestuia. Call nu îşi permitea ca Maestrul Rufus să afle toate astea de la şopârlă.

Îngenunche şi apucă de mâner cuşca de fier, aşezând-o din nou pe masa lui Rufus. Privi şopârla mai de aproape.

Corpul ei era mai mare şi decât gheata lui taică-său. Părea o variantă miniaturală a unui dragon Komodo – avea chiar şi o barbă de solzi, iar sprâncenele… da, avea până şi sprâncene. Avea nişte ochi mari şi roşii, care luceau mocnit, ca lemnele în foc. Dinspre cuşcă venea un miros slab de sulf.

— Vii pe ascuns, zise şopârla. Te furişezi, furi, iar tatăl tău vrea să fugi de aici.

Call nu ştia ce să facă. Şi dacă îi dădea drumul, elementul tot putea să-i spună Maestrului Rufus ce văzuse. Nu putea risca să fie descoperit. Nu voia să i se lege magia. Nu voia să afle Tamara şi Aaron, mai ales acum, când începuseră să se împrietenească.

— Exact, zise Call. Şi ghici ce mai vreau să fur. Pe tine.

Call plecă ţinând în mână cuşca, aruncând în birou o ultimă privire. Elementul alerga încoace şi-ncolo prin cuşcă, iar aceasta se clătina întruna din cauza mişcării. Lui Call nu-i păsa.

Coborî spre mal, în speranţa că va apărea vreo altă barcă. Dar acolo nu era decât apa râului subteran, care plesnea uşor malurile stâncoase. Call se întrebă dacă putea să înoate pe drumul spre cameră, dar apa era rece ca gheaţa, curentul era orientat în direcţia opusă, iar el nu fusese niciodată un înotător prea grozav. În plus, trebuia acum să se gândească şi la şopârlă şi era puţin probabil ca acea cuşcă grea, din fier, să plutească la suprafaţa apei.

— Curenţii din Magisterium sunt întunecaţi şi stranii, zise elementul. În întuneric, ochii îi străluceau puternic.

Call îşi apropie capul de ea, ca s-o vadă mai bine.

— Ai şi un nume?

— Am ce nume vrei tu să-mi dai, zise şopârla.

— Cap de piatră? sugeră Call, uitându-se la roca de cristal de pe capul şopârlei.

Din urechile ei ieşi un pufăit de fum. Părea nervoasă.

— Ai zis să-ţi dau un nume, îi aminti Call şi aşeză cuşca pe mal, oftând.

Şopârla îşi băgă capul printre gratii. Limba ei ţâşni spre apă şi înhăţă un peştişor pe care îl trase rapid în gură. Apoi începu să-l crănţăne cu o satisfacţie neplăcută.

Toată scena fusese aşa de rapidă, încât Call tresări violent, gata să răstoarne cuşca. Limba aia era înfricoşătoare.

— Recul? sugeră el, ca să nu pară şocat de ce văzuse. Faţă de peşte?

Şopârla îl ignoră.

— Warren? propuse el mai departe.

Warren era numele unuia care venea câteodată pe la ei, duminică seara, ca să joace poker cu tatăl lui Call.

Şopârla aprobă din cap, mulţumită.

— Warren, zise ea. Warrenii sunt aici, sub pământ, unde trăiesc creaturile. Warrenii se furişează şi spionează şi se ascund bine!

— Da, grozav, mormăi Call, înfricoşat de-a binelea.

— Mai sunt şi alte drumuri în afara celor de pe apă. Tu nu ştii să te întorci la cuibul tău, dar eu ştiu.

Call se uită uimit la element, care îi întoarse privirea din spatele gratiilor.

— O scurtătură spre camera mea?

— Oriunde! Peste tot! Nimeni nu cunoaşte drumurile din Magisterium aşa cum o face Warren. Dar după aceea trebuie să-mi dai drumul din cuşcă. Trebuie să-mi promiţi că o să-mi dai drumul.

Ce încredere putea să aibă Call într-o şopârlă ciudată, care nici măcar nu era o şopârlă?

Poate dacă ar bea din apa râului – ceea ce era greţos, fiind plină de peşti fără ochi, de sulf şi de minerale

necunoscute – poate aşa ar putea face o magie. Aşa cum făcuse şi cu nisipul. Aşa cum nu ar fi trebuit să facă. Poate ar reuşi să schimbe direcţia curentului şi ar aduce o barcă spre mal.

Da, extraordinar. Habar n-avea cum să facă asta.

Call, trebuie să mă asculţi. Tu nu ştii ce eşti.

Se pare că nu ştia multe lucruri.

— Bine, zise Call. Dacă mă duci înapoi în cameră, îţi dau drumul.

— Dă-mi drumul acum! se milogi elementul. O să ajungem mai repede.

— Bună încercare, râse Call. Pe unde o luăm?

Mica şopârlă îi arătă pe unde şi începură să meargă; hainele lui Call erau încă ude şi se lipeau reci de el.

Trecură peste nişte plăci de piatră, care păreau că se topiseră una peste alta, pe lângă coloane de calcar şi dantelării de piatră care păreau nişte cortine. Trecură pe lângă un loc de unde izvora bolborosind un fel de noroi care se scurgea pe sub picioarele lui Call. Warren îi arăta drumul, şi, pe coridoarele întunecate, flăcările de pe spatele lui transformaseră cuşca într-un felinar.

La un moment dat, coridorul se îngustă aşa de mult, încât Call trebui să meargă într-o parte, făcându-şi loc cu greu printre pereţii de piatră. În sfârşit, reuşi să iasă de pe coridorul acela, ca un dop dintr-o sticlă, cu tricoul sfâşiat, fiindcă se agăţase într-o piatră ascuţită.

— Ssss, şopti Warren, ghemuindu-se în colivie. Linişte, micule mag.

Call stătea într-un colţ întunecat al unei grote uriaşe, pline de ecouri de voci. Grota avea o formă aproape circulară, iar tavanul de piatră se curba într-o cupolă înaltă. Pereţii erau decoraţi cu pietre preţioase, care înfăţişau simboluri ciudate, probabil din alchimie. În mijlocul camerei era o masă dreptunghiulară, din piatră, pe care era aşezat un sfeşnic cu douăsprezece lumânări, de pe care se prelingeau dâre groase de ceară. În jurul mesei erau scaune mari, cu spătare înalte, pe care stăteau maeştrii, care păreau şi ei făcuţi din piatră.

Call se strânse mai tare lângă perete, în întuneric, ca să nu fie văzut. Ţinea colivia la spate, pentru a ascunde lumina pe care o făceau flăcările de pe spatele şopârlei.

— Tânărul Jasper a arătat curaj când s-a aruncat în faţa balaurilor, zise Maestrul Lemuel, aruncându-i o privire Maestrei Milagros, ce părea destul de amuzată. Chiar dacă nu a avut succes.

Call simţea că-i clocoteşte sângele în vene de furie. Cum adică?! El, Tamara şi Aaron s-au chinuit aşa de mult ca să treacă testul acela, iar ei vorbesc despre Jasper?

— Curajul cam atât poate să facă, zise Maestrul Tanaka, magul înalt şi subţire care îi învăţa pe Peter şi pe Kai. Studenţii abia întorşi din ultima misiune încredinţată au avut foarte mult curaj şi tocmai cei mai curajoşi au căpătat nişte răni urâte, cum n-am mai văzut de la război încoace. De-abia au reuşit să supravieţuiască. Nici cei de anul cinci nu au fost pregătiţi să lupte cu elementele care s-au aliat în felul acela.

— Inamicul e în spatele nostru, îl întrerupse Maestrul Rockmaple, trecându-şi mâna peste barba roşcată.

Imaginea studenţilor răniţi intrând pe poartă îi rămăsese întipărită în minte lui Call şi fu bucuros să audă că nu e un obicei ca misiunile să se încheie aşa.

— Inamicul încalcă pactul prin tot felul de tertipuri, crezând că nu ne vom da seama că e el. Se pregăteşte din nou de război. Pot să bag mâna în foc că, în timp ce noi ne facem iluzii că el stă retras în sanctuarul său îndepărtat, lucrând la experimentele lui oribile, Inamicul a creat arme mult mai mari şi mai nimicitoare, ca să nu mai vorbim de alianţe.

Maestrul Lemuel pufni.

— Nu avem nicio dovadă în acest sens. Poate nu a fost decât o schimbare în interiorul elementelor.

Maestrul Rockmaple se întoarse spre el.

— Nu putem avea încredere în Inamic. Cineva care e în stare să pună vid în animale sau chiar în copii, care i-a măcelărit pe cei mai vulnerabili dintre noi, este capabil de orice!

— Nu zic că ar trebui să avem încredere în el! Dar nu vreau să ne panicăm dinainte, gândindu-ne că pactul a fost încălcat. Toată lumea ne interzice să-l încălcăm noi, din cauza temerilor noastre, şi pentru că, astfel, am da naştere unui alt război, de data aceasta şi mai sângeros decât cel care a fost.

— Totul ar fi altfel dacă am avea de partea noastră un Makar.

Maestra Milagros îşi dădu părul roz după urechi cu un gest nervos.

— Studenţii care au venit anul acesta au avut scoruri excepţionale la test. Poate vom găsi printre ei un Makar. Rufus, tu ai experienţă în privinţa asta.

— E prea devreme ca să ne dăm seama, zise Rufus. Nici Constantine nu dăduse semne că ar fi avut vreo legătură cu magia haosului până la paisprezece ani.

— Poate că nu ai vrut tu să cauţi semnele, după cum nu vrei nici acum, zise Maestrul Lemuel cu o voce antipatică.

Rufus clătină din cap. Faţa lui avea trăsături dure în lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

— Nu contează, spuse el. Avem nevoie de alt plan. Adunarea trebuie să facă alt plan. E o povară mult prea mare pentru orice copil. N-ar trebui să uităm tragedia lui Verity Torres.

— Sunt de acord că ne trebuie un plan, zise Maestrul Rockmaple. Indiferent ce-ar pune la cale Inamicul, nu putem să băgăm capul în pământ, ca struţul, aşteptând să se rezolve totul de la sine. Dar nici nu putem aştepta la nesfârşit ceva ce poate nu se va întâmpla niciodată.

— Gata cu atâta vorbărie! zise Maestrul North. Maestra Milagros spunea mai devreme că a descoperit o posibilă eroare în cel de-al treilea algoritm, care are în vedere transformarea aerului în metal. Mă gândeam că ar fi bine să discutăm această anomalie.

Anomalie? Gândindu-se că n-are niciun rost să rişte să fie descoperit ascultând nişte chestii pe care oricum nu le înţelege, Call se strecură înapoi prin culoarul îngust de piatră. Se înghesui din nou pe coridor, până ieşi în celălalt

capăt, având în minte cuvintele tatălui său. Oare ce a vrut să spună? *Cu cât vei învăţa mai mult despre lumea magiei, cu atât vei fi mai atras în această lume – atras în conflicte vechi şi tentaţii periculoase.*

Probabil că războiul cu Inamicul era conflictul la care se referea tatăl lui.

Warren îşi băgase botul solzos printre gratii, învârtindu-şi limba prin aer.

— Mergem pe alt drum. Un drum mai bun. Mai puţini maeştri. Mai sigur.

Call bombăni, dar urmă indicaţiile lui Warren. Începuse să se întrebe dacă Warren chiar ştia drumul sau doar îl conducea tot mai adânc, în interiorul grotelor. Poate o să ajungă să rătăcească toată viaţa împreună cu Warren prin cavernele complicate. Să ajungă un fel de legendă, pe care noii discipoli aveau să şi-o povestească înspăimântaţi… cum s-a pierdut un student cu şopârla lui de grotă, ţinută în cuşcă.

Warren îi spuse pe unde s-o ia, iar Call trebui să se caţere pe un morman de stânci, cu pietrişul alunecându-i sub picioare.

Acum coridoarele erau mai largi, cu pereţii plini de simboluri care îi stârneau imaginaţia lui Call, fiind sigur că însemnau ceva, doar că nu ştia să le descifreze. Trecură pe lângă o peşteră plină de un fel de vegetaţie subterană ciudată; ferigi mari, cu frunze roşii la vârf, crescute pe lacuri nemişcate şi strălucitoare, formaţiuni lungi de licheni care atârnau din tavanul peşterii până spre umerii lui Call. Se uită înspre tavan şi parcă văzu nişte ochi strălucitori dispărând în umbră. Se opri.

— Warren?

— Pe aici, pe aici, hârâi şopârla, cu limba şerpuită, îndreptându-se către o intrare cu arcadă aflată în capătul celălalt al încăperii. Acolo, pe partea cea mai înaltă a arcadei, cineva scrijelise ceva:

Gândurile sunt libere şi nu se supun vreunei reguli.

În spatele arcadei sclipea o lumină ciudată. Call păşi spre arcadă, cu temerile învinse de curiozitate. Era o

lumină aurie, ca de foc, dar în încăpere era la fel de rece ca şi afară. Era un spaţiu mare, o peşteră ce părea să coboare printr-o cărare în spirală, abruptă şi întortocheată. Peste tot, de-a lungul pereţilor, erau rafturi pline cu mii şi mii de cărţi cu foi îngălbenite şi legături învechite. Call ajunse în mijlocul încăperii, acolo unde începeau scările în spirală, şi se uită peste balustradă. Erau nenumărate etaje, toate luminate de aceeaşi lumină aurie, iar de jur împrejur – alte rafturi cu cărţi.

Call găsise biblioteca.

Şi erau şi oameni acolo. Auzea clar ecourile unei conversaţii purtate în şoaptă. Alţi maeştri? Nu. Uitându-se din nou în jos, îl văzu pe Jasper cu trei etaje mai jos, îmbrăcat în uniforma lui cenuşie. Faţă în faţă cu el stătea Celia. Era târziu, chiar foarte târziu, iar Call nu pricepea cum de cei doi nu sunt în camerele lor.

Jasper stătea în faţa unei cărţi deschise, aşezat la o masă de piatră, cu mâna întinsă în faţa ochilor. Îşi tot întindea degetele, scrâşnind din dinţi şi strângând din ochi, până când Call începu să se îngrijoreze că îi va plesni ceva la cap, tot încercând să facă o magie. Încerca iar şi iar şi din degetele lui ieşea câteodată o scânteie, alteori un pic de fum, dar cam atât. Jasper părea că e gata să înceapă să urle a dezamăgire şi frustrare. Celia se plimba uşor de partea cealaltă a mesei.

— Mi-ai promis că dacă te ajut o să mă ajuţi şi tu pe mine, dar s-a făcut aproape două dimineaţa şi nu m-ai ajutat deloc!

— Deocamdată e rândul meu! ţipă Jasper.

— Bine, zise Celia resemnată, aşezându-se pe un scaun de piatră. Mai încearcă.

— Trebuie să reuşesc, zise Jasper mai calm. Trebuie. Sunt cel mai bun. Eu sunt cel mai bun dintre magii Anului de Fier din Magisterium! Mai bun decât Tamara! Mai bun decât Aaron! Mai bun decât Callum! Mai bun decât toţi!

Call nu prea înţelegea de ce Jasper îl băgase şi pe el în lista celor de care se temea că ar fi mai buni decât el, dar se simţi măgulit, oricum. Era şi puţin dezamăgit că Celia

îşi pierde timpul cu Jasper.

Warren se fâţâia în cuşcă. Call se întoarse la el să vadă de ce se tot foieşte.

Şopârla se holba la o ilustraţie înrămată, înfăţişând un om cu nişte ochi uriaşi, în care se învârteau spirale roşii-portocalii, ochi care erau prezentaţi alături, sub formă de schemă la scară mai mare. *Călăreţii Haosului*, se gândi Call. Uitându-se la ilustraţie, pe Call îl trecu un fior – şi încă ceva, o senzaţie destul de neclară, un fel de nervozitate sau sete sau foame.

— Cine-i acolo? strigă Jasper, privind în sus.

Îşi ridicase mâna, acoperindu-şi aproape complet faţa, ca şi cum ar fi vrut să se apere.

Simţindu-se destul de ridicol, Call flutură mâna.

— Eu sunt. M-am cam rătăcit… puţin… şi am văzut lumină aici… şi…

— Call?

Jasper se ridică de la masă, dând din mâini nervos.

— Mă spionezi! ţipă el. M-ai urmărit până aici?

— Nu, eu…

— O să ne pârăşti, nu-i aşa? Asta-i ideea? Să-mi faci necazuri ca să nu fiu mai bun ca tine la următorul test, rânji Jasper, deşi în mod clar era speriat.

— Dacă am vrea să fim mai buni decât tine la următorul test, nu trebuie să facem altceva decât să ne prezentăm, nu se putu abţine Call.

Jasper părea gata să explodeze.

— O să le spun tuturor cum te furişezi tu noaptea!

— Bine, zise Call, iar eu am să le spun acelaşi lucru despre tine.

— N-o să îndrăzneşti! strigă Jasper, apucând cu mâinile masa de piatră.

— N-o să spui, nu-i aşa, Call?

Dintr-odată, Call simţi că nu mai vrea să rămână acolo niciun moment. Nu intenţionase să se certe cu Jasper şi nici s-o ameninţe pe Celia, nu îşi dorise nici să rătăcească prin întuneric sau să se ascundă într-un colţ, în timp ce maeştrii vorbeau de nişte chestii care îi făceau părul

măciucă. Nu îşi dorea decât să fie în patul lui, să se gândească la discuţia pe care o avusese cu tatăl său, să încerce să înţeleagă sensul cuvintelor lui Alastair şi, dacă ar fi totuşi posibil, lucrurile să nu stea aşa de rău pe cât i se părea lui. Ca să nu mai vorbim că voia să mai scuture cutia de bomboane gumate, să vadă dacă mai rămăsese vreuna pe acolo.

— Uite, Jasper, zise el. Eu nu am vrut să-ţi iau locul. Până acum ar fi trebuit să-ţi dai seama măcar de asta, că sigur n-am vrut să-ţi iau locul.

Jasper bătu cu palma în masă. Tunsoarea lui scumpă se cam stricase, părul îi crescuse şi acum îi intra în ochi.

— Tu chiar nu pricepi? Asta-i şi mai rău.

Call clipi surprins.

— Ce?

— Habar n-ai, zise el, strângându-şi pumnii. Habar n-ai prin ce trec eu. Familia mea a pierdut totul în timpul celui de-al Doilea Război. Bani, reputaţie, tot.

— Jasper, opreşte-te! încercă să-l potolească Celia, întrerupându-i peroraţia, dar nu reuşi.

— Şi dacă eu aş putea să reuşesc, continuă Jasper, dacă aş putea să ajung să fiu *cel mai bun,* asta ar schimba totul. Pentru tine nu înseamnă *nimic* faptul că eşti aici.

Bătu cu palma în masă, şi, spre surpriza lui Call, din degetele lui Jasper săriră scântei. Jasper îşi trase mâna înapoi, holbându-se la ea.

— Presupun că ţi-a ieşit, zise Call.

Vocea lui suna ciudat în încăpere, după ţipetele lui Jasper. O clipă, băieţii se uitară unul la celălalt. Apoi Jasper îi întoarse spatele, iar Call se îndreptă spre uşa bibliotecii cu un sentiment ciudat.

— Îmi pare rău, Call! strigă după el Celia. Dimineaţă n-o să mai fie aşa.

Call nu răspunse. Nu era deloc corect, se gândea el – Aaron nu avea familie, Tamara avea o familie sinistră, acum şi Jasper. În curând nu va mai putea să urască pe nimeni fără să-i pară rău.

Apucă din nou cuşca şi se îndreptă spre cel mai apropiat

coridor.

— Gata cu ocolurile, îi spuse el şopârlei.

— Warren ştie cel mai bun drum. Uneori drumul cel mai bun nu e şi cel mai scurt.

— Warren n-ar trebui să vorbească despre el la persoana a treia, zise Call, dar se lăsă condus de element până la camera lui. Când ridică mâna cu brăţara ca să deschidă uşa, Warren vorbi din nou.

— Dă-mi drumul!

Call tăcu.

— Ai promis. Dă-mi drumul!

Şopârla se uita în sus la el cu ochii arzători, plini de rugăminţi.

Call aşeză cuşca pe podeaua de piatră în faţa uşii şi îngenunche lângă ea. Când întinse mâna să descuie, îşi dădu seama că nu-i pusese întrebarea cu care ar fi trebuit să înceapă.

— Hei, Warren, de ce te ţine Maestrul Rufus închis în cuşcă, în biroul lui?

Sprâncenele şopârlei se ridicară de surpriză.

— Şmecher, zise ea.

Call clătină din cap, neînţelegând la cine se referă Warren.

— Cum adică?

— Dă-mi drumul, zise şopârla, iar vocea ei aspră suna acum ca o şoaptă. Ai promis.

Oftând, Call deschise cuşca. Şopârla fugi şi se căţără pe perete tocmai sus, spre tavan, unde se vedea o pânză de păianjen. Call aproape că nu mai zărea flăcările de pe spatele ei. Luă cuşca şi o ascunse în spatele unor stalagmite, cu speranţa că dimineaţă va găsi o modalitate de a scăpa de ea.

— Bine, hai, noapte bună, zise Call înainte de a intra în cameră. Când deschise uşa, elementul dădu buzna în cameră înaintea lui.

Call încercă să-l gonească afară, dar Warren se ţinu după el până în dormitor, unde se încolăci pe o stâncă strălucitoare din perete, devenind aproape invizibil.

— Rămâi aici? întrebă Call.

Şopârla rămase nemişcată, la fel ca stânca pe care stătea, cu ochii pe jumătate închişi şi cu limba lungă atârnând într-o parte.

Call era prea epuizat ca să se mai gândească la riscul de a avea la el în cameră un element, chiar şi unul somnoros. Împinse jos de pe pat cutia şi toate lucrurile trimise de tatăl său şi se ghemui în pat, mângâind uşor cu mâna brăţara lui Alastair, până adormi. Ultimul lui gând înainte de a cădea într-un somn profund fu legat de ochii spiralaţi ai Călăreţului Haosului.

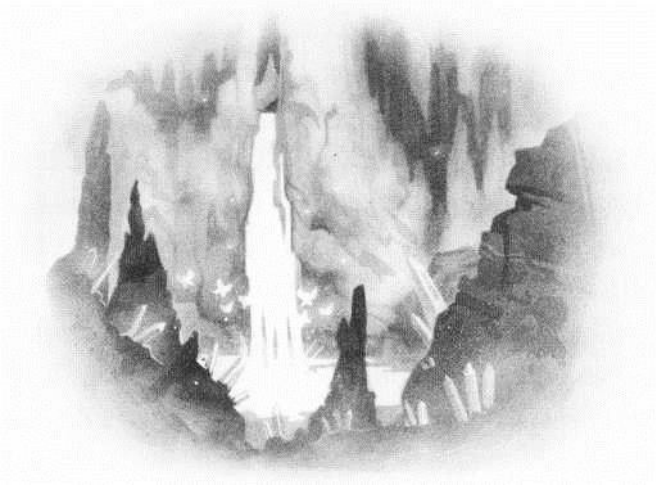

CAPITOLUL TREISPREZECE

A doua zi, Call se trezi speriat la gândul că Maestrul Rufus va spune ceva despre hârtiile împrăştiate din biroul lui, despre figurinele stricate sau despre pachetul care lipsea… şi era şi mai speriat de ce va spune în legătură cu lipsa elementului. Îşi târî greoi picioarele spre refectoriu, şi, chiar când intră, auzi o ceartă înfierbântată între Maestrul Rufus şi Maestra Milagros.

— Îţi spun pentru ultima oară, Rufus! strigă ea vexată. Nu e la mine şopârla ta!

Call nu ştia dacă ar trebui să-i pară rău sau ar trebui să râdă.

După micul dejun, Rufus îi conduse la râu, unde îi învăţă cum să ridice apa, s-o arunce în aer şi s-o prindă fără să se ude. În scurt timp, Call, Tamara şi Aaron gâfâiau şi râdeau, uzi leoarcă. Când orele din ziua aceea se încheiară, Call era obosit, aşa de obosit încât evenimentele din ziua precedentă păreau îndepărtate şi ireale. Se îndreptă spre camera lui cu gândul să dezlege misterul scrisorii şi al brăţării trimise de tatăl său, dar uită planurile când văzu

că Warren îi mânca unul dintre şireturi, sugându-l ca pe spaghete.

— Şopârlă fără minte! mormăi el, luând banderola pe care o purtase la testul cu balaurii şi scrisoarea mototolită de la tatăl său, pentru a le ascunde în sertarul de sus al dulapului. Apoi le închise bine, ca nu cumva să le mănânce şi pe ele elementul, după trezire.

Warren nu zise nimic. Ochii lui aveau acum o nuanţă cenuşie; Call bănuia că şiretul ăla nu-i prea priise.

Dar, spre mirarea lui Call, cursurile l-au făcut să nu se mai gândească la sensul ascuns al cuvintelor tatălui său. Se terminase cu Camera Nisipului şi a Plictiselii; acum făceau tot felul de exerciţii noi, datorită cărora i se păru că săptămânile treceau foarte repede. Pregătirea era la fel de grea şi de frustrantă ca până acum, dar, cu cât Maestrul Rufus le arăta mai mult din universul magiei, Call era din ce în ce mai fascinat. Maestrul Rufus îi învăţă să-şi perceapă afinitatea cu elementele şi să înţeleagă mai bine sensul teoriei care se numea *Cvinaria,* pe care, alături de cele Cinci principii ale Magiei, Call le putea recita acum şi în somn.

Focul vrea să ardă.

Apa vrea să curgă.

Aerul vrea să se ridice.

Pământul vrea să lege.

Haosul vrea să devoreze.

Au învăţat cum să facă mici focuri şi cum să facă flăcările să danseze în palma lor. Au învăţat cum să facă valuri în piscinele din grotă şi să cheme peştii palizi (dar nu şi să navigheze cu barca, lucru care îl enerva la culme pe Call). Începuseră chiar să înveţe şi ceea ce îi plăcea mai mult lui Call – levitarea.

— Concentraţi-vă şi antrenaţi-vă, zise Maestrul Rufus după ce îi dusese într-o cameră căptuşită cu saltele elastice umplute cu muşchi şi ace de pin, aduse din afara Magisteriumului.

— Nu există scurtături, magilor. Nu există decât concentrare şi antrenament. Aşa că treceţi la treabă!

Încercară pe rând să atragă energie din aerul înconjurător, cu ajutorul căruia să se poată împinge în sus de la pământ. Era mult mai greu să-ţi menţii echilibrul decât crezuse Call. Mereu cădeau râzând, unul peste altul, apoi pe saltele. Aaron se trezise la un moment dat cu codiţele Tamarei în gură, iar Call, cu piciorul Tamarei pe gât.

În sfârşit, când aproape se terminase lecţia, ceva se declanşă în interiorul lui Call şi reuşi să se ridice în aer aproape treizeci de centimetri, fără să se clatine. Nu mai era gravitaţia care să-l tragă înapoi, sprijinit pe piciorul bolnav, nimic care să-l împiedice să plutească în aer, în afară de lipsa lui de antrenament. Clipele în care visase la ziua când va putea zbura prin sălile din Magisterium mai repede decât putea să fugă păreau că deveniseră acum realitate. Era ca şi cum s-ar da cu skateboardul, numai că mult mai bine, mai rapid, mai sus, şi putea să facă manevre şi mai nebuneşti.

Apoi întâlni privirea Tamarei şi îşi pierdu concentrarea, căzând din nou pe saltea. Rămase o clipă acolo, fără să se gândească la nimic.

În clipele acelea cât plutise în aer nu-l duruse piciorul nici măcar un pic.

Nici Tamara şi nici Aaron nu reuşiră să plutească serios la lecţia aceea, dar Maestrul Rufus părea încântat de absenţa progresului lor. Declarase de mai multe ori că nu mai văzuse de mult ceva aşa de amuzant.

Maestrul Rufus le promise că la sfârşitul anului vor fi capabili să se folosească la maximum de forţa tuturor elementelor, că vor putea să treacă prin foc şi să respire sub apă. În Anul de Argint vor ajunge să folosească puterile într-un mod mai complex – să creeze iluzii optice cu ajutorul aerului, cu ajutorul focului vor putea face profeţii, cu pământul vor crea legături, iar apa o vor folosi pentru vindecări. Gândul că va putea face toate aceste lucruri îl înfiora pe Call, dar, de câte ori se gândea la sfârşitul anului, îşi amintea cuvintele pe care tatăl său i le scrisese lui Rufus.

Trebuie să-i legi magia lui Call înainte de încheierea anului.

Magie cu pământ. Poate că în Anul de Argint va afla ce înseamnă să faci legături.

La unul dintre cursurile care se ţineau vinerea, Maestrul Lemuel îi învăţase câte ceva despre contragreutăţi, spunându-le că, dacă vreodată îşi vor supraestima puterile şi vor simţi că sunt atraşi de un element, soluţia este să apeleze la elementul contrar aceluia, aşa cum au apelat la pământ când s-au luptat cu elementele aerului.

Call întrebă cum ar putea ajunge la suflet, în cazul în care s-ar confrunta cu haosul. Maestrul Lemuel izbucni nervos şi îi spuse lui Call că dacă s-ar confrunta cu un mag al haosului nu ar conta la ce element apelează, căci oricum va muri. Drew se uită la maestru zâmbind.

— Perfect! zise el încet.

— Încetează, Andrew! zise Maestrul Lemuel cu o voce de gheaţă. Ştii, altădată, când erau ireverenţioşi faţă de maeştrii lor, discipolii erau bătuţi cu nuiaua.

— Lemuel, interveni repede Maestra Milagros, observând expresiile terifiate de pe faţa copiilor, nu cred că e cazul…

— Din păcate, asta se întâmpla cu sute de ani în urmă, zise Maestrul Lemuel. Dar te asigur, Andrew, că, dacă mai şuşoteşti în spatele meu, o să te fac să regreţi că ai venit la Magisterium.

Buzele lui subţiri se strâmbară într-un zâmbet.

— Acum vino aici şi arată-ne cum te foloseşti de apă atunci când faci magie cu foc. Gwenda, vrei să vii să-l ajuţi la contragreutate?

Gwenda ieşi în faţa clasei. După un moment de ezitare, Drew se înghesui în spatele ei, cu umerii căzuţi. Suportă douăzeci de minute de ironii nimicitoare din partea lui Lemuel atunci când nu reuşi să stingă flacăra din mâna lui, cu toate că Gwenda îi întinsese un bol de apă cu atâta entuziasm plin de speranţă, încât câteva picături îi udaseră şi tenişii lui Drew.

— Haide, Drew, îi şopti ea întruna, până când Maestrul

Lemuel îi spuse să tacă.

După episodul acesta, Call îl aprecie şi mai mult pe Maestrul Rufus, chiar şi atunci când acesta le spunea la orele lui chestii banale, cum ar fi să păstreze secretul magiei, să nu-şi folosească magia ca să obţină foloase personale sau în scopuri rele ori să împărtăşească tot ce învăţaseră despre magie cu ceilalţi din comunitatea magicienilor. Se pare că magii care excelau în studiul elementelor trebuiau să-şi ia, la rândul lor, nişte discipoli, ca să-şi „împărtăşească cunoştinţele“ – acest lucru însemna că în Magisterium se ridicau mereu alţi maeştri, iar cei care descopereau că au vocaţie de educatori rămâneau acolo ca profesori permanenţi.

Faptul că erai obligat să-ţi iei discipoli explica foarte multe din comportamentul lui Lemuel.

Lui Call îi plăcu mai mult cel de-al doilea curs, pe care îl ţinuse Maestrul Rockmaple, despre elemente. De acolo pricepu că, în general, elementele erau nişte creaturi fără conştiinţă. Unele îşi păstrau înfăţişarea pe care o aveau de secole, în timp ce altele se hrăneau cu magie şi deveneau mari şi periculoase. Se ştia că unele erau capabile chiar să absoarbă vrăjitori. După ce auzise toate acestea, Call se gândi cu înfiorare la Warren. Oare ce era creatura aceea pe care el o eliberase în Magisterium? Ce era mai exact elementul acela care dormea sub patul lui şi îi mânca şireturile?

Call aflase acum mai multe despre Al Treilea Război al Magilor, dar nimic din toate astea nu îl făcea să înţeleagă de ce tatăl său voia ca lui să i se lege magia.

Tamara începuse acum să râdă mai des, uneori cu o expresie de vinovăţie pe chip, alteori cu un râs ciudat. Aaron devenise mai serios de când cei trei se instalaseră în Magisterium. Call avea sentimentul că se descurcă mai bine şi nu se mai temea că se va rătăci când se ducea la bibliotecă, la clasă ori chiar în Galerie. Acum nu i se mai părea ciudat să mănânci ciuperci şi grămezi de licheni care aveau gustul delicios de pui fript, spaghete sau mâncare chinezească.

El şi Jasper păstrau aceeaşi relaţie rece, dar Celia rămăsese prietenă cu el, de parcă noaptea aceea ciudată nici nu avusese loc.

Call începuse să se teamă de apropierea sfârşitului de an, când tatăl său îl aştepta să se întoarcă acasă definitiv. Pentru prima dată în viaţa lui avea prieteni adevăraţi, prieteni care nu îl considerau o ciudăţenie sau un handicapat, din cauza piciorului cu probleme. În plus, mai avea şi magia. Nu ar fi renunţat la magie pentru nimic în lume, deşi jurase că va renunţa.

Era greu să-ţi dai seama de trecerea timpului din subteran. Uneori, Maestrul Rufus sau alţi maeştri îi scoteau afară ca să facă diverse antrenamente cu magia pământului. Întotdeauna era interesant să vezi cât de buni erau ceilalţi studenţi – odată, când Maestrul Rufus le arătase cum să se folosească de magia elementelor pentru a face plantele să crească, Kai Hale puse un răsad care crescu aşa de mare, încât a doua zi Maestrul Rockmaple a fost nevoit să-l taie cu toporul. Celia putea să adune animalele care trăiau sub pământ (deşi, spre dezamăgirea lui Call, nu adusese nicio cârtiţă). Iar Tamara se pricepea de minune să folosească magnetismul pământului pentru a găsi drumul… chiar şi atunci când se rătăceau cu toţii.

Pe măsură ce natura începuse să capete culorile toamnei, grotele deveneau mai reci. Vase mari, de metal, pline de pietre fierbinţi erau aliniate pe toate coridoarele, încălzind aerul, iar în Galerie, atunci când se duceau la film, era mereu aprins focul.

Frigul nu îl deranja pe Call. Avea senzaţia că, într-un fel sau altul, devenise mai puternic. Era sigur că în ultimul timp crescuse cu cel puţin doi centimetri. Acum era capabil şi să meargă mai mult timp, poate fiindcă Maestrului Rufus îi plăcea să-i ducă în drumeţii prin peşteri sau îi punea să escaladeze dealurile de afară.

Câteodată, noaptea, Call privea brăţara de pe noptieră sau citea cele două scrisori de la tatăl său. Ar fi vrut să-i povestească şi lui la ce nivel ajunsese, dar nu o făcu niciodată.

Pe la mijlocul iernii, Maestrul Rufus le comunică faptul că era cazul să exploreze grotele subterane fără a mai fi însoţiţi de el. Le arătase deja cum să-şi găsească drumul în grotele mai adânci, folosindu-se de magia pământului ca să lumineze stâncile şi marcându-şi astfel drumul înapoi.

— Vreţi neapărat să ne rătăcim? întrebă Call.

— Cam aşa ceva, zise Rufus. Ideal ar fi, dacă îmi urmaţi instrucţiunile, să găsiţi încăperea pe care o căutaţi şi să vă întoarceţi fără nicio problemă. Dar întoarcerea depinde de voi.

Tamara bătu din palme şi zâmbi ca un drăcuşor.

— O să fie amuzant!

— Împreună, sublinie Maestrul Rufus. Nu cumva să fugi şi să-i laşi pe ăştia doi bâjbâind în întuneric.

Zâmbetul ei se mai estompă.

— A, bine!

— Am putea să facem un pariu, zise Call, cu gândul la Warren. Să vedem cine ajunge primul.

Dacă ar folosi unele scurtături pe care i le arătase şopârla, ar putea chiar să ajungă înaintea Tamarei.

— N-a auzit nimeni ce am spus? se zbârli Maestrul Rufus. Am zis…

— Împreună, completă Aaron. Am eu grijă să rămânem împreună.

— Chiar te rog, zise Maestrul Rufus. Acum atenţie la misiunea pe care v-o încredinţez! În adâncurile grotelor de la al doilea nivel se află un loc numit Bazinul Fluturilor. Apa bazinului este grea din cauza mineralelor pe care le conţine, ceea ce o face numai bună pentru fabricarea armelor cu tăiş, cum ar fi cuţitul pe care îl porţi tu la curea.

Arătă spre Miri, iar Call puse instinctiv mâna pe mânerul pumnalului.

— Lama pumnalului a fost făcută aici, în Magisterium, cu apă luată din Bazinul Fluturilor. Vreau ca împreună să găsiţi acest loc, să luaţi nişte apă de acolo şi să vă întoarceţi aici.

— Nu ne daţi o găleată? întrebă Call.

— Cred că ştii deja răspunsul la întrebarea asta, Callum.

Rufus scoase din buzunarul uniformei un sul de pergament şi i-l înmână lui Aaron.

— Asta e harta. Ghidaţi-vă după ea ca să ajungeţi la Bazinul Fluturilor, dar nu uitaţi să aprindeţi stâncile ca să vă marcaţi drumul. Nu întotdeauna te poţi baza pe hartă ca să găseşti întoarcerea.

Maestrul Rufus se aşează pe un bolovan imens, care începu să se deformeze instantaneu, căpătând forma unui fotoliu.

— Veţi face cu schimbul la căratul apei. Dacă o vărsaţi, va trebui să vă întoarceţi şi să aduceţi alta.

Cei trei discipoli se uitară unii la alţii.

— Când începem? întrebă Aaron.

Maestrul Rufus scoase o carte masivă, cu coperte groase, şi începu să citească.

— Imediat.

Aaron întinse harta pe o piatră din faţa lui şi o cercetă cu privirea încruntată, apoi se uită spre Maestrul Rufus.

— E în regulă, zise el repede. Coborâm şi apoi mergem spre est.

Call se apropie şi se uită la hartă peste umărul lui Aaron.

— Cred că cel mai bun drum este pe lângă bibliotecă.

Tamara se strâmbă şi întoarse harta invers.

— Acum nordul indică într-adevăr nordul. Asta ar trebui să ne ajute.

— Tot pe lângă bibliotecă e mai bine, zise Call. Aşa că nu ne-a ajutat prea mult.

Aaron îşi dădu ochii peste cap şi se îndreptă, strângând harta.

— Hai să plecăm, până nu v-apucaţi să vă scoateţi busolele şi să măsuraţi distanţa cu vreo aţă.

Porniră la drum, la început pe drumurile cunoscute ale grotei. Pătrunseră în bibliotecă şi coborâră pe scările în spirală, ca şi cum ar fi mers în cochilia unui nautilus gigantic. De pe ultima treaptă se cobora spre cele mai adânci niveluri ale grotei.

Aerul devenise mai tare şi mai rece, iar mirosul de

minerale umplea atmosfera. Call simţi schimbarea imediat. Pasajul prin care treceau era înghesuit şi îngust, cu plafonul jos. Aaron, care era cel mai înalt dintre ei, fu nevoit să-şi aplece capul ca să nu se lovească de tavan.

În sfârşit, pasajul se deschise într-o grotă mai mare. Tamara atinse un perete, aprinse un cristal şi lumină rădăcinile. Acestea atârnau în braţe sinistre, ca de păianjen, până aproape de râul de un portocaliu ţipător, care fumega sulfuros, umplând încăperea de un miros de arsură. Pe malurile râului creşteau ciuperci uriaşe, vărgate în culori nenaturale, verde strălucitor, turcoaz şi vişiniu.

— Oare ce s-ar întâmpla dacă le-am mânca, reflectă Call cu voce tare, în timp ce-şi croiau drum printre acele plante.

— Eu nu aş încerca să aflu, zise Aaron, ridicându-şi mâna.

Cu o săptămână în urmă, învăţase să facă o minge de foc, de un albastru strălucitor, şi era foarte încântat de asta. Mereu găsea pretext să facă mingea lui de foc, chiar dacă nu era nevoie de lumină sau de altceva. Într-o mână ţinea focul, iar în cealaltă, harta.

— Pe aici! arătă el spre un pasaj aflat mai departe, în stânga. Prin Camera Rădăcinilor.

— Camerele astea au nume? întrebă Tamara, călcând cu grijă printre ciuperci.

— Nu, le spun eu aşa. Cred că e mai uşor să le ţinem minte dacă au şi un nume, nu-i aşa?

Tamara îşi arcui sprâncenele, gânditoare.

— Cred că da.

— În orice caz, sună mai bine decât Bazinul Fluturilor, zise Call. Mă întreb, cum să numeşti astfel un lac care e bun la fabricarea armelor? Puteau să-i spună Lacul Ucigaşului. Sau Iazul Înjunghierilor. Sau Balta Crimei.

— Da, spuse Tamara placidă. Iar ţie putem să-ţi spunem Maestrul Limpede.

Următoarea încăpere avea nişte stalagmite groase, albe ca nişte colţi uriaşi de rechin, prinse la un capăt, de parcă ar fi putut fi ataşate oricând de fălcile vreunui monstru

demult dispărut. După ce trecură pe sub această ghilotină înfricoşătoare, Call, Aaron şi Tamara pătrunseră printr-o deschizătură îngustă, circulară. Aici se aflau nişte peşteri, dispuse de aşa manieră încât stânca părea mâncată de nişte termite supradimensionate. Ca să nu uite că au trecut pe aici, Call se concentră şi în colţul cel mai îndepărtat al încăperii începu să strălucească un cristal.

— Locul ăsta apare pe hartă? întrebă el.

Aaron privi harta cu ochii îngustaţi.

— Mda. De fapt, aproape am ajuns. Mai avem de trecut doar printr-o încăpere mai la sud…

Dispăru printr-o arcadă întunecată, şi, o clipă mai târziu, reapăru ca un campion.

— L-am găsit!

Tamara şi Call se îngrămădiră după el. Un moment se lăsă liniştea. Chiar şi după ce văzuse tot felul de încăperi subterane spectaculoase, inclusiv biblioteca sau Galeria, Call simţea că are în faţa ochilor ceva deosebit. De undeva, de sus, dintr-o crăpătură în perete, se revărsa un torent de apă, care cădea împrăştiind o mulţime de stropi într-un bazin imens, de albastru strălucitor, ca şi cum ar fi fost iluminat pe dinăuntru. Pereţii erau acoperiţi cu un strat de licheni verzi, iar contrastul acela dintre verde şi albastru îi dădea lui Call senzaţia că se află într-un bloc uriaş, de piatră scumpă. Aerul mirosea puternic a ceva necunoscut, ca o aromă ispititoare.

— Uau! strigă Aaron după câteva minute bune. Într-adevăr, e destul de ciudat că se numeşte Bazinul Fluturilor.

Tamara păşi până pe malul lacului.

— Cred că i-au spus aşa fiindcă apa seamănă cu fluturii aceia albaştri – cum se numesc?

— Monarhi albaştri, zise Call.

Tatăl lui fusese un mare admirator al fluturilor. Avea pe birou o adevărată colecţie de fluturi, prinşi cu bolduri, într-un insectar mare cu geam.

Tamara băgă mâna în lac. Apa se undui, apoi se ridică din ea o sferă de apă. Sfera continuă să-şi menţină forma,

chiar dacă se mişca şi se legăna pe suprafaţa apei.

— Ia uitaţi-vă! zise Tamara, cu respiraţia aproape tăiată.

— Tare, exclamă Aaron. Cât crezi că poţi s-o menţii aşa?

— Nu ştiu! spuse fata aruncându-şi codiţele pe spate ca să n-o deranjeze nimic. Îţi spun eu când nu mai pot să mă concentrez.

Aaron dădu din cap şi întinse harta pe unul dintre pereţii umezi.

— Acum nu mai trebuie decât să găsim drumul…

În clipa aceea, harta din mâinile lui luă foc.

Aaron ţipă şi îşi trase mâinile de pe foaia înnegrită, care împrăştia scântei prin aer. Harta căzu pe podea ca o ploaie de cenuşă. Tamara ţipă şi ea, pierzându-şi concentrarea. Apa pe care o suspendase plesni în aer şi îi udă uniforma, după care se făcu baltă la picioarele ei.

Toţi trei se priviră cu ochii mari. Call îşi îndreptă umerii.

— Cred că asta a vrut să spună Maestrul Rufus, zise el. Trebuie să mergem după pietrele luminate sau după semne sau ce-o fi, ca să ne întoarcem. Harta era numai pentru dus.

— Ar trebui să fie uşor, zise Tamara. Adică, eu nu am aprins decât o piatră, dar voi, băieţi, cred că aţi aprins mai multe, nu?

— Şi eu tot una am aprins, zise Call, uitându-se plin de speranţă la Aaron. Aaron nu se uită la ei.

Tamara se încruntă.

— Of, nu-i nimic. O să ne descurcăm noi. Tu duci apa!

Call ridică din umeri şi se apropie de lac, încercând să se concentreze pentru a forma o minge de apă. Call acţionă asupra aerului din jur, pentru a mişca apa, şi simţi acel du-te-vino al elementelor dinăuntru. Nu era la fel de bun ca Tamara, dar se descurcă. Mingea picură doar puţin după ce se ridică.

Aaron se încruntă şi arătă cu mâna.

— Noi am intrat pe aici. Prin partea asta. Aşa cred…

Tamara îl urmă pe Aaron, iar Call mergea după ei, cu mingea de apă învârtindu-se deasupra capului, de parcă ar fi deţinut o furtună proprie. Camera în care ieşiră le era

familiară: râul subteran, ciupercile viu colorate. Call navigă cu grijă printre ele, temându-se că în orice moment mingea de apă i s-ar fi putut vărsa direct în cap.

— Uite, zise Tamara, sunt nişte pietre aprinse aici…

— Alea cred că sunt bioluminiscente, interveni Aaron cu o voce în care se simţea îngrijorarea. Le lovi uşor cu mâna, apoi se întoarse către ceilalţi. Nu-mi dau seama.

— Eu îmi dau seama. Mergem pe aici.

Ea porni cu pas hotărât în direcţia aceea. Call se ţinea după ea – *stâng, drept, stâng*, printr-o grotă plină de stalactite care căpătaseră forma unor frunze uriaşe, *nu scăpa apa!,* făcură un cot, apoi, prin strâmtoarea dintre doi bolovani, *ţine-o bine, Call!* Peste tot erau stânci ascuţite, iar Call aproape că dădu cu capul într-un zid, fiindcă Tamara şi Aaron se opriseră brusc. Se certau.

— Eu ţi-am spus că erau doar licheni luminoşi, zise Aaron, în mod evident frustrat. Acum ne-am rătăcit.

Se aflau într-o încăpere largă, în mijlocul căreia curgea liniştit o fântână arteziană.

— Păi, dacă n-ai fi uitat să aprinzi pietre când am venit…

— Eu mă ocupam de hartă, zise Aaron, exasperat.

Într-un fel, se gândea Call, era destul de plăcut să vezi că şi Aaron se poate enerva şi poate exagera. Apoi Tamara şi Aaron se întoarseră brusc spre Call, care aproape că scăpă globul rotitor ţinut în echilibru deasupra capului. Aaron fu nevoit să-şi folosească mâna ca să-l stabilizeze. Globul tremura deasupra capetelor lor, picurând uşor.

— Ce? făcu Call.

— Tu, tu ai idee pe unde ne aflăm? întrebă Tamara.

— Nu, admise Call, după ce se uită în jur la pereţii lucioşi. Dar trebuie să fie o cale înapoi. Maestrul Rufus nu ne-ar fi trimis ca să ne rătăcim şi să murim pe-aici.

— Nu mă aşteptam la atâta optimism din partea ta! zise Tamara.

— Ce amuzant!

Call se strâmbă, ca să-i demonstreze că nu era chiar deloc amuzant.

— Terminaţi odată, amândoi! se răsti Aaron. Cearta asta

nu duce nicăieri.

— Păi, dacă ne ţinem după tine, ajungem noi undeva, zise Call. Iar undeva-ul ăla e cam cât de departe ar fi posibil să te afli de locul unde ar trebui să fii.

Aaron clătină din cap, dezamăgit.

— De ce trebuie să fii tu aşa de ticălos? îl întrebă el pe Call.

— Fiindcă tu nu eşti niciodată astfel, îi spuse Call cu mare sinceritate. Aşa că eu trebuie să fiu ticălos şi pentru tine.

Tamara oftă, dar, după o clipă, izbucni în râs.

— Putem să fim de acord că toţi suntem de vină? Toţi am dat-o în bară.

Aaron nu prea părea că ar fi de acord, dar, în cele din urmă, aprobă din cap.

— Mda, am uitat că la întoarcere nu avem voie să folosim harta.

— Mda, zise Call. Şi eu. Scuze. Dar nu tu eşti aia bună la descoperirea drumurilor, Tamara? Cum rămâne cu chestia aia, cu lovirea metalului din pământ?

— Aş putea să încerc, zise Tamara, destul de nesigură. Dar aşa nu pot să aflu decât unde e nordul, căci nu îmi arată şi cum se intersectează drumurile astea. În fine, până la urmă trebuie să recunoaştem ceva, nu?

Era înfricoşător să te gândeşti că vei ajunge să bâjbâi prin tuneluri, să te gândeşti la hăurile întunecate în care ai putea să cazi, la nisipurile mişcătoare şi la aburul înecăcios care se ridică deasupra lor. Dar Call nu avea un plan mai bun.

— Bine! zise el.

Porniră.

Asta semăna perfect cu ceea ce îi spusese tatăl său.

— Ştii ce-mi lipseşte cel mai mult de acasă? întrebă Aaron după ce plecară, strecurându-se printre nişte formaţiuni calcaroase care semănau cu nişte stofe zdrenţuite. Ştiu că sună penibil, dar îmi lipseşte fast-food-ul. Cel mai ordinar burger posibil şi un morman de cartofi prăjiţi. Până şi mirosul lor mi-ar plăcea.

— Mie mi-e dor să stau în iarbă, în curtea din spatele casei, zise Call. Şi să mă joc pe calculator. Jocurile, astea îmi lipsesc cel mai mult.

— Mie mi-e dor să-mi pierd timpul pe internet, zise Tamara, iar Call se arătă surprins. Nu te uita aşa la mine – am crescut şi eu într-un orăşel ca şi voi.

Aaron se încruntă.

— Nu chiar ca oraşul în care am crescut eu.

— Ce vreau să spun, continuă ea preluând globul albastru de apă de la Call, e că am crescut într-un oraş plin de oameni… care nu erau magi. Era o librărie acolo, unde se întâlneau câţiva magi sau îşi lăsau mesaje, dar, în afară de asta, era un oraş obişnuit.

— Eram doar surprins că părinţii tăi te lăsau să pierzi timpul pe internet, zise Call.

De câte ori şi-o imaginase pe Tamara distrându-se în afara Magisteriumului, o vedea călărind un ponei Polo, deşi nu ştia precis ce era ăsta şi prin ce era diferit de un ponei normal.[1]

Tamara îi zâmbi.

— Ei, e impropriu spus „mă lăsau“…

Call voia să afle mai multe, dar tocmai când se pregătea să întrebe ceva, respiraţia i se opri la vederea sălii uluitoare care îi apăruse în faţă.

[1] *Polo pony* este, de fapt, un cal de dimensiuni normale, folosit la jocul de polo pe iarbă.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Grota aceea era cu adevărat foarte mare, iar plafonul părea că este modelat ca cel al unei catedrale. Erau acolo cinci arcade foarte înalte, toate străjuite de piloni de marmură, iar fiecare pilon avea incrustaţii din diferite metale – fier, bronz, cupru, argint sau aur. În pereţii de marmură erau săpate mii de contururi ale unor mâini omeneşti, iar deasupra fiecăruia era scris un nume.

În mijlocul camerei se afla o statuie de bronz înfăţişând o tânără cu părul lung, care parcă flutura în vânt. Chipul ei era întors. Pe placa de pe soclu se putea citi *Verity Torres.*

— Ce-o fi aici? se întrebă Aaron.

— E Sala Absolvenţilor, zise Tamara, învârtindu-se prin încăpere, cu o expresie uluită. Când discipolii devin magi-artizani, vin aici şi îşi imprimă mâinile în piatră. Aici sunt toţi cei care au absolvit vreodată Magisteriumul.

— Mama şi tata, zise Call, în timp ce se plimba prin cameră, căutându-le numele. Le găsi pe cele ale tatălui său – Alastair Hunt – sus de tot pe un perete, mult prea sus ca să poată ajunge la ele. Probabil că tatăl lui levitase ca să

poată ajunge până acolo. Lui Call i se ivi un mic zâmbet în colţul gurii, imaginându-şi-l pe tatăl său, în versiunea lui adolescentină, zburând până acolo numai ca să demonstreze că poate. Fu surprins că nu se afla lângă el şi amprenta mamei sale, din moment ce ei doi erau împreună încă de pe atunci, dar poate că amprentele se făceau după anumite reguli. Îi luă destul timp, dar o găsi într-un târziu, pe un perete mai îndepărtat – Sarah Novak, amprenta era la baza unei stalactite, iar numele era scrijelit cu o tăietură foarte fină, de parcă ar fi fost făcut cu o armă. Call se apropie şi îşi puse mâna în adâncitura făcută de mama lui. Mâinile ei erau la fel ca ale lui. Degetele lui se potriveau perfect în conturul fantomatic făcut de o fată ce a murit cu multă vreme în urmă. La doisprezece ani, avea mâinile cum le avusese ea la şaptesprezece.

Ar fi vrut să simtă ceva, presându-şi palma în adâncitura lăsată de mâna mamei sale, dar nu simţea mai nimic.

— Call! strigă Tamara.

Ea îl atinse uşor pe umăr. Call privi înapoi spre prietenii săi. Amândoi aveau un aer îngrijorat. Ştia ce gândeau, ştia că le pare rău pentru el. Se îndreptă brusc şi dădu la o parte mâna Tamarei.

— N-am nimic, zise el, dregându-şi vocea.

— Ia priviţi!

Aaron stătea în mijlocul camerei, în faţa unei arcade făcute dintr-o piatră albă, care părea că licăreşte. Pe frontonul arcadei erau scrijelite cuvintele *Prima Materia.* Aaron intră pe sub arcada aceea, ieşind de acolo cu o expresie mirată.

— E o arcadă care nu duce nicăieri.

— *Prima Materia,* murmură Tamara, iar ochii ei se făcură deodată mari. Asta-i Prima Poartă! La sfârşitul fiecărui an din Magisterium, treci printr-o poartă. Când ai învăţat să-ţi controlezi magia, să foloseşti contragreutăţile aşa cum trebuie. După aceea primeşti brăţara pentru Anul de Argint.

Aaron se îngălbeni la faţă.

— Vrei să spui că am trecut prin poartă mai devreme

decât trebuia? O s-o păţesc din cauza asta?

Tamara ridică din umeri.

— Nu prea cred. Nu pare să fie activată.

Se uitară cu toţii atent la poartă. Era doar o arcadă de piatră într-o încăpere întunecoasă. Call trebui să admită că nu părea să funcţioneze.

— Pe hartă ai văzut ceva de genul ăsta? întrebă Call.

Aaron scutură din cap.

— Nu-mi amintesc să fi văzut.

— Aşadar, chiar dacă am găsit un punct de reper important, suntem la fel de pierduţi ca şi până acum?

Tamara lovi nervoasă cu piciorul în perete.

Deodată se auzi ca şi cum ar fi căzut ceva de acolo. O chestie mare, reptiliană, cu ochi strălucitori, cu flăcări pe tot spatele şi cu… sprâncene.

— Dumnezeule! ţipă Tamara cu ochii mari cât cepele.

Mingea de apă se îndreptă periculos spre podea, Aaron se holbă şocat la şopârlă, aşa că, de data asta, Call trebui să stabilizeze globul.

— Call! Call cel mereu rătăcit. Ar trebui să stai în camera ta! Acolo e cald! zise Warren.

Tamara şi Aaron se întoarseră în acelaşi timp spre Call, cu semne de exclamare şi de întrebare în ochi.

— El e Warren, zise Call. E… hmmm… o şopârlă pe care o cunosc.

— E un element al focului! zise Tamara. Cum ai ajuns să cunoşti un element?

Îl privea ţintă pe Call.

Call se pregătea să dezavueze prietenia cu Warren – la urma urmelor, nu erau chiar aşa de apropiaţi! Dar i se păru că nu e cel mai potrivit mod de a-l convinge pe Warren să-i ajute, iar Call ştia că acum chiar avea nevoie de ajutorul lui.

— Nu spunea Maestrul Rufus că unele elemente pot să… ştiţi voi… să absoarbă?

Aaron nu-şi putea lua privirea de la şopârlă.

— Ei, pe mine nu m-a absorbit până acum, zise Call. Şi doarme cu mine în cameră. Warren, poţi să ne ajuţi? Ne-

am rătăcit. Ne-am rătăcit de-a binelea. Avem nevoie de tine să ne duci înapoi.

— Scurtături, cărări alunecoase, Warren ştie toate ascunzişurile. Ce îmi daţi dacă vă duc înapoi?

Şopârla se târî mai aproape de ei, împrăştiind pietrişul cu labele.

— Ce vrei? întrebă Tamara, căutându-se prin buzunare. Nu am altceva decât nişte gumă de mestecat şi un elastic de păr.

— Eu am ceva de mâncare, ofertă şi Aaron. Mai mult bomboane. Din Galerie.

— Eu trebuie să ţin apa, zise Call. Nu pot să caut acum în buzunar. Dar uite, îţi dau şireturile.

— Pe toate le vreau! zise şopârla, mişcându-şi capul în sus şi în jos plină de încântare. Când ajungem acolo mi le daţi pe toate şi apoi Maestrul meu o să fie mulţumit.

— Ce? se încruntă Call, ca şi cum n-ar fi auzit bine ce spusese elementul.

— Maestrul vostru va fi mulţumit că v-aţi întors, zise şopârla. Maestrul Rufus. Maestrul vostru.

Apoi şopârla se îndepărtă în fugă pe peretele grotei. Call respira precipitat încercând să ţină pasul cu ea şi să deplaseze în acelaşi timp şi globul de apă. În grabă, mai căzură câteva picături.

— Haideţi, le spuse el lui Aaron şi Tamarei, deşi piciorul îl durea din cauza efortului.

Aaron ridică uşor din umeri şi îl urmă.

— Ce să fac, acum i-am promis că-i dau guma, îşi spuse Tamara, grăbindu-se după ei.

Îl urmară pe Warren printr-o sală care mirosea a sulf şi care avea nişte pereţi portocalii şi galbeni, curios de netezi – Call avea impresia că merg prin gâtlejul unui uriaş. Podeaua era neplăcut de umedă, acoperită cu un covor roşcat de licheni, gros şi buretos. Aaron fu cât pe ce să se împiedice la un moment dat, iar picioarele lui Call se înfundară adânc, în el, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi, imediat, globul de apă începu să tremure. Tamara îl stabiliză pocnind din degete, apoi intrară într-o grotă ai

cărei pereţi erau acoperiţi de nişte formaţiuni cristaline, care semănau cu nişte ţurţuri. Din mijlocul tavanului atârnau o mulţime de cristale lungi, ca un candelabru care lumina palid.

— Nu am venit pe aici, se plânse Aaron, dar Warren nu se opri decât să muşte puţin dintr-un cristal din apropiere. El trecu pe lângă toate ieşirile vizibile şi se îndreptă direct spre o deschizătură întunecată, care se dovedi a fi un tunel înghesuit. Trebuiră să îngenuncheze şi să se târască aşa prin tunel, cu globul de apă tremurând periculos de tare între ei. Lui Call i se scurgea transpiraţia pe spate, din cauza poziţiei incomode, piciorul îl durea îngrozitor şi începuse să se întrebe dacă Warren îi ducea cu adevărat în direcţia bună.

— Warren, începu el.

Se întrerupse însă, fiindcă deodată tunelul se deschise într-o încăpere largă. Se ridică cu greu, iar piciorul lui bolnav îl pedepsea fiindcă îl chinuise prea tare. Tamara şi Aaron ieşiră şi ei din tunel, palizi din cauza efortului pe care îl făcuseră mergând târâş şi concentrându-se permanent să ţină apa în echilibru.

Warren lipăi spre o arcadă prin care se ieşea din cameră. Call îl urmă, mergând cât de repede îi permitea piciorul.

Fusese aşa de atent la deplasarea aceea chinuitoare, încât nici nu observase că aerul se mai încălzise şi mirosea chiar a ars. Până când Aaron exclamă „Am mai fost pe aici! Îmi dau seama după apă“ nici măcar nu îşi ridicase capul să vadă unde se află, iar acum realizau că erau în încăperea cu râul portocaliu care scotea aburi şi cu rădăcinile acelea care atârnau până la apă.

Tamara răsuflă uşurată.

— Perfect! Acum nu trebuie decât să…

Scoase însă un strigăt de groază, fiindcă din aburul ce plutea pe râu ieşi o creatură care o făcu să cadă pe spate, iar pe Aaron îl făcu să ţipe cu putere.

Globul de apă care era suspendat deasupra lor se prăbuşi la pământ. Apa sfârâi de parcă ar fi căzut pe o plită

încinsă.

— Da, zise Warren. Aşa cum ştiam eu. El mi-a zis să vă aduc înapoi şi aşa am şi făcut.

— Ţi-a spus el? îngăimă Tamara în şoaptă.

Call se holba cu gura căscată la fiinţa aceea uriaşă, care se ridica din apa ce începuse să fiarbă, formând bule portocalii şi roşii care ardeau cu intensitatea lavei. Creatura era o masă întunecoasă şi stâncoasă, de parcă era făcută din aşchii de stâncă spartă, dar avea chip de om… un bărbat cu trăsături tăiate parcă în granit. Ochii erau nişte găuri de întuneric.

— Salutări, Magi de Fier! zise creatura cu o voce care răsuna de parcă venea din depărtare. Sunteţi departe de Maestrul vostru.

Discipolii erau muţi de uimire. În liniştea aşternută, Call auzea respiraţia precipitată a Tamarei.

— Nu vreţi să vorbiţi cu mine?

Gura creaturii de granit se mişcase: era ca o fisură apărută într-un bloc de piatră care se desfăcea în două.

— Şi eu am fost ca voi odată, copii.

Tamara scoase un sunet cumplit, ceva între plâns şi oftat.

— Nu, zise ea. Nu ai cum să fii unul de-ai noştri – e imposibil să vorbeşti. Tu…

— Ce este? şopti Call. Ce este, Tamara?

— Tu eşti un Devorat! zise Tamara cu vocea spartă. Consumat de un element. Nu mai eşti om…

— Foc, răsună vocea creaturii. Am devenit foc cu mult timp în urmă. M-am oferit focului, iar focul mi s-a oferit mie. A ars tot ce era uman şi slab în mine.

— Eşti nemuritor, zise Aaron, şi ochii lui păreau mai mari şi mai verzi pe chipul acum palid şi speriat.

— Sunt mai mult decât nemuritor. Sunt veşnic.

Devoratul se aplecă spre Aaron, aşa de aproape încât pielea lui se rumeni, aşa cum se întâmplă când stai aproape de foc.

— Aaron, nu! zise Tamara, făcând un pas înainte. Încearcă să te ardă, să te absoarbă. Pleacă de acolo!

Chipul ei era luminat de lumina pâlpâitoare, iar Call văzu că avea lacrimi pe obraji. Îşi aduse aminte de sora ei, consumată de elemente, pierdută pentru totdeauna.

— Să vă absorb pe voi?!

Devoratul începu să râdă.

— Dar uitaţi-vă la voi, scânteiuţe pâlpâitoare de-abia crescute. N-aş putea să storc cine ştie ce viaţă din voi.

— Vrei tu ceva de la noi, zise Call, sperând să-i distragă atenţia Devoratului de la Aaron. Altfel nu te-ai fi deranjat să apari în faţa noastră.

Creatura se întoarse spre el.

— Discipolul-surpriză al lui Rufus. Până şi pietrele au vorbit despre tine. Cel mai grozav Maestru a făcut o alegere ciudată anul acesta.

Lui Call nu-i venea să creadă. Până şi Devoratul ştia de scorul lui mizerabil de la test.

— Eu pot să văd prin măştile voastre de piele, continuă Devoratul. Pot să vă văd viitorul. Unul dintre voi va eşua. Unul va muri, iar unul dintre voi e deja mort.

— Ce? zise Aaron cu voce ridicată. Ce înseamnă asta, e deja mort?

— Nu-l asculta! ţipă Tamara. E o creatură, nu e o fiinţă umană…

— Cine ar vrea să fie o fiinţă umană? Inima de om se frânge. Oasele de om se sparg. Pielea de om se rupe.

Devoratul, care era aproape de Aaron, se întinse spre faţa băiatului. Call şchiopătă cât de repede putu spre el, se împinse cu putere în Aaron şi amândoi căzură, lovindu-se de perete. Tamara se răsuci spre Devorat, cu mâna ridicată. În palma ei se ivi un vârtej de aer.

— Ajunge! răcni o voce dinspre arcadă.

Era Maestrul Rufus, ameninţător şi teribil, plin de o putere care părea că se revarsă din el.

Creatura făcu un pas înapoi, tresărind.

— Nu făceam nimic rău.

— Dispari! zise Maestrul Rufus. Lasă-mi discipolii în pace sau te risipesc ca pe oricare alt element, indiferent cine ai fost tu odată, Marcus.

— Nu mai folosi un nume care nu mai e al meu! zise Devoratul, care se scufundă înapoi în bazinul sulfuros, privind fix la Call, Aaron şi Tamara.

— O să ne mai vedem noi!

Dispăru în vâltoarea apei, dar Call ştia că era tot acolo, pe undeva.

Maestrul Rufus părea şocat.

— Veniţi cu mine! zise el, ducându-şi discipolii pe sub o arcadă joasă. Call se uită în urmă să vadă unde e Warren, dar elementul dispăruse. Pe moment, Call se simţi oarecum dezamăgit. De-abia aştepta să ţipe la Warren fiindcă îi trădase în felul acesta, şi să-i spună clar că nu mai are ce căuta în camera lui. Dar dacă Maestrul Rufus l-ar fi văzut pe Warren şi-ar fi dat seama cine i-l furase din birou, aşa că poate era mai bine că dispăruse.

Un timp merseră în tăcere.

— Cum de aţi ştiut să veniţi după noi? întrebă Tamara în cele din urmă. Că se întâmplă ceva rău?

— Doar nu vă imaginaţi că v-aş lăsa să rătăciţi prin Magisterium nesupravegheaţi, nu? zise Rufus. Am trimis un element de aer să vă urmărească. El a venit să mă anunţe că aţi fost atraşi în grota Devoratului.

— Marcus… Devoratul… zicea… ne-a zis care e viitorul nostru, zise Aaron. Ce-a vrut să spună? Era adevărat?… Devoratul chiar a fost un discipol ca noi?

Call nu îl văzuse niciodată pe Rufus aşa de încurcat. Era uimitor. În sfârşit, faţa lui exprima ceva.

— Indiferent ce v-a spus Devoratul, nu contează. A înnebunit de-a binelea. Şi, da, într-adevăr, a fost şi el discipol, ca voi, dar a devenit un devorat la foarte mult timp după asta. Era deja un maestru pe atunci. De fapt, a fost maestrul meu.

Pe tot drumul spre refectoriu nimeni nu mai scoase nicio vorbă.

*

În seara aceea, la cină, Call, Aaron şi Tamara încercară să se poarte ca şi cum ar fi avut o zi ca toate celelalte. Au

stat la masă cu restul discipolilor, dar nu au vorbit prea mult. Rufus stătea cu Maestra Milagros şi cu Maestrul Rockmaple, mâncând împreună o pizza cu licheni şi părând extrem de preocupat.

— Se pare că lecţia de orientare nu a decurs prea bine, rânji Jasper, plimbându-şi ochii negri de la Tamara la Aaron şi la Call.

Într-adevăr, aceştia arătau obosiţi şi murdari, cu feţele mânjite. Tamara avea cearcăne sub ochi, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un coşmar.

— V-aţi pierdut prin tuneluri?

— Am dat peste un Devorat, zise Aaron. În grotele alea de jos.

Toţi cei aflaţi la masă au sărit cu întrebări.

— Un Devorat? întrebă Kai. Cum arăta, ca un om? Sau era un monstru hidos?

— A vrut să vă absoarbă?

Celia făcuse ochii mari.

— Cum aţi scăpat?

Call observă că mâinile Tamarei tremurau pe furculiţă. Zise abrupt:

— De fapt, ne-a prezis viitorul.

— Cum adică? întrebă Rafe.

— A zis că unul dintre noi va eşua, unul va muri şi unul e deja mort, zise Call.

— Cred că ştiu cine va eşua, spuse Jasper, cu ochii la Call.

Call îşi aminti deodată că nu a spus nimănui până acum de întâlnirea pe care a avut-o cu Jasper în bibliotecă şi se întrebă dacă procedase cum trebuie.

— Mersi, Jasper, zise Aaron. Ca întotdeauna, eşti de mare ajutor.

— N-ar trebui să-i daţi atenţie! zise Drew cu simpatie. E o minciună sfruntată! Nu are nicio relevanţă. Niciunul dintre voi nu va muri şi niciunul nu e mort dintre voi, asta-i clar. Ce Dumnezeu!

Call îl salută pe Drew cu furculiţa.

— Mersi!

Tamara îşi puse tacâmurile pe masă.

— Pe mine mă scuzaţi, zise ea şi plecă repede din cameră. Aaron şi Call se ridicară şi ei urmând-o. Pe la jumătatea drumului care ieşea din refectoriu, Call auzi că îl strigă cineva – era Drew… venea după ei în fugă.

— Call! strigă el. Pot să vorbesc puţin cu tine?

Call şi Aaron schimbară o privire.

— Staţi şi vorbiţi, zise Aaron. Eu mă duc după Tamara să văd ce face. Ne întâlnim în cameră.

Call se întoarse spre Drew, dându-şi din ochi părul încurcat şi plin de praf de grotă.

— S-a întâmplat ceva?

— Eşti sigur că a fost o idee bună?

Ochii albaştri ai lui Drew se lărgiseră.

— Ce idee?

Call era total confuz.

— Să le spui tuturor ce s-a întâmplat. Despre Devorat! Despre profeţie!

— Păi, tu ziceai că e o gogoaşă, ripostă Call. Ziceai că nu are nicio relevanţă.

— Am zis aşa fiindcă…

Drew privi atent faţa lui Call, iar expresia lui se transformă din confuzie în îngrijorare şi apoi în cea mai profundă groază.

— Nu ştii, nu? întrebă el în cele din urmă. Cum de nu ştii?

— Ce să ştiu? întrebă Call. Drew, începi să mă sperii.

— Cine eşti tu! aproape că şopti el şi făcu un pas înapoi. Am făcut o mare greşeală, zise el. Trebuie să plec!

Se întoarse şi o luă la fugă. Call se uită în urma lui, total aiurit. Se decise să vorbească cu Aaron şi Tamara despre asta, dar când ajunse în cameră, oboseala pusese deja stăpânire pe el. Uşa de la camera Tamarei era închisă, iar Aaron adormise pe o canapea.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Call se trezi fiindcă auzise un zgomot, de parcă cineva se tot mişca pe lângă uşă. În primul moment se gândi că Aaron sau Tamara lucrează în camera comună şi la ora asta. Dar paşii erau prea grei ca să fie ai prietenilor lui, iar vocile ridicate care se auziră imediat după aceea erau sigur voci de adulţi.

În capul lui răsunau mereu cuvintele tatălui său. *Ei nu au milă nici măcar de copii.*

Lui Call îi pierise somnul, dar rămase în pat, cu privirea în sus, până când un cristal fixat în perete umplu camera de lumină. Îl scoase pe Miri din sertar şi se dădu jos din pat, cutremurându-se de frig când atinse podeaua rece cu picioarele goale. Ieşit de sub păturile groase, simţi frigul pătrunzându-i prin pijama.

Tocmai ridicase pumnalul, când uşa se deschise. În cadrul ei se iviră trei maeştri, care-l priveau. Erau îmbrăcaţi în uniformele negre, iar feţele lor erau grave şi serioase.

Maestrul Lemuel îşi mută privirea de la faţa lui Call spre pumnal.

— Rufus, discipolul tău e bine antrenat.

Call nu ştia ce să spună.

— În seara asta n-o să ai nevoie de arme, totuşi, zise Maestrul Rufus. Lasă-l pe Semiramis pe pat şi vino cu noi.

Privindu-şi pijamaua imprimată cu piese de lego, Call protestă.

— Dar nu sunt îmbrăcat.

— Bine pregătit ca viteză de reacţie, zise Maestrul North. Nu tot aşa de bine pregătit la supunere.

Pocni din degete.

— Lasă jos cuţitul!

— North, zise Maestrul Rufus, eu mă ocup de disciplinarea studentului meu.

Se apropie de Call, care nu ştia ce să facă. După comportamentul bizar al lui Drew, avertismentele tatălui său şi profeţia sinistră a Devoratului, se simţea extrem de neliniştit. Nu ar fi vrut să renunţe la cuţit.

Mâna lui Rufus apucă încheietura lui Call, iar acesta îi dădu drumul lui Miri. Nu ştia ce altceva ar fi putut să facă. Call îl cunoştea pe Maestrul Rufus. Mâncaseră împreună luni de zile şi fusese învăţat de acesta tot felul de lucruri. Rufus era pentru el o persoană. Rufus îl salvase din faţa Devoratului. *Nu mi-ar putea face vreun rău*, îşi spuse Call în sinea lui. *Nu mi-ar face rău. Indiferent ce-a zis tata.*

Pe chipul lui Rufus se ivi o expresie ciudată, dar dispăru imediat.

— Hai, vino, zise el.

Call ieşi după maeştri în camera comună, unde se aflau deja Tamara şi Aaron. Amândoi erau în pijamale – Aaron avea un tricou care, de prea mult spălat, devenise străveziu şi nişte colanţi găuriţi în genunchi. Părul lui blond era ciufulit şi arăta ca puful bobocilor de raţă; nu părea trezit de tot. Tamara părea încordată. Părul ei era strâns îngrijit în codiţe şi avea o pijama roz pe care scria LUPT CA O FATĂ. Sub logo era o imagine din desene animate, cu nişte fetiţe care executau lovituri mortale de

ninja.

Ce se întâmplă aici? îi întrebă Call din ochi.

Aaron ridică din umeri, iar Tamara dădu uşor din cap. Era clar că nici ei nu ştiau mai multe decât Call. Deşi Tamara părea să ştie destul cât să fie gata să izbucnească.

— Luaţi loc! îi invită Maestrul Lemuel. Nu vă mai mocăiţi.

— Vezi bine că niciunul nu încearcă… zise Maestrul Rufus, vorbind din ce în ce mai încet, de parcă nu ar fi vrut să se audă ce spune.

— E ceva foarte important, le spuse Maestrul North lui Call, Tamarei şi lui Aaron, după ce se aşezaseră cu toţii pe canapea. Tamara căscă de-i trosniră fălcile, uitând să-şi acopere gura cu mâna, ceea ce însemna că era foarte obosită.

— V-aţi întâlnit cu Drew Wallace? Mai multe persoane ne-au spus că a plecat după voi de la refectoriu şi părea supărat. V-a spus ceva despre asta? A discutat despre planurile lui?

Call se încruntă. Ultima discuţie pe care o avusese cu Drew era mult prea ciudată ca să vorbească despre ea.

— Care planuri?

— Am vorbit despre lecţii, spuse Aaron. Drew a venit după noi pe hol – voia să stea de vorbă cu Call.

— Despre Devorat. Cred că era speriat.

Call nu ştia ce altceva ar fi putut să spună. Altă explicaţie nu avea pentru comportamentul lui Drew.

— Mulţumesc, zise Maestrul North. Acum vă rugăm să mergeţi în cameră şi să vă puneţi uniforma. O să avem nevoie de ajutorul vostru. Drew a părăsit Magisteriumul puţin după ora zece în seara asta şi nu ne-am dat seama de asta decât după ce un discipol care se trezise să bea apă a găsit biletul lăsat de acesta.

— Şi ce scria în bilet? întrebă Tamara.

Maestrul Lemuel se uită încruntat spre ea, iar Maestrul North păru surprins de întrerupere. Era clar că niciunul n-o cunoştea prea bine pe Tamara.

— Spunea că fuge din Magisterium, zise încet Maestrul

Lemuel. Ştiţi cât de periculos este pentru un mag antrenat doar pe jumătate să fie lăsat liber în lume? Ca să nu mai vorbim de animalele Călăreţi ai Haosului, care îşi fac culcuş în pădurile din apropiere.

— Trebuie neapărat să-l găsim, zise Maestrul Rufus, clătinând uşor din cap. Toată şcoala va participa la căutări. Aşa, putem acoperi mai mult teren. Sper că explicaţiile acestea te-au satisfăcut, Tamara. Fiindcă acum timpul este esenţial.

Îmbujorată, Tamara se ridică şi se îndreptă spre camera ei, la fel cum făcură Call şi Aaron. Call îşi puse încet hainele de iarnă – uniforma cenuşie, un pulover gros şi un hanorac cu fermoar. Adrenalina produsă de trezirea în toiul nopţii de către magi, care avusese efect până acum, ţinându-l treaz, se cam dusese. Se gândea acum că dormise foarte puţin, dar ideea că Drew bâjbâia acum pe undeva, prin întuneric, îl forţa să mai reziste un pic. Ce îl făcuse pe Drew să fugă?

Întinzându-se să-şi ia brăţara, degetele lui Call atinseră brăţara lui Alastair şi scrisoarea misterioasă adresată Maestrului Rufus. Îşi amintea cuvintele tatălui său: *Call, trebuie să mă asculţi. Nu ştii cine eşti tu. Trebuie să pleci de acolo imediat.*

El ar fi trebuit să fugă, nu Drew.

Se auzi o bătaie în uşă, după care Tamara intră în camera lui. Era îmbrăcată în uniformă, iar codiţele şi le prinsese cu agrafe în jurul capului. Părea mult mai trează decât el.

— Call, zise ea, haide, trebuie să… ce-i asta?

— Ce?

Îi urmări privirea şi abia acum îşi dădu seama că sertarul de la noptieră rămăsese deschis, iar brăţara şi scrisoarea lui Alastair erau la vedere. Scoase brăţara şi se împinse în sertar, ca să-l închidă.

— Asta… e brăţara tatălui meu. De când era în Magisterium.

— Pot să mă uit şi eu la ea?

Tamara nu mai aşteptă răspunsul lui. Se întinse direct şi

i-o luă din mână. Ochii ei întunecaţi se lărgiră, privind-o.

— Înseamnă că a fost un student foarte bun.

— De unde ştii?

— Pietrele astea. Şi asta…

Se opri deodată, clipind des din ochi.

— Nu poate să fie brăţara tatălui tău.

— Păi, nu ştiu, poate o fi a mamei…

— Nu, zise Tamara. Am văzut amprentele lor în Sala Absolvenţilor. Amândoi au absolvit, Call. Cine a avut brăţara asta nu a ajuns decât în Anul de Argint. Nu are aur pe ea.

Îi înapoie brăţara.

— Brăţara asta a fost a cuiva care nu a reuşit să termine Magisteriumul.

— Dar… începu Call, când intră Aaron în cameră cu părul lipit de frunte.

Părea că îşi dăduse cu apă pe faţă, să se mai trezească.

— Hai, copii, zise el. Maestrul Lemuel şi Maestrul North au luat-o înainte, dar Rufus e gata să spargă uşa de nerăbdare.

Call puse brăţara în buzunar şi plecă împreună cu ceilalţi în urma Maestrului Rufus, prin tuneluri, fiind conştient tot timpul de felul curios în care se uită la el Tamara. Piciorul îi era înţepenit, aşa se întâmpla în fiecare dimineaţă, aşa că înainta cu greu. Aaron şi Tamara se străduiau să nu meargă nici ei prea repede, ca să nu-l lase în urmă. Acum însă acest lucru nu îl mai irita.

În drum spre ieşire se întâlniră cu ceilalţi discipoli, însoţiţi de maeştrii lor, inclusiv Lemuel şi North. Copiii păreau la fel de tulburaţi şi îngrijoraţi ca şi discipolii Maestrului Rufus. Mai făcură câteva cotituri şi ajunseră la o uşă. Maestrul Lemuel o deschise şi intrară într-o altă grotă, care avea o deschidere spre exterior, pe unde intra vântul. Ieşeau afară – şi nu ieşeau pe unde intraseră în prima zi. Grota aceasta era deschisă spre capăt, iar la deschiderea aceea erau nişte porţi de metal uriaşe.

Era clar că porţile acelea fuseseră făcute de un maestru al metalului. Erau din fier masiv, iar în partea de sus se

terminau cu nişte vârfuri ascuţite, care aproape că zgâriau tavanul. Pe toată lungimea porţii erau scrise cuvintele *Cunoaşterea şi acţiunea sunt unul şi acelaşi lucru.*

Era Poarta Misiunii. Call şi-l amintea şi acum pe băiatul întins pe targa făcută din crengi, cu pielea aproape complet arsă, abia acum realizând că, din cauza tulburării de atunci, nici măcar nu văzuse bine poarta.

— Call, Tamara, Aaron! strigă Maestrul Rufus. Lângă el era lunganul de Alex, cu părul lui creţ, care, acum, arăta neobişnuit de serios. Era şi el îmbrăcat în uniformă, dar pe deasupra purta o haină groasă, ca o pelerină. Avea mănuşi.

— Alexander vă va conduce. Să nu plecaţi de lângă el. Noi vom fi la o distanţă destul de mică să ne putem auzi strigând. Voi o să căutaţi într-o zonă aflată în apropierea unei ieşiri din Magisterium, mai puţin folosită. Căutaţi orice urmă ar fi putut lăsa Drew, iar dacă îl vedeţi, strigaţi-l. Noi credem că va avea mai multă încredere într-unul dintre colegii lui din Anul de Fier, decât în maeştri sau într-un student din anii mai mari, cum e Alex.

Call se întreba de ce îşi imaginează maeştrii că Drew va avea mai multă încredere în copii decât în ei. Se întreba dacă ştiau ceva mai mult despre fuga lui Drew, decât le spuseseră lor.

— Şi după aceea ce facem? întrebă Aaron.

— Imediat cum îl zăriţi, Alex le va da un semnal maeştrilor. Nu trebuie decât să-l ţineţi de vorbă până când venim şi noi. Voi şi discipolii Maestrei Milagros veţi merge spre est.

Îşi flutură mâna deasupra mulţimii de copii, iar Maestra Milagros porni spre el, urmată de Celia, Jasper şi Gwenda.

— Anul de Bronz o ia spre vest, Anul de Cupru o ia spre nord, iar studenţii din Anii de Argint şi de Aur, care nu sunt însoţiţi de maeştri, o vor lua spre sud şi spre nord.

— Dar animalele Călăreţi ai Haosului din pădure? întrebă Gwenda. Sunt periculoase şi pentru noi?

Maestra Milagros se uită spre Alex şi spre un alt student mai mare.

— Nu veţi fi singuri. Rămâneţi împreună şi ne faceţi

semn dacă apare vreo problemă. O să fim şi noi aproape. Unele grupuri de discipoli porniseră deja în noapte – însoţiţi de nişte globuri luminoase care pluteau deasupra lor şi care arătau ca nişte felinare dezmembrate. Dinspre ei se auzeau murmure şi şoapte din ce în ce mai îndepărtate, pe măsură ce înaintau în întuneric.

Call şi ceilalţi îl urmară pe Alex. Când şi ultimul discipol ieşi pe poartă, aceasta se închise cu un zgomot înfiorător.

— Aşa face mereu, zise Alex, când văzu expresia de pe faţa lui Call. Haideţi, o luăm pe aici!

Se îndreptă spre pădure pe o cărare întunecată. Call se împiedică de o rădăcină. Aaron, care era tot timpul atent, aduse mai aproape globul lui albastru de energie, părând bucuros să fie de ajutor. Când globul ajunse în dreptul mâinii lui, luminând puternic în jur, Aaron zâmbi.

— Drew! strigă Gwenda. Din depărtare se auzeau şi chemările celorlalţi studenţi din Anul de Fier. Drew!

Jasper se freca la ochi. Era îmbrăcat cu o haină ce părea tivită cu blană, iar pe cap avea o căciulă cu urechi, cam mare pentru el.

— De ce trebuie să fim noi puşi în pericol pentru un prost care n-a mai putut să facă faţă? întrebă el.

— Nu pricep de ce ar fi plecat în toiul nopţii, zise Celia, cu braţele încrucişate strâns la piept, tremurând de frig în geaca ei de un albastru viu. Nimic nu se leagă.

— Nici noi nu ştim mai multe, zise Tamara. Dar dacă Drew a fugit, sigur a avut el un motiv.

— E un laş, zise Jasper. Asta-i singura explicaţie a plecării lui.

În pădure, pământul era acoperit cu un strat subţire de zăpadă, iar crengile copacilor atârnau foarte aproape de capetele lor, globul albastru al lui Aaron reuşind să sporească aspectul sinistru al ramurilor ţepoase.

— De ce crezi tu că îi era frică? întrebă Call.

Jasper nu răspunse.

— Trebuie să rămânem împreună, le spuse Alex, aducând deasupra lor trei globuri de flăcări aurii şi verificând din ochi grupul. Dacă vedeţi sau auziţi ceva, îmi

spuneţi. Nu vă duceţi acolo. Frunzele îngheţate se auziră trosnind sub picioare când Tamara se apropie de Call.

— Aşadar, zise ea încet, ce te-a făcut să crezi că aceea este brăţara tatălui tău?

Call se uită spre ceilalţi, ca să fie sigur că nu aude nimeni.

— Fiindcă o am de la el.

— Ţi-a trimis-o ţie?

Call scutură din cap.

— Nu chiar. Am… găsit-o.

— Ai găsit-o?

Tamara nu părea că îl crede.

— Ştiu că tu îl crezi nebun…

— A aruncat cu un cuţit în tine!

— L-a aruncat *spre* mine, zise Call. După aia a trimis brăţara asta la Magisterium. Cred că vrea să le spună ceva… să-i avertizeze în legătură cu ceva.

— Cu ce anume?

— Ceva în legătură cu mine, zise Call.

— Adică eşti în pericol?

Tamara părea alarmată, dar Call nu îi răspunse. Nu ştia ce să răspundă, ar fi trebuit să-i povestească tot. Dacă era, într-adevăr, ceva în neregulă cu el? Dacă Tamara ar şti, ar putea să ţină în secret toată povestea, indiferent cât de grav ar fi fost?

Ar fi vrut să aibă încredere în ea. Ea îi spusese despre brăţară lucruri pe care el nu le aflase după luni întregi în care se tot uitase la ea.

— Ce vorbiţi voi aici? întrebă Aaron, rămânând în urmă ca să li se alăture.

Tamara tăcu brusc, uitându-se pe rând la cei doi. Call era sigur că ea nu-i va spune nimic lui Aaron fără acordul lui. Simţi o căldură plăcută invadându-i corpul. Nu avusese niciodată prieteni care să-i păstreze secretele.

Asta era de ajuns pentru el.

— Vorbeam despre asta, zise el, după care scoase brăţara din buzunar şi i-o înmână lui Aaron, care o examină atent, în timp ce Call îi spuse toată povestea –

discuţia cu tatăl său, avertismentul acestuia, pe care Call nu îl înţelegea, scrisoarea trimisă de Alastair lui Rufus, mesajul care venise odată cu brăţara… *Leagă-i magia.*

— Să-ţi lege magia? exclamă Aaron.

Tamara sâsâi. Aaron îşi coborî vocea şi vorbi în şoaptă.

— De ce i-ar cere lui Rufus una ca asta? E o nebunie!

— Nu ştiu, şopti Call, privind neliniştit înainte.

Alex şi ceilalţi copii nu păreau să fie atenţi la ei, continuau să urce un fel de colină domoală, plină de rădăcini groase de copaci, strigându-l pe Drew.

— Nu pricep nimic.

— Brăţara era sigur un mesaj pentru Rufus, asta-i clar, zise Tamara. Are o anumită semnificaţie. Numai că nu ştiu ce ar putea să însemne.

— Poate, dacă am afla cui i-a aparţinut… zise Aaron.

Îi înapoie brăţara lui Call, care şi-o puse la mână, deasupra brăţării lui, sub mânecă.

— Cuiva care nu a ajuns să termine şcoala. Cuiva care a plecat din Magisterium când avea şaisprezece-şaptesprezece ani – sau cuiva care a murit aici.

Tamara se mai uită o dată la ea, privind cu atenţie micile medalii bătute cu diverse simboluri.

— Nu prea ştiu ce înseamnă astea. Arată excelenţa în ceva, dar în ce? Dacă am afla, cred că s-ar lămuri ceva. Şi nici piatra asta neagră nu ştiu ce înseamnă. Nu am mai văzut aşa ceva.

— Să-l întrebăm pe Alex, zise Aaron.

— În niciun caz, zise Call, clătinând din cap şi privind îngrijorat spre ceilalţi copii care tropăiau prin zăpadă, în întuneric. Dacă, într-adevăr, e ceva în neregulă cu mine şi o să-şi dea seama văzând brăţara?

— Nu e nimic în neregulă cu tine! zise Aaron ferm.

Dar Aaron era genul acela de persoană care avea încredere în toată lumea şi credea orice.

— Alex! spuse cu voce tare Tamara. Alex, putem să te întrebăm ceva?

— Tamara, nu! şopti Call, dar studentul deja venise spre ei.

— Care-i treaba? întrebă el, cercetându-i atent cu ochii lui albaştri. S-a întâmplat ceva?

— Voiam să te rugăm să ne arăţi şi nouă brăţara ta, zise Tamara, liniştindu-l din ochi pe Call, care se calmă.

— A, normal, făcu Alex şi îşi scoase brăţara de la mână şi le-o dădu să se uite. Avea trei linii de metal pe ea, ultima era de bronz. Avea şi multe pietre preţioase: roşii, portocalii, albastre, indigo şi stacojii.

— Astea pentru ce sunt? întrebă Tamara cu naivitate, deşi Call avea bănuiala că ştia deja răspunsul.

— Astea indică faptul că ai îndeplinit anumite misiuni.

În vocea lui Alex nu era niciun pic de lăudăroşenie, pur şi simplu căuta să explice.

— Asta e pentru folosirea cu succes a focului în distrugerea unui element. Asta este pentru folosirea aerului la crearea de iluzii vizuale.

— Şi dacă ar fi neagră, ce ar însemna? întrebă Aaron.

Alex făcu ochii mari. Tocmai deschisese gura să răspundă, când Jasper urlă:

— Priviţi!

O lumină orbitoare se vedea pe creasta unei coline aflate vizavi de ei. Cum se uitau cu toţii acolo, un ţipăt groaznic sfâşie noaptea.

— Staţi aici! zbieră Alex şi o luă la fugă, mai mult alunecând pe panta dealului unde se găseau, şi se îndreptă spre locul în care se vedea lumina.

Dintr-odată, întunericul nopţii se umplu de zgomote. Call auzi copiii din toate grupurile strigându-se unii pe alţii.

Deasupra lor se simţi cum alunecă ceva – ceva ca un şarpe solzos – dar Alex nu se uită în sus.

— Alex! strigă Tamara, dar băiatul nu o mai auzi, ajunsese deja la dealul celălalt şi începuse să se caţere pe el.

Umbra solzoasă era chiar deasupra lui, pregătită să plonjeze. Acum toţi copiii strigau la Alex – toţi, cu excepţia lui Call. El o luase la fugă, ignorându-şi arsura dureroasă din picior, în timp ce aluneca şi era gata să cadă pe panta dealului. O auzi pe Tamara strigându-l, apoi îl auzi pe

Jasper ţipând după el „Trebuie să stăm aici!“, dar nu se opri. Avea să demonstreze că e discipolul la care Aaron se aştepta, un discipol la care nu e nimic în neregulă. Voia să facă chestii din alea care îţi pun pe brăţară semnele misterioase ale eroismului. Se va arunca drept în vâltoarea luptei. Se împiedică de o piatră şi căzu înapoi la poalele colinei, lovindu-şi rău cotul într-o rădăcină. *Ok,* îşi zise el, *poate nu e cel mai bun start.*

Se ridică anevoios în picioare şi începu din nou să se caţere – acum vedea mai clar în jur, fiindcă din vârful dealului venea puţină lumină până jos. Era o lumină extraordinar de clară, care îţi permitea să vezi orice denivelare sau groapă. Pe măsură ce înainta, urcuşul devenea mai greu, fiindcă dealul era mai abrupt. Se lăsă în genunchi şi ultima parte a urcuşului se târî astfel, până când ajunse în vârful dealului, unde se rostogoli pe terenul neted.

În momentul acela îl atinse ceva care plutea pe sus, ceva imens, care iscă în jur un curent de aer, aruncându-i praf în ochi. Tuşi înecat şi se chinui să se ridice.

— Ajutor! auzi el o voce slabă. Te rog, ajută-mă!

Call se uită în jur. Lumina cea clară dispăruse; vârful dealului mai era luminat acum doar de lumina lunii şi a stelelor. Dealul era plin de tufişuri şi de rădăcini groase.

— Cine-i acolo? întrebă el.

Auzi ceva ca un sughiţat de plâns.

— Call?

Call se îndreptă spre locul de unde părea că vine vocea, dând la o parte vegetaţia deasă.

Din spate se auzeau oamenii care îl strigau pe nume. Împinse cu piciorul nişte pietre şi mai mult alunecă într-un fel de groapă. Se trezi într-un fel de depresiune întunecoasă, plină de arbuşti ţepoşi. În capătul ei văzu o siluetă zgribulită.

— Drew? strigă Call.

Băiatul slăbuţ se întoarse cu mare greutate spre el. Call văzu acum că avea piciorul prins într-o crăpătură din pământ. Piciorul era răsucit într-o poziţie urâtă şi în mod

sigur dureroasă.

În spatele lui, două globuri cu flacără slabă luminau puţin noaptea. Call privi mai atent şi îşi dădu seama că globurile se aflau pe dealul unde erau studenţii. De unde se găsea, de-abia îi putea vedea pe aceştia şi era aproape sigur că ei nu îl văd deloc pe el.

— Call?

Lacrimile care şiroiau pe obrajii lui Drew luceau în lumina lunii. Call coborî mai aproape de el.

— Te-ai înţepenit? întrebă el.

— Nor-normal, şopti Drew. Am vrut să fug, dar m-am blocat aici. E pe-penibil.

Lacrimile curgeau întruna. Avea pe el doar un tricou şi blugii. Lui Call nu-i venea să creadă că plănuise să fugă din Magisterium îmbrăcat aşa.

— Ajută-mă! îl rugă Drew, clănţănind din dinţi. Ajută-mă să ies de aici. Trebuie să fug!

— Păi, nu pricep. Ce s-a întâmplat? Şi unde vrei să pleci?

— Nu ştiu. Faţa lui Drew se strâmbă de durere. Tu habar n-ai cum e Maestrul Lemuel. El… el şi-a dat seama cumva că, dacă sunt stresat, mă descurc mult mai bine. Adică foarte bine. Ştiu că sună ciudat, dar aşa am fost eu întotdeauna. Mă descurc mai bine la un test decât la orele obişnuite. Aşa că s-a gândit că dacă mă ţine mereu în stres, o să fiu mai bun. Nici nu… nu prea mai ajung să dorm. Îmi dă voie doar rar să mănânc şi niciodată nu ştiu când o să am voie. Mă sperie tot timpul, creează iluzii cu monştri sau cu elemente când sunt singur, în întuneric, iar eu… eu vreau să fiu mai bun. Vreau să fiu un mag bun, dar nu…

Îşi feri privirea şi înghiţi în sec cu mare greutate.

— Dar nu pot.

Call se uită la el mai atent. Într-adevăr, Drew nu mai semăna deloc cu băiatul pe care Call îl cunoscuse în autobuzul spre Magisterium. Slăbise. Slăbise foarte mult. Se vedea cum blugii de-abia se mai ţin pe el, prinşi de cureaua închisă strâns la ultima gaură. Unghiile erau roase, iar sub ochi avea cearcăne negre.

— Ok, zise Call. Dar în halul în care eşti, n-ai să poţi fugi nicăieri.

Se aplecă în faţă şi pipăi glezna lui Drew. Era fierbinte ca focul.

Drew scoase un urlet.

— Mă doare!

Call privi atent glezna, cât se vedea sub marginea blugilor. Era umflată şi părea tumefiată.

— Cred că ţi-ai rupt piciorul.

— Ce crezi?

Drew părea îngrozit.

Call se strădui să plonjeze adânc în sinele lui şi, prin asta să ajungă la pământul pe care stătea îngenuncheat. *Pământul vrea să lege.* Simţi cum pământul se desface sub atingerea lui, lăsând un loc prin care magia lui se putea strecura, aşa cum apa umple o groapă săpată în nisipul de pe plajă.

Call atrase prin sine magia şi o conduse spre mâna lui, lăsând-o să curgă spre Drew. Drew respiră adânc.

Call îşi retrase mâna.

— Scuze…

— Nu! Drew se uită la el plin de mirare.

— Doare mai puţin. Merge.

Call nu mai făcuse niciodată o astfel de magie. Maestrul Rufus le vorbise despre magia vindecării, dar nu exersaseră niciodată. Cu toate acestea, reuşise. Poate că într-adevăr nu era nimic în neregulă cu el.

— Drew! Call!

Era Alex, cu globul de lumină care făcea să-i strălucească părul ca un halou. Începu să coboare pe panta abruptă a gropii în care se aflau cei doi, alunecând, şi aproape căzu peste ei. În lumina lunii, faţa lui era palidă.

Call se dădu la o parte.

— Drew e blocat aici. Cred că are piciorul rupt.

Alex se aplecă peste băiat şi atinse cu mâna pământul care îl ţinea prizonier. Call se simţi ca un idiot că nu se gândise să facă acelaşi lucru; pământul se fărâmiţă şi se împrăştie din jurul piciorului, iar Alex îl trase pe Drew din

groapă, apucându-l cu amândouă mâinile de subsuori. Drew ţipă tare de durere.

— N-ai auzit: are piciorul rupt… începu Call.

— Call! N-avem timp acum.

Alex se lăsă pe vine ca să-l ia pe Drew în braţe.

— Trebuie să plecăm de aici!

— Ccce? Drew părea prea uluit ca să priceapă ceva. Ce se întâmplă?

Alex scruta cu atenţie zona, nervos. Call îşi aminti brusc de toate avertismentele pe care le auzise în legătură cu pericolele care mişună prin pădurile de lângă grotele şcolii.

— Călăreţii Haosului, zise Call. Sunt aici.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Un urlet îndepărtat se auzi în noapte. Alex începuse să urce panta abruptă, făcându-i nervos lui Call semn să-l urmeze. Call se căţără după el, cu o mare durere în picior.

Când ajunseră sus, Call îi văzu apropiindu-se pe Aaron şi Tamara, urmaţi îndeaproape de Celia, Jasper şi Rafe. Gâfâiau de cât fugiseră.

— Drew! spuse Tamara gâfâind, cu ochii la silueta moale din braţele lui Alex.

— Animale Călăreţi ai Haosului, zise Aaron, oprindu-se în faţa lui Call şi a lui Alex. Vin încoace din partea cealaltă a dealului.

— Ce fel de animale? întrebă Alex repede.

— Lupi, zise Jasper, arătând cu mâna.

Cu Drew în braţe, Alex se întoarse şi se uită cu oroare într-acolo. În lumina lunii se vedeau ieşind din pădure siluete întunecate care se îndreptau spre ei. Cinci lupi, lungi şi slabi, cu blana de culoarea cerului furtunos. Boturile lor adulmecau aerul, iar ochii strălucitori erau sălbatici şi ciudaţi.

Alex se aplecă şi îl lăsă pe Drew jos, cu grijă.

— Ascultaţi-mă! strigă el către studenţii care tremurau de spaimă. Staţi în cerc în jurul nostru până îl vindec pe Drew. Ei simt dacă unul este slab sau rănit. Şi vor ataca.

— Nu trebuie decât să îi ţinem la distanţă pe Călăreţii Haosului până când vor ajunge aici maeştrii, zise Tamara, părând să prindă curaj cu Alex lângă ea.

— Perfect, îi ţinem la distanţă, ce mare scofală! spuse Jasper, dar nu avu încotro şi intră şi el în formaţie cu ceilalţi, alcătuind un cerc din trupurile lor, stând cu spatele la Alex şi la Drew.

Call se nimerise între Celia şi Jasper. Dinţii Celiei clănţăneau.

Lupii Călăreţi ai Haosului îşi făcură apariţia, păşind încet şi fioros, împrăştiindu-se pe creasta dealului ca nişte umbre. Erau uriaşi, mult mai mari decât toţi lupii pe care Call şi-i imaginase vreodată. Din fălcile căscate se scurgeau balele ca nişte râuri. Ochii ardeau ca nişte torţe, în ei se roteau spirale, iar Call avu aceeaşi senzaţie ciudată de mâncărime-arsură-sete. *Haosul*, îşi repetă el… *Haosul vrea să devoreze.*

Cu cât se uita mai mult la ei, cu atât Call vedea că, oricât erau de cumpliţi, ochii lor erau de o mare frumuseţe, ca într-un fel de caleidoscop, jucau în ei mii de culori. Nu putea să-şi mai dezlipească privirea de la ei.

— Call!

Vocea Tamarei îl trezi din gândurile lui – Call reveni parcă în propriul său trup şi îşi dădu seama brusc că ieşise din formaţie şi se îndepărtase câţiva metri de grup. Nu dăduse înapoi în faţa lupilor. Se apropiase de ei.

Mâna cuiva îl apucă de încheietură – Tamara, care părea înspăimântată, dar hotărâtă.

— Termină odată! strigă ea şi îl trase înapoi spre ceilalţi.

Ceea ce a urmat s-a întâmplat foarte repede. Tamara îl trăgea înapoi pe Call, care nu se dădea dus. Piciorul bolnav cedă brusc, iar el căzu, lovindu-se dureros cu coatele de pământul stâncos. Tamara îşi trase mâna înapoi şi făcu un gest de parcă ar fi aruncat o minge de baseball. În palma ei se formă un cerc de foc, pe care îl aruncă spre

un lup ivit deodată foarte aproape de ei.

Focul explodă pe blana lui, iar lupul începu să urle, arătându-şi gura plină de colţi ascuţiţi. Dar continua să înainteze spre ei – de fapt, blana lui era doar zburlită, arăta acum de parcă ar fi fost electrizată. Lupul se apropia din ce în ce mai mult, cu limba roşie atârnându-i în afară. Era la doar câţiva metri de Call, care încerca să se sprijine în picior pentru a se ridica, în timp ce Tamara se chinuia să-l tragă de subsuori. Călăreţii Haosului nu puteau fi alungaţi ca balaurii. Nu se temeau de nimic, în capul lor nu erau decât colţi, sânge şi nebunie.

— Tamara! Call! Treceţi imediat înapoi! strigă Alex.

Părea înspăimântat. Călăreţii Haosului se apropiaseră, înconjurându-i pe Call şi pe Tamara, fără să-i mai ia în seamă pe ceilalţi discipoli. Alex era în mijlocul lor, ţinându-l în braţe pe Drew, care îşi pierduse cunoştinţa. Alex îngheţase cu gura căscată şi ochii mari.

Call se ridică, în sfârşit, în picioare şi o împinse pe Tamara. Se uita fix în ochii lupului care se apropiase cel mai mult. Ochii animalului se învârteau continuu cu lumini aurii şi roşii, culorile focului.

Asta a fost, se gândi Call. Mintea lui părea că funcţiona cu greutate. Avea senzaţia că se mişcă sub apă.

Tata a avut dreptate. Tot timpul a avut dreptate. O să murim aici.

Era furios… dar, cu toate acestea, nu era speriat. Tamara se chinuia să-l tragă înapoi. Dar el nu se putea mişca. Nu voia să se mişte. Îl cuprinsese o senzaţie ciudată, ceva tare care îl apăsa în coaste. Simţea că brăţara de pe mâna lui pulsează.

— Tamara, suflă el greu. Pleacă!

— Nu!

Ea îl apucă de hanorac. Call se împiedică – iar lupul sări.

Cineva – poate Celia sau Jasper – ţipă. Lupul era în aer, cumplit şi superb, iar blana lui împrăştia sclipiri luminoase. Îşi ridică mâinile.

În raza vizuală a lui Call apăru o umbră – cineva care se opri între el şi lup, o siluetă blondă, care se înţepeni bine

pe picioare şi îşi aruncă amândouă braţele, cu putere, spre lup, ca şi cum ar fi vrut să-l oprească. *Alex,* se gândi Call la început, ameţit, dar apoi, cu un fior rece de surpriză, îşi dădu seama că era… *Aaron.*

— Nu! ţipă, vrând să înainteze spre el, dar Tamara îl ţinea strâns.

— Aaron, nu!

Ceilalţi discipoli ţipau şi ei, strigându-l pe Aaron. Alex îl lăsase din braţe pe Drew şi venea spre ei.

Aaron nu se mişcă. Picioarele lui erau înţepenite ferm pe sol, de parcă avea rădăcini. Ţinea mâinile sus, cu palmele în afară, din care ieşea ceva asemănător unui fum – era mai negru decât negrul, dens şi încolăcit, iar Call ştiu, fără să-şi dea seama de unde, că e cea mai întunecoasă materie de pe pământ.

Urlând, lupul îşi contorsionă trupul alunecând într-o parte şi aterizâ chinuit pe pământ, la mică distanţă de Tamara şi de Call. Ceilalţi lupi începură să urle şi să schiaune şi ei, mărind nebunia nopţii cu gălăgia produsă.

— Aaron, ce faci?

Tamara vorbise aşa de încet, încât Call nu era sigur că băiatul o auzise.

— Faci lucrul acela?

Dar Aaron nu părea s-o audă. Din palmele lui ieşea întuneric; părul şi hainele se lipiseră de el de la transpiraţie. Întunericul se rostogolea mai repede, iar vârtejurile catifelate se înfăşurau în jurul haitei de Călăreţi ai Haosului. Se porni vântul, iar copacii începură să tremure. Pământul se cutremură. Lupii încercară să dea înapoi, să fugă, dar erau prinşi într-o cuşcă de întuneric – un întuneric care se solidificase şi se transformase în gratii.

Call simţea cum inima îi bate nebuneşte. Simţi deodată o adevărată groază la gândul că ar fi putut fi închis în cuşca de întuneric, cu vidul apropiindu-se de el, ştergându-l de pe faţa pământului, nimicindu-l.

Devorându-l.

— Aaron! ţipă el, dar vântul, bătând vijelios printre

crengile copacilor, reuşise să acopere restul sunetelor. Aaron, *opreşte-te!*

Call vedea acum ochii strălucitori şi plini de spaimă ai lupilor Călăreţi ai Haosului. O clipă se întoarseră spre el, ca nişte scântei în întuneric. Apoi bezna îi cuprinse cu totul şi dispărură.

Aaron căzu în genunchi de parcă ar fi fost împuşcat. Îngenunche gâfâind, cu mâna aproape de stomac, în timp ce vântul se potoli, iar pământul se opri din cutremur. Discipolii amuţiseră, cu ochii mari. Buzele lui Alex se mişcau, dar nu reuşea să scoată niciun sunet. Call se uită după lupi, dar în locul în care fuseseră aceştia nu se mai vedea decât un nor mare de întuneric, care începuse să se împrăştie ca un fum.

— Aaron!

Tamara plecă de lângă Call şi fugi spre Aaron. Se aplecă şi îi puse mâna pe umăr.

— Dumnezeule, Aaron, Aaron…

Ceilalţi discipoli începură să şuşotească.

— Ce se întâmplă? îngăimă Rafe cu o voce plângăreaţă. Ce s-a întâmplat?

Tamara îl bătea uşor pe spate pe Aaron, încercând să-l liniştească. Call ştia că ar trebui să se ducă şi el la ei, dar era împietrit. Nu putea să-şi scoată din minte imaginea lui Aaron înainte ca lupii să fie devoraţi de întuneric, de parcă invocase pe cineva sau chemase ceva – şi ceva-ul ăla venise.

Se gândi la Cvinariu.

Focul vrea să ardă, apa vrea să curgă, aerul vrea să se ridice, pământul vrea să lege. Dar haosul, haosul vrea să devoreze.

Call se uită în spate, la studenţii care se adunaseră acolo. Departe, în urma lor, se vedeau săgeţi de lumină – globurile luminoase ale maeştrilor care alergau spre ei. Putea chiar să le audă vocile. Drew avea o expresie curioasă, părea resemnat şi cam aerian, de parcă îşi pierduse orice speranţă. Faţa lui era scăldată în lacrimi. Celia îi prinse privirea lui Call şi se uită de la el la Aaron,

de parcă ar fi întrebat dacă totul era în regulă.

Aaron îşi ascunsese faţa în mâini. La vederea lui, picioarele lui Call părură că se dezmorţesc. Merse împiedicat spre prietenul său şi se prăbuşi în genunchi, lângă el.

— Eşti bine? întrebă el.

Aaron îşi ridică privirea şi dădu încet din cap, cu acelaşi aer împietrit.

Ochii Tamarei se întâlniră cu ai lui Call deasupra capului lui Aaron. Părul ei se despletise şi îi cădea în dezordine pe umeri. Call se gândi că nu o văzuse niciodată aşa de răvăşită.

— Nu înţelegi, zise ea încet, pe Aaron îl voiau. El este…

— Sunt încă aici, să ştii, zise Aaron cu voce îngheţată.

— Makar, încheie Tamara în şoaptă.

— Nu sunt, protestă Aaron. Nu am cum să fiu. Nu ştiu nimic despre haos. Nu am nicio afinitate cu…

— Aaron, copile!

O voce blândă îl întrerupse pe Aaron – Call se uită în sus şi îşi dădu seama cu uimire că era vocea Maestrului Rufus. Veniseră şi ceilalţi maeştri, îi întrebară dacă sunt răniţi, încercară să le potolească spaima, iar globurile lor luminoase pluteau ca nişte insecte printre studenţi. Maestrul North îl luă pe Drew în braţe şi îl strânse pe băiat la piept.

— Nu am vrut… începu Aaron.

Arăta jalnic.

— A apărut lupul, după care a dispărut.

— N-ai greşit cu nimic. Dacă nu ai fi acţionat, te-ar fi atacat.

Maestrul Rufus întinse mâna spre Aaron şi îl ridică în picioare.

Call şi Tamara se dădură la o parte.

— Ai salvat vieţi omeneşti, Aaron Stewart!

Aaron respiră chinuit. Părea că îi vine foarte greu să-şi revină.

— Se uită toţi la mine – toţi studenţii, zise el respirând greu.

Call se întoarse să se convingă, dar în faţa lui apărură doi maeştri. Maestrul Tanaka şi o femeie pe care o mai văzuse o singură dată până atunci, cu un grup de studenţi din Anul de Aur, dar pe care nu ştia cum o cheamă.

— Se uită la tine fiindcă tu eşti Makar! zise femeia-mag, cu ochii la Aaron. Fiindcă poţi stăpâni forţele haosului.

Aaron nu zise nimic. Ziceai că-l plesnise cineva peste faţă.

— Te aşteptam de multă vreme, Aaron! continuă Maestrul Tanaka. Nici nu ştii de când te aşteptăm.

Aaron era din ce în ce mai nervos şi părea gata să explodeze. *Lăsaţi-l în pace,* ar fi vrut Call să le spună. *Nu vedeţi că e îngrozit?* Aaron avusese dreptate: toţi se holbau acum la ei – ceilalţi studenţi, adunaţi grămadă, şi maeştrii însoţitori. Nici măcar Lemuel şi Milagros nu mai erau atenţi la discipolii lor şi se uitau fix la Aaron. Numai Rockmaple lipsea – probabil se dusese în Magisterium să-l îngrijească pe Drew, presupuse Call.

Rufus îşi puse protector mâna pe umărul lui Aaron.

— Haru! zise el, înclinându-şi capul spre Maestrul Tanaka. Şi Sarita, mulţumim pentru cuvintele frumoase!

Însă nu părea deloc recunoscător.

— Felicitări! zise Maestrul Tanaka. Să ai un discipol Makar… e visul oricărui maestru. Vocea lui era destul de acră, iar Call se întrebă dacă era nemulţumit fiindcă Rufus avusese dreptul să-şi aleagă elevii înaintea sa.

— El trebuie să vină cu noi. Maeştrii trebuie să stea de vorbă cu el…

— Nu! ţipă Tamara, după care îşi acoperi gura cu mâna, surprinsă ea însăşi de această izbucnire. Eu doar…

— A fost o zi foarte grea pentru toţi studenţii, mai ales pentru Aaron, le spuse Rufus celor doi maeştri. Discipolii aceştia, care sunt majoritatea în Anul de Fier, tocmai au fost atacaţi de o haită de lupi Călăreţi ai Haosului. Daţi-i voie băiatului să se ducă la culcare.

Femeia pe care o numise Sarita clătină din cap.

— Nu putem lăsa un mag al haosului necontrolat să umble liber, fără să aibă habar de puterile pe care le

deţine.

În vocea ei părea că se simte un regret sincer.

— Zona a fost verificată cu mare atenţie, Rufus. Orice s-ar fi întâmplat cu haita aceea de lupi, nu a fost un lucru normal. Cel mai mare pericol la adresa lui Aaron, ca şi a celorlalţi studenţi, e Aaron însuşi.

Îi întinse mâna.

Aaron se uită în sus, spre Rufus, aşteptând încuviinţarea acestuia. Rufus dădu uşor din cap, părând deodată foarte obosit.

— Du-te cu ei! încuviinţă el.

Apoi se dădu la o parte. Maestrul Tanaka îi făcu semn lui Aaron, iar acesta se duse la el. Cu cei doi magi de o parte şi de alta, Aaron se îndreptă spre Magisterium, oprindu-se numai o clipă să se uite la Call şi la Tamara. Call se gândea doar la faptul că Aaron părea foarte mic.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

După ce plecă Aaron, ceilalţi maeştri îşi adunară discipolii şi îi încolonară, aşezându-i la mijloc pe cei din Anul de Fier, iar pe studenţii mai mari la margine. Call şi Tamara stăteau la mică distanţă, privind toată vânzoleala. Call se întreba dacă Tamara simţea acelaşi lucru ca şi el – până acum, ideea de a găsi un Makar printre ei părea aşa de improbabilă, chiar imposibilă… şi acum tocmai Aaron, prietenul lor, Aaron, să se dovedească a fi cel aşteptat. Call privi din nou locul în care fuseseră lupii, înainte ca Aaron să-i trimită învârtindu-se în vid, dar acolo nu se mai vedeau decât urmele labelor uriaşe în zăpadă. Urmele acelea mai aveau încă o strălucire palidă, de parcă fuseseră făcute din foc, de parcă ar mai fi păstrat în ele semnele focului.

Privind într-acolo, Call observă ceva mărunt, ca o umbră mişcându-se rapid printre copaci. Îşi miji ochii, încercând să vadă mai bine, dar nu mai zări nicio mişcare. Indiferent ce fusese dispăruse deja sau poate nici nu existase. Ridică din umeri, amintindu-şi de entitatea aceea uriaşă care îl atinsese când alerga spre Drew. Evenimentele recente îl

făcuseră să fie hipersensibil la orice schimbare din aer. Poate era doar imaginaţia lui.

Maestra Milagros se desprinse de grupul discipolilor, care acum mergeau într-o oarecare ordine, şi veni spre Tamara şi Call, cu o expresie blândă.

— Trebuie să ne întoarcem. E puţin probabil să mai fie şi alţi Călăreţi ai Haosului pe aici, dar nu putem să fim siguri. Cel mai bine ar fi să ne grăbim.

Tamara dădu din cap, părând perfect ascultătoare, aşa cum Call nu îşi amintea s-o fi văzut-o vreodată, şi începu să-şi târască încet picioarele prin zăpadă. Se alăturară şi ei celorlalţi studenţi din Anul de Fier, în mijlocul coloanei, şi merseră cu toţii spre Magisterium. Maeştrii îşi ocupară locurile, la marginea grupului, iar globurile lor aruncau în jur străluciri vii în lumina palidă a dimineţii. Celia, Gwenda şi Jasper mergeau alături de Rafe şi Kai. Jasper îi oferise haina lui tivită cu blană lui Drew, atunci când acesta tremura, întins la pământ, ceea ce fusese un gest neobişnuit de frumos din partea lui, un gest din cauza căruia dârdâia acum în aerul geros al dimineţii.

— Drew ţi-a spus de ce a fugit? îl întrebă Celia pe Call. Tu ai stat acolo, jos, cu el, înainte să ajungă Alex. Ce ţi-a zis?

Call clătină din cap. Nu îşi dădea seama dacă ce-i spusese Drew era un secret.

— Nouă poţi să ne spui, zise Celia. Nimeni n-o să râdă de el şi nici nu-l vom lua peste picior!

Gwenda aruncă o privire spre Jasper şi ridică din sprâncene.

— Adică, aproape nimeni.

Jasper se uită scurt spre Tamara, dar aceasta tăcu.

Cu toate că Jasper fusese un nemernic mai întotdeauna, lui Call îi era acum milă de el, amintindu-şi ce bine se înţeleseseră el şi Tamara la Testul de Fier. Îşi aminti noaptea în care îl văzuse pe Jasper în bibliotecă, atunci când se chinuia să facă scântei de foc, dar şi cum se răţoise la el să plece. Call se întreba dacă şi lui Jasper îi venise vreodată gândul să fugă, la fel ca Drew.

Îşi aminti cuvintele lui Jasper: *Numai laşii pleacă din Magisterium.* Sentimentul de milă îi dispăru pe loc.

— Mi-a spus că Maestrul Lemuel a fost prea dur cu el, zise Call. Că el se descurca mai bine când lucra sub presiune şi atunci Lemuel încerca mereu să-l sperie, ca să fie mai bun.

— Maestrul Lemuel face chestiile astea cu toţi – ne sare în faţă de după un perete, ţipă şi face cu noi antrenamente de noapte, zise Rafe. Nu fiindcă e rău. Ci fiindcă vrea să fim bine pregătiţi.

— Bine, zise Call, cu gândul la unghiile roase ale lui Drew şi la privirea lui hăituită. Atunci Drew n-a avut niciun motiv să fugă. La urma urmelor, cine nu şi-ar dori să fie fugărit prin zăpadă de o haită de lupi Călăreţi ai Haosului, dacă e posibil?

— Poate că tu nu ai cum să-ţi dai seama ce greu a fost pentru el, Rafe, zise Tamara, puţin încurcată. Din moment ce Maestrul Lemuel nu se poartă aşa cu tine.

— Drew minte, insistă Rafe.

— Zicea că Maestrul Lemuel nu îl lasă nici să mănânce, le mai spuse Call. Şi, într-adevăr, a slăbit foarte mult.

— Poftim? se răsti Rafe. Nu-i adevărat! L-aţi văzut şi voi în refectoriu, cu toată lumea. Şi, oricum, mie Drew nu mi-a zis nimic din toate astea. Ar fi trebuit să ştiu şi eu dacă ar fi fost aşa.

Call ridică din umeri.

— Poate s-a gândit că n-o să-l crezi. Şi se pare că ar fi avut de ce.

— Nu-i adevărat… eu nu aş…

Rafe se uită spre ceilalţi, căutând parcă sprijin, dar toată lumea evita să-l privească, jenată.

— Maestrul Lemuel nu e prea simpatic, zise Gwenda. Poate Drew a crezut că singura lui şansă e să fugă.

— Maeştrii nu ar trebui să se poarte aşa, zise Celia. Ar fi trebuit să-i spună Maestrului North. Sau altui maestru.

— Poate el chiar crede că aşa ar trebui să se poarte un maestru, zise Call… mai ales că nimeni nu şi-a bătut capul să ne explice vreodată cam cum ar trebui ei să fie.

Nu a ştiut nimeni ce să răspundă. Un timp merseră în tăcere – se auzea doar zgomotul pe care ghetele lor îl făceau sfărâmând zăpada. Cu coada ochiului, Call văzu iar mica umbră pe care o observase mai devreme, sărind din pom în pom, în ritmul lor. Era gata să i-o arate şi Tamarei, dar, de când Aaron plecase în Magisterium cu cei doi maeştri, ea nu mai scosese niciun cuvânt. Părea pierdută în gândurile ei.

Ce era chestia aia? Nu părea prea mare ca să reprezinte o ameninţare. Poate era doar un mic element, ca Warren, care de-abia aştepta să fie băgat în seamă. Poate era chiar Warren, prea speriat ca să vină să-şi ceară scuze. Call nu putea să şi-l scoată din cap, indiferent ce-ar fi fost. Rămase intenţionat mai în spate, până când ajunse să meargă singur în urma lor. Copiii erau obosiţi şi deloc atenţi, aşa că în scurt timp el reuşi să se apropie de copaci fără să bage nimeni de seamă.

Pădurea era tăcută, iar lumina primelor raze de soare făcea zăpada să lucească.

— Cine-i acolo? întrebă Call încet.

Un ghemotoc de blană îl privea, furişat în spatele unui copac. Un animal pufos, cu urechi ascuţite, sări în faţa lui Call, privindu-l cu ochii Călăreţilor Haosului.

Un pui de lup.

Creatura scheună uşor şi se pierdu din nou în pădure. Inima lui Call bubuia. Înaintă o jumătate de pas, tresărind la auzul zgomotului cu care trosni o crenguţă sub gheata lui. Puiul de lup nu era prea departe. Call îl şi vedea, ascuns în spatele unui copac, cu blana lui maro deschis, răvăşită de vântul dimineţii. Adulmeca aerul cu nasul lui negru şi umed.

Nu părea deloc periculos. Semăna mai mult cu un câine. Chiar un căţeluş.

— Nu te speria! zise Call cu voce prietenoasă. Vino încoace! Nu-ţi face nimeni nimic.

Coada micuţă şi pufoasă a lupului începu să se legene. Veni tremurând spre Call, peste frunzele uscate şi zăpada din pădure, destul de nesigur pe picioare.

— Salut, lupuşorule! zise Call încet.

Dintotdeauna îşi dorise un câine. Şi dorise cu disperare, dar tatăl lui nu i-a dat voie să aibă niciun animal de companie. Call nu se putu abţine să nu mângâie capul lupului, să-şi plimbe degetele pe blana lui pufoasă. Puiul dădea mai repede din coadă şi scheuna uşor.

— Call!

Cineva îl striga din faţă, poate Celia.

— Ce faci? Unde te-ai dus?

Aproape fără să-şi dea seama ce face, de parcă ar fi fost o marionetă trasă de sfori, Call se întinse spre pui şi îl ascunse în hanorac. Puiul se ghemui la pieptul lui pufnind uşor şi împingându-se cu lăbuţele în bluză, iar Call trase fermoarul hanoracului. Se uită în jos să vadă cum arată – nu avea nimeni cum să-şi dea seama ce are el acolo. Ai fi zis că are burta puţin umflată, de parcă ar fi mâncat prea mulţi licheni.

— Call! îl strigă din nou Celia.

Call avu o ezitare. Era sigur, dar absolut sigur, că introducerea unui animal Călăreţ al Haosului în Magisterium era o faptă care i-ar fi putut aduce exmatricularea. Putea chiar să i se lege magia. Era un lucru nebunesc.

Apoi puiul de lup îşi scoase capul din hanorac şi îl linse pe bărbie. Se gândi la lupii care dispăruseră în întuneric, sub forţa magiei lui Aaron. Dacă printre ei fusese şi mama acestui pui? Dacă puiul acesta era acum orfan… aşa cum era şi Call?

Respiră adânc şi trase până sus fermoarul hanoracului, după care plecă şchiopătând spre ceilalţi.

— Unde ai fost? îl întrebă Tamara.

Ieşise deja din amorţeală şi părea enervată.

— Mi s-a înţepenit piciorul într-o rădăcină, zise Call.

— Data viitoare strigă sau fă ceva!

Tamara era prea obosită şi răvăşită ca să mai analizeze veridicitatea poveştii lui. Jasper, uitându-se în spate, spre el, avu o expresie curioasă.

— Tocmai vorbeam despre Aaron, zise Rafe. E tare

ciudat că el nu ştia că poate folosi magia haosului. Nu mi-aş fi închipuit vreodată ca el să fie un Makar.

— Cred că e destul de înfricoşător, zise Kai. Să foloseşti aceeaşi magie ca şi Inamicul Morţii. Vreau să zic, nu cred că te simţi prea bine, nu?

— E doar putere, zise Jasper cu superioritate. Nu din cauza magiei haosului Inamicul Morţii e un monstru. El a devenit monstru fiindcă a fost corupt de Maestrul Joseph şi a luat-o razna.

— Cum adică a fost corupt de Joseph? Cine era ăsta, maestrul lui? întrebă Rafe alarmat, de parcă s-ar fi gândit că Maestrul Lemuel, rău cum era, ar fi putut să-l transforme şi pe el într-un ticălos.

— Of, Jasper, acum spune povestea până la capăt! îi zise Tamara istovită.

— Ok, zise acesta, bucuros că Tamara vorbeşte din nou cu el. Pentru cei care nu au aflat până acum, ceea ce, în paranteză fie spus, e destul de jenant, numele real al Inamicului Morţii este Constantine Madden.

— Frumos ai început, zise Celia. Nu toţi suntem moştenitori, Jasper.

Lupul începu să se foiască sub hanorac. Call îşi încrucişă mâinile la piept, în speranţa că nu va observa nimeni mişcările bluzei.

— Te simţi bine? îl întrebă Celia. Pari puţin…

— Mă simt *foarte* bine! spuse Call apăsat.

Jasper îşi continuă povestea.

— Constantine avea un frate geamăn, pe care îl chema Jericho, şi ei, ca toţi magii care trec Testul, la doisprezece ani au intrat în Magisterium. Pe vremea aceea se punea mai mult accent pe partea practică. Maestrul lui Jericho, Joseph, era nemaipomenit la magia haosului. Dar, ca să poată face toate experimentele dorite, avea nevoie de un Makar, care să poată accesa vidul. Singur nu putea s-o facă.

Vocea lui Jasper coborâse şi suna sinistru.

— Imaginaţi-vă ce bucuros a fost când a aflat că acest Constantine s-a dovedit a fi un Makar. Maeştrilor nu le-a

trebuit mult să-l convingă pe Jericho să fie contragreutate pentru fratele lui, iar pe Maestrul Joseph să lucreze cu ambii fraţi la orele de pregătire suplimentară. El era expert în magia haosului, numai că nu putea s-o realizeze, iar Constantine mai avea multe de învăţat…

— Nu sună prea bine, zise Call, încercând să nu bage de seamă că, sub hanoracul lui, puiul de lup începuse să-i roadă un nasture, gâdilându-l groaznic.

— Da, nu sună prea bine, interveni şi Tamara. Jasper, nu e o poveste cu fantome. Nu e nevoie s-o spui în felul ăsta.

— Nu o spun decât aşa cum a fost. Constantine şi Maestrul Joseph erau pe zi ce trecea mai obsedaţi de ideea că puteau face multe lucruri cu vidul. Au luat bucăţele de vid şi le-au pus în animale, făcându-i Călăreţi ai Haosului, cum erau lupii ăia de afară. Acestea păreau nişte animale obişnuite de la distanţă, dar erau mult mai agresive, iar creierul lor era distrus. Dacă ai vid în creier o iei razna. Vidul este ca totul şi nimicul la un loc. Nimeni nu le poate avea prea mult timp în cap fără să-şi piardă minţile. Oricum, nu e floare la ureche.

— Există Călăreţi ai Haosului sub formă de floare la ureche? întrebă Rafe.

Jasper nu îi răspunse. Era prins şi el de povestea lui.

— Poate că de-asta Constantine a făcut ce-a făcut. Poate că vidul l-a făcut să-şi piardă minţile. Nu ştim care este adevărul. Ştim doar că a încercat un experiment pe care nu-l mai făcuse nimeni, niciodată. Era mult prea dificil. El a fost gata să moară, iar contragreutatea lui a fost distrusă.

— Adică, fratele lui, zise Call.

Vocea lui avusese o intonaţie curioasă spre sfârşitul propoziţiei, fiindcă tocmai în momentul acela puiul de lup încetase să mai ronţăie nasturele şi se apucase să-l lingă pe piept. Putea să jure că era plin de bale.

— Da. A murit în sala de experimente. Se spune că fantoma lui…

— Mai taci, Jasper! zise Tamara. Ea îşi pusese braţul pe umerii unei alte fete din Anul de Fier, care începuse să

tremure.

— Bine, oricum, Jericho a murit. Şi poate ai zice că acest lucru l-a oprit pe Constantine, dar s-a întâmplat exact pe dos. A devenit şi mai obsedat, pentru că acum încerca să găsească o metodă de a-l readuce la viaţă pe fratele lui. Să folosească magia haosului pentru învierea morţilor.

Call dădu din cap.

— Necromanţie. Asta e absolut interzis.

— Nu a putut s-o facă. Dar a reuşit să introducă magia haosului în fiinţe vii şi aşa au apărut primii Călăreţi ai Haosului. Le distrugea cumva sufletul, astfel încât acestea nu mai ştiau ce sunt. Îl ascultau fără să gândească. Dar el nu urmărise asta şi poate că nici nu a vrut s-o facă, însă nu putea nici să pună capăt experimentelor. Până la urmă, ceilalţi maeştri şi-au dat seama ce făcuse. Au tot căutat o metodă să-l facă să-şi piardă puterile magice, dar nu ştiau că Maestrul Joseph încă îl mai susţinea. Acesta l-a scos afară – a reuşit să treacă prin zidurile din Magisterium împreună cu Constantine. Multă lume spune că în explozia aceea, pe care au făcut-o ca să distrugă zidul, au fost gata să moară amândoi, iar Constantine a fost mutilat groaznic. Acum poartă o mască de argint, ca să-şi acopere faţa. Iar unele animale pe care el le transformase în Călăreţi ai Haosului au supravieţuit exploziei şi au fugit odată cu ei. Din cauza asta, pădurile din jur sunt pline de ele.

— Deci tu spui că Inamicul Morţii este cine este… din cauza Magisteriumului, zise Call.

— Nu, zise Jasper. Nu am spus asta…

Ajunseseră la Poarta Misiunii. Call nu mai avea chef să discute fiindcă de-abia aştepta să ajungă în cameră, gândindu-se că acolo poate să găsească un milion de locuri unde să aşeze lupul. Putea să-l ascundă măcar de ceilalţi, care nu stăteau cu el în cameră. O să-i dea ceva de mâncare şi apă, iar după aceea va vedea el ce va face.

Porţile erau deschise. Trecură din nou pe sub inscripţia *Cunoaşterea şi acţiunea sunt unul şi acelaşi lucru* şi intrară în grotele Magisteriumului, unde aerul cald îl izbi imediat în faţă pe Call, ceea ce reprezenta acum o altă

problemă pentru el. Afară îngheţa de frig. Dar aici, mergând încolonaţi spre camerele lor, cu fermoarul de la hanorac tras până la bărbie, se încinsese rapid.

— Aşadar, până la urmă, ce voia Constantine? întrebă Rafe.

— Poftim?

Jasper părea că uitase discuţia.

— În povestea ta. Ai zis că „nu îşi dorise asta“. Călăreţii Haosului. De ce nu-şi dorise asta?

— Fiindcă el voia să-şi recapete fratele, zise Call. Nu un fel de zombi.

Nu-i venea să creadă că Rafe e aşa de încuiat.

— Dar nu sunt ca nişte zombi, zise Jasper. Călăreţii Haosului nu mănâncă oameni. Pur şi simplu nu au memorie sau personalitate. Sunt… goi.

Se apropiaseră de camerele celor din Anul de Fier. De-a lungul pereţilor se găseau recipiente în care erau aşezate pietre incandescente pentru încălzire. Call se simţea încins peste măsură, cu căptuşeala de blană pe care o avea în hanorac. Pe deasupra, mai simţea pe gât şi respiraţia fierbinte a lupului. De fapt, se părea că acesta adormise.

— De unde ştii tu atâtea chestii despre Inamicul Morţii? întrebă Rafe, cu o voce bănuitoare.

Call nu auzi răspunsul lui Jasper, fiindcă Tamara începuse să-i spună ceva la ureche.

— Te simţi bine? întrebă ea. Te-ai înroşit foarte tare.

— N-am nimic.

Ea îl examină puţin.

— Ai ceva în hanorac?

— Fularul, răspunse el repede, sperând din tot sufletul ca ea să nu fi observat că nu avusese niciun fular.

Tamara îşi arcui sprâncenele.

— De ce ţi l-ai băgat acolo?

El ridică din umeri.

— Era frig.

— Call…

Dar ajunseseră în faţa uşii. Uşurat, Call lovi uşor în ea cu brăţara şi intrară amândoi în cameră. Ea încă mai făcea

cu mâna, luându-şi la revedere de la ceilalţi, când el trânti uşa şi se grăbi spre camera lui.

— Call! strigă Tamara după el. Nu crezi că ar trebui să… nu ştiu, să vorbim? Despre Aaron?

— Mai târziu, spuse el repede, intrat deja pe jumătate în camera lui, după care trânti uşa.

Se lăsă pe spate tocmai în clipa în care lupul îşi scoase capul pe lângă gulerul hanoracului şi începu să se uite în jur.

Eliberat în sfârşit, el păru foarte bucuros să exploreze camera. Ghearele lui răsunau pe podeaua de piatră, iar Call se rugă în gând ca Tamara să nu audă. În acest timp, lupul adulmecă peste tot, pe sub pat, în jurul şifonierului, pe pijamaua care fusese aruncată pe jos înainte de a pleca.

— Ar trebui să faci o baie! îi spuse el lupului.

Acesta se opri din turul pe care îl făcea şi începu să dea din coadă, cu limba atârnată într-o parte. Uitându-se la ochii lui ciudaţi, schimbători, Call îşi aminti cuvintele lui Jasper.

Ei nu au memorie sau personalitate. Sunt… goi.

Dar lupul lui avea personalitate din plin. Ceea ce însemna că Jasper nu ştia chiar aşa de bine cum credea ce este un Călăreţ al Haosului. Poate că aşa or fi fost atunci când Inamicul Morţii îi crease prima dată, poate chiar au rămas goi cât timp au trăit, dar micul lup era altfel, el se născuse cu haosul în interior. Crescuse aşa de mic. Nu era cum credeau ei.

Îşi aminti iar cuvintele tatălui său şi se cutremură, dar nu de frig.

Nu ştii ce eşti tu.

Străduindu-se să-şi alunge gândurile, Call se urcă în pat, îşi aruncă ghetele din picioare şi îşi înfundă faţa în pernă. Lupul sări lângă el, mirosind a ace de pin şi a pământ reavăn. O secundă, Call avu impresia că o să-l muşte. Dar, după ce îi dădu roată de vreo două ori, micuţul se lipi de el, făcându-se ghem lângă burta lui. Cu apăsarea călduroasă a Călăreţului Haosului, Call adormi imediat.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Call visă că nu putea să se mişte fiindcă era prins sub o pernă pufoasă uriaşă. Se trezi confuz, dând din mâini şi mai-mai că-l pocni pe micul lup care îi stătea acum pe piept şi se uita la el cu ochii lui enormi, de culoarea focului, cu o expresie rugătoare.

Abia acum realiză Call ce făcuse. Şocul trezirii la realitate fu extrem de puternic şi coborî din pat aşa de repede, că se rostogoli şi căzu pe podea. Durerea de genunchi provocată de cădere îl trezi de-a binelea. Stătea în genunchi lângă pat, ochi în ochi cu puiul de lup, care venise la marginea patului şi îl privea fix.

— Mrr! făcu puiul de lup.

— Ssst! sâsâi Call.

Inima îi bătea cu putere. Ce făcuse? Chiar băgase un animal Călăreţ al Haosului în Magisterium? La fel de bine ar fi putut să se dezbrace în pielea goală şi să se acopere cu licheni, după care să alerge prin grote urlând DAŢI-MĂ AFARĂ! LEGAŢI-MI MAGIA! TRIMITEŢI-MĂ ACASĂ!

Puiul scheună. Ochii lui se învârteau ca nişte morişti, fixându-l pe Call. Limba îi ieşi o clipă din gură, după care dispăru înapoi.

— Măiculiţă! mormăi Call. Ţi-e foame, aşa-i? Ok. Stai că-ţi aduc ceva de mâncare. Rămâi aici. Da. Nu te mişca de aici!

Se ridică şi privi nedumerit spre ceasul de pe noptieră. Era unsprezece dimineaţa şi alarma nu sunase încă. Ciudat.

Deschise fără zgomot uşa de la dormitor… şi dădu nas în nas cu Tamara, care era deja îmbrăcată în uniformă şi mânca la masa din camera comună. Pe masă erau o grămadă de chestii care arătau delicios de normal: pâine prăjită cu unt, cârnaţi, bacon, omletă şi suc de portocale.

— S-a întors Aaron? întrebă Call, închizând cu grijă uşa de la dormitor, după care se sprijini de ea într-o poză pe care o voia nonşalantă.

Tamara înghiţi o bucată de pâine şi clătină din cap.

— Nu. A venit Celia pe aici mai devreme şi mi-a spus că azi nu se mai ţin lecţii. Nu ştiu ce se întâmplă.

— Cred că ar fi cazul, totuşi, să mă schimb, zise Call, întinzându-se spre masă ca să ia un cârnat.

Tamara îl privi insistent.

— Te simţi bine? Te comporţi destul de ciudat.

— Sunt bine.

Call mai luă un cârnat.

— Mă întorc imediat.

Se repezi în dormitor, unde puiul de lup se rostogolea pe o grămadă de haine, cu lăbuţele în aer. Cum îl văzu pe Call, sări în picioare şi veni în fugă spre el. Call îşi ţinu respiraţia şi îi întinse un cârnat. Lupul înfulecă mâncarea dintr-o singură înghiţitură. Îi dădu şi cel de-al doilea cârnat şi parcă simţi un gol în stomac văzând ce repede îl înhaţă. Lupul se linse pe bot şi parcă mai aştepta ceva.

— Uf. Oftă Call. Nu mai am. Aşteaptă şi o să-ţi mai aduc ceva.

În mod normal durează doar câteva minute să te îmbraci cu o uniformă, dar nu şi când ai un pui care se fâţâie peste

tot prin cameră. Întremat după cei doi cârnaţi, îi fură lui Call o gheată pe care o trăsese de şireturi sub pat, după care începu să o roadă. Când, în sfârşit, Call reuşi să-şi recupereze gheata, puiul de lup se prinse cu dinţii de tivul pantalonilor lui, trăgând de ei şi jucându-se.

— Încetează! îl imploră Call. Dar asta îl făcu pe lup şi mai entuziast. Se proptise în faţa lui Call, dornic de joacă.

— Mă întorc, promise Call. Numai să nu faci zgomot. Mai târziu poate ne furişăm la o plimbare.

Lupul ridică puţin capul, apoi începu iar să se tăvălească pe mormanul de haine. Call prinse momentul şi ieşi repede din cameră, închizând uşor uşa în urma lui.

— A, perfect, zise Maestrul Rufus, care se pare că îl aşteptase pe Call cu ochii pe pereţi. Eşti gata. Trebuie să mergem la o şedinţă.

Call aproape că leşină de emoţie când îl văzu. Tamara, scuturându-şi firimiturile de pe uniformă, îl privi ciudat.

— Dar n-am apucat să mănânc, protestă Call, uitându-se spre resturile de mâncare de pe masă.

Dacă ar mai fi putut şterpeli câţiva cârnaţi ca să-i strecoare cumva în dormitor, măcar putea sta liniştit că lupul e destul de sătul cât să-l aştepte potolit până la întoarcerea de la şedinţa asta. La cealaltă şcoală la care fusese, li se ţineau prelegeri ore în şir, spunându-li-se cât de rău se pot termina lucrurile dacă faci chestii nasoale sau ce rău e să minţi; altă dată le-au vorbit despre neplăcerile provocate de acarieni. Spera că şedinţa asta nu va fi chiar aşa sau măcar să nu dureze prea mult. Era convins că lupul va avea nevoie de o plimbare în curând, chiar foarte curând. Altfel… eeei, Call prefera să nu se gândească la ce s-ar putea întâmpla.

— Ai mâncat mai înainte doi cârnaţi, zise Tamara, ca să-l încurce mai tare. Nu eşti chiar mort de foame.

— Ai mâncat, deci, zise Maestrul Rufus, sec. În cazul acesta, hai să mergem, Callum! Vor veni acolo şi câţiva membri ai Adunării Magilor. Nu e bine să întârziem, presupun că îţi dai seama despre ce se va discuta.

Call îşi îngustă ochii.

— Unde e Aaron? întrebă el.

Dar Maestrul Rufus nu îi răspunse. Le făcu semn să-l urmeze pe coridor, unde se alăturară celorlalţi copii care ieşeau din grote. Call se gândi că nu văzuse niciodată aşa de mulţi copii pe holurile şcolii. Maestrul Rufus merse în urma unui grup de copii mai mari, care erau însoţiţi de maeştrii lor şi care se îndreptau către partea sudică a grotelor.

— Ai idee unde mergem? o întrebă Call pe Tamara.

Ea clătină din cap. Părea mai serioasă decât fusese vreodată în ultimele săptămâni. Call îşi aminti noaptea care trecuse, când Tamara îl apucase de mâini, încercând să-l tragă din faţa lupului Călăreţ al Haosului. Îşi riscase viaţa pentru el. Nu avusese niciodată un prieten ca ea. Nu avusese prieteni ca ea *şi* ca Aaron. Acum, că îi avea, nu prea ştia ce să facă cu ei.

Se treziră într-un amfiteatru circular, cu scaune de piatră aşezate în jurul unei scene rotunde. Undeva, mai în spate, lângă perete erau aliniaţi mai mulţi bărbaţi şi femei, toţi îmbrăcaţi în uniforme de un verde-măsliniu. Call presupuse că aceia erau membrii Adunării despre care le vorbise maestrul lor mai devreme. Rufus îi conduse spre nişte locuri aflate în faţa scenei, iar acolo îl văzură, în sfârşit, pe Aaron.

Stătea în primul rând, alături de Maestrul North, destul de departe cât să fie nevoiţi să vorbească ţipând unii cu alţii. De fapt, nu vedea decât spatele lui Aaron, cu părul lui blond zbârlit ca un puf. Arăta la fel ca întotdeauna.

Unul dintre Makari. Un Makar. Suna aşa de sinistru. Call îşi aduse aminte de umbrele care îi învăluiseră noaptea trecută pe lupi, dar şi ce îngrozit era Aaron după ce se terminase totul.

Haosul vrea să devoreze.

Nu te-ai fi aşteptat ca un tip precum Aaron, pe care toată lumea îl simpatiza şi care simpatiza pe toată lumea, să aibă o putere de genul acesta. O asemenea putere te-ai fi aşteptat s-o găseşti la unul ca Jasper, care s-ar fi priceput de minune să patroneze întunericul şi să împăieze

animale ciudate, pline de magia haosului.

Maestrul Rufus se ridică de pe scaun şi urcă pe scenă, oprindu-se pe podiumul aflat în centrul acesteia.

— Studenţi ai Magisteriumului şi membri ai Adunării, începu el.

Ochii lui întunecaţi se plimbară prin sală. Call simţi cum privirea lui poposeşte câteva secunde asupra lui şi a Tamarei, după care trecură mai departe.

— Cunoaşteţi cu toţii istoria noastră. Magisteriumul a fost fondat de către Phillippus Paracelsus din nevoia de a-i învăţa pe tinerii magi să-şi controleze puterile, de a construi o comunitate unită prin învăţătură, magie şi pace, dar şi pentru a pune bazele unei forţe de apărare a întregii lumi. Aţi aflat cu toţii de Inamicul Morţii. Mulţi dintre voi şi-au pierdut rudele în Marea Bătălie sau în Masacrul Rece. Ştiţi cu toţii, de asemenea, că există şi un Pact – înţelegerea dintre Adunare şi Constantine Madden, care ne asigură că, atât timp cât nu îl vom ataca pe el sau forţele lui, nu ne va ataca nici el.

— Mulţi dintre voi, continuă Maestrul Rufus, şi îşi plimbă din nou ochii întunecaţi prin sală, consideră, de altfel, că Pactul nu e bun.

În public se auziră murmure. Privirea Tamarei se îndreptă cu o expresie neliniştită spre locul unde se aflau membrii Adunării, iar Call îşi dădu seama brusc că doi dintre aceştia, îmbrăcaţi în alb, erau părinţii Tamarei. Îi mai văzuse şi la Testul de Fier. Acum stăteau ţepeni ca nişte statui şi îl priveau pe Rufus cu feţele împietrite. Call simţea efectiv valul de dezaprobare care venea dinspre ei.

— Pactul ne obligă să avem încredere în Inamicul Morţii – încredere că nu ne va ataca, că nu se va folosi de perioada aceasta de linişte de după război ca să-şi consolideze forţele. Numai că Inamicul nu este demn de încredere.

Printre membrii Adunării, murmurele se auzeau mai tare. Mama Tamarei pusese mâna pe braţul soţului ei – acesta voia să se ridice. Tamara părea că îngheţase.

Maestrul Rufus ridică şi el vocea.

— Nu putem avea încredere în Inamic! Spun asta ca unul care l-a cunoscut pe Constantine Madden pe vremea când era student la Magisterium. Ne-am făcut că nu vedem atacurile din ce în ce mai frecvente ale elementelor asupra noastră – unul a avut loc chiar azi-noapte, la doar câţiva paşi de uşa Magisteriumului – şi atacurile asupra liniilor de aprovizionare şi a adăposturilor noastre. Nu ne-am făcut că nu vedem toate acestea pentru că am fi avut încredere în promisiunile lui Constantine Madden, ci pentru că Inamicul este un Makar – unul dintre puţinii dintre noi care s-au născut cu harul de a controla magia vidului. Pe câmpul de luptă, Călăreţii Haosului, controlaţi de Inamic, au reuşit să-l înfrângă pe unicul Makar din vremurile noastre. Noi am ştiut dintotdeauna că, fără a avea alături de noi un Makar, suntem vulnerabili în faţa Inamicului, iar de la moartea lui Verity Torres am tot aşteptat să se mai nască unul.

Mulţi studenţi se îngrămădiseră acum în faţă. Era clar că, în timp ce unii dintre ei auziseră ce se întâmplase noaptea trecută în afara Magisteriumului sau ştiau pentru că fuseseră de faţă, mulţi abia acum începeau să ghicească la ce se referea Rufus. Call văzu un grup de studenţi din Anul de Argint care se aplecară spre Alex. Unul dintre ei îl trase de mânecă şi se văzu după buze că îl întreabă *Tu ştii despre ce este vorba*? Alex făcu semn că nu. În acest timp, membrii Adunării avură discuţii febrile. Tatăl Tamarei se aşezase la loc pe scaun, dar părea furios.

— Sunt fericit să vă anunţ, zise Rufus, că am descoperit că există printre noi un Makar, chiar aici, în Magisterium. Aaron Stewart, vrei să te ridici, te rog?

Aaron se ridică. Era îmbrăcat în uniforma lui neagră, iar ochii păreau învineţiţi din cauza cearcănelor. Call se întrebă dacă îl lăsaseră să doarmă măcar un pic. Îşi aminti apoi ce mic îi păruse Aaron noaptea trecută, pe deal, înainte de a fi luat de acolo. Firav părea şi acum, cu toate că era unul dintre cei mai înalţi copii din Anul de Fier.

Din public se auzea acum zumzetul şoaptelor, printre care se distingeau şi voci mai puternice. După o clipă, în

care se uită nervos în jurul lui, Aaron vru să se aşeze din nou, dar Maestrul North îi făcu semn să rămână în picioare.

Tamara stătea pe scaun cu pumnii strânşi în poală, cu buzele strânse, fără să scoată un cuvânt, uitându-se îngrijorată când la Maestrul Rufus, când la părinţii ei. Call nu fusese niciodată mai fericit că nu mai era în centrul atenţiei. Ziceai că toată lumea din sală îl devorează pe Aaron cu privirea. Numai Tamara era cumva absentă, probabil preocupată de faptul că părinţii ei păreau gata să năvălească pe scenă şi să-l ia la bătaie pe Maestrul Rufus cu o stalactită.

Un membru al Adunării coborî de la locul lui şi îl conduse pe Aaron pe scenă. Când acesta îi zări pe Call şi pe Tamara zâmbi forţat, ridicându-şi sprâncenele de parcă ar fi zis *Asta e o nebunie.*

Call simţi cum colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet de răspuns.

Maestrul Rufus coborî de pe scenă şi se aşeză lângă Maestrul North, în locul lui Aaron. Maestrul North se aplecă şi îi şopti ceva lui Rufus, care aprobă din cap. Dintre toţi oamenii aflaţi în sală, Maestrul North părea să fie singurul deloc surprins de discursul Maestrului Rufus.

— Adunarea Magilor doreşte să declare oficial că Aaron Stewart are o afinitate cu magia haosului. El este Makarul nostru!

Membrul Adunării zâmbi, dar Call îşi dădu bine seama că zâmbetul lui era forţat. Probabil că se abţinea cu greu să nu-i răspundă Maestrului Rufus – se pare că niciunul dintre membri nu agrease discursul lui. Totuşi, la vorbele acestea, sala izbucni în aplauze, conduse de Call şi Tamara, care se ridicaseră de pe scaune şi fluierau ca la un meci de hochei. Aplauzele continuară până când membrul Adunării le făcu semn să se oprească.

— Acum, zise el, trebuie să sperăm că înţelegeţi cu toţii importanţa unui Makar. Aaron are o responsabilitate mare faţă de întreaga lume. Doar el poate repara răul pe care l-a creat Inamicul Morţii, aşa cum îi place lui să-şi spună, să

scape pământul de ameninţarea animalelor Călăreţi ai Haosului şi să ne apere de umbre. El trebuie să ne aducă siguranţa că Pactul va fi respectat în continuare, astfel încât să domnească pacea.

Spunând acestea, membrul Adunării îşi permise o privire duşmănoasă către Maestrul Rufus.

Se văzu de la distanţă cum Aaron înghiţi în sec.

— Mulţumesc, domnule! Voi face tot ce-mi va sta în putere!

— Dar niciodată nu trebuie să porneşti singur pe un drum greu! continuă membrul Adunării în timp ce-i privi pe cei din sală. Va fi responsabilitatea tuturor colegilor tăi studenţi să aibă grijă de tine, să te sprijine şi să te apere. Poate fi o povară grea pentru un Makar, dar nu trebuie s-o ducă singur, nu-i aşa?

Membrul Adunării rosti ultimele cuvinte cu voce ridicată.

Publicul din sală izbucni din nou în aplauze, de data aceasta pentru ei, ca o promisiune. Call bătu şi el din palme cât putu de tare.

Membrul Adunării scoase din buzunarul uniformei lui alb-aurii o piatră neagră şi i-o întinse lui Aaron.

— Păstrăm această piatră de mai bine de zece ani şi este o mare onoare pentru mine să ţi-o dăruiesc. Este o piatră a afinităţii, care se obţine atunci când devii maestrul unui element. Piatra ta este onix negru, pentru afinitatea cu vidul.

Call se aplecă în faţă ca să vadă mai bine, iar inima începu să-i bată mai tare, fiindcă acolo, în mâna membrului Adunării, era o piatră identică cu cea de pe brăţara pe care tatăl său i-o trimisese Maestrului Rufus. Ceea ce însemna că acea brăţară aparţinuse unui Makar. În viaţa tatălui său nu putuseră exista decât doi Makari de la care putea avea brăţara – Verity Torres sau Constantine Madden. Nu mai bătea din palme. Mâinile îi căzuseră în poală.

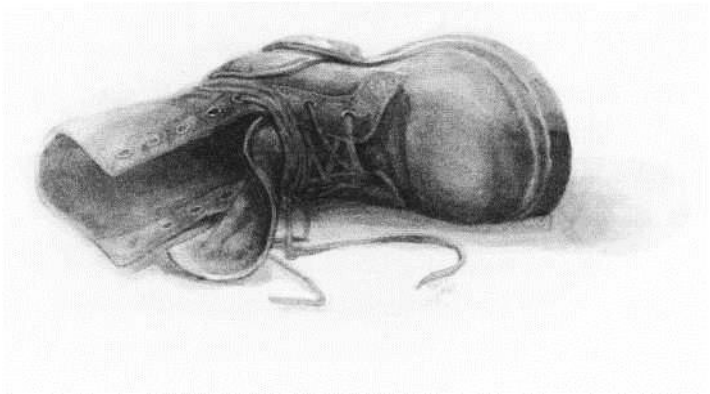

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

După ceremonie, Aaron se pierdu imediat printre membrii Adunării. Maestrul Rufus se ridică din nou, anunţând că în ziua aceea aveau liber. Copiii păreau mai bucuroşi de acest anunţ decât de cel în care li se spusese că Aaron e un Makar. Studenţii se împrăştiară imediat, cei mai mulţi dintre ei îndreptându-se spre Galerie, aşa că Tamara şi Call rămăseseră singuri pe coridoarele întortocheate, luminate de cristale, care duceau spre camerele lor.

Tamara sporovăi fericită tot drumul, vizibil uşurată pentru că părinţii ei nu intraseră în conflict deschis cu Maestrul Rufus, iar la început nici nu observă că el nu-i răspundea decât prin mormăituri ori sunete nedefinite. Ea era ferm convinsă că dacă Aaron este Makar, totul avea să fie nemaipomenit pentru ei trei de acum înainte. Spunea că nu trebuie să-şi bată capul cu politica, ci doar să-şi închipuie ce tratamente speciale vor primi ei şi misiuni numai una şi una. Tocmai îi spunea lui Call cum o să ajungă ea să meargă pe un vulcan în erupţie, când nu se mai putu abţine şi îşi puse mâinile în şold:

— Ce stai aşa ca un popândău? întrebă ea.

Call se simţi jignit.

— Popândău?

— Toată lumea o să creadă că nu te bucuri pentru Aaron. Sper că nu eşti gelos, nu?

Era aşa de aiurea ce-i spunea ea, încât Call nu putu decât să bolborosească:

— Da, exact, era visul meu să stau acolo în picioare şi toţi să se uite la mine ca la un… ca la…

— Tamara?

Jasper aştepta la uşa lor, cu un aer nefericit.

Tamara îşi îndreptă umerii. Call fusese mereu fascinat de felul în care putea ea să pară înaltă, de parcă ai fi zis că are doi metri, când, în realitate, era mai măruntă decât el.

— Ce vrei, Jasper?

Părea iritată fiindcă Jasper îi întrerupsese interogatoriul. Pentru prima dată, Call se gândi că şi Jasper poate fi bun la ceva.

— Pot să vorbesc puţin cu tine? întrebă el.

Arăta aşa de jalnic încât lui Call chiar îi fu milă de el.

— Am o groază de lecţii suplimentare şi… aş avea nevoie de ajutorul tău.

— De al meu nu? întrebă Call, cu gândul la scena din bibliotecă.

Jasper nu-l băgă în seamă pe Call.

— Te rog, Tamara! Ştiu că m-am purtat ca un nemernic, dar aş vrea să fim din nou prieteni.

— Nu cu mine te-ai purtat ca un nemernic, zise ea. Cere-i scuze lui Call şi mă mai gândesc.

— Îmi cer scuze! zise Jasper, cu ochii în pământ.

— Mi-e indiferent! zise Call.

Nu îi părea sincer rău. În plus, Tamara nu ştia cum urlase Jasper la el să plece din bibliotecă, aşa că nu se simţi obligat să-i accepte scuzele. Dar se gândea că dacă Tamara pleacă împreună cu Jasper, are şi el mai mult timp să se ocupe de lup. Avea mare nevoie de timp.

— Ar fi bine să-l ajuţi, Tamara! Are nevoie de mult, mult, mult ajutor.

Se uită la Jasper.

Tamara oftă.

— Ok, bine. Dar trebuie să te porţi frumos cu prietenii mei, nu numai cu mine. Fără comentarii sarcastice.

— Dar el? obiectă Jasper. El mereu face comentarii sarcastice.

Tamara se uită de la Call la Jasper. Oftă iar.

— Ce-ar fi să nu mai faceţi niciunul comentarii sarcastice?

— Niciodată! spuse Call.

Tamara îşi dădu ochii peste cap şi se duse cu Jasper, după ce îl anunţă pe Call că se va întoarce la cină. Astfel, Call rămase singur cu un pui scheunător de Călăreţ al Haosului. Luă lupul şi îl îndesă iar în hanorac, în ciuda scâncetelor lui de protest, apoi plecă direct spre Poarta Misiunii, mergând cât de repede putea cu piciorul lui bolnav. Îi era teamă că poarta care dădea spre exterior va fi încuiată, dar se dovedi că aceasta se deschidea foarte uşor. Uşile de la poarta mare de metal erau închise, dar Call nici nu voia să meargă până acolo. Cu gândul că nu e nimeni să-l vadă, scoase puiul din hanorac. El începu să inspecteze zona, aruncând priviri speriate spre poarta de metal şi adulmecând în jur, iar în cele din urmă făcu pipi în nişte bălării.

Call îl mai lăsă câteva minute, după care îl băgă iar în hanorac.

— Hai, îi zise el puiului. Trebuie să ne întoarcem ca să nu ne vadă careva. Şi înainte ca cineva să arunce resturile de la micul dejun.

Plecă înapoi pe coridoare, aplecându-se uşor când trecea pe lângă vreun discipol, ca să nu i se vadă umflătura din hanorac. Abia a apucat să intre în cameră, că lupul a şi sărit din haină. Se simţea ca acasă, aşa că ţopăi direct pe masă şi înfulecă toate resturile din farfuria Tamarei.

În cele din urmă, Call reuşi să-l facă să intre înapoi în cameră, unde îi mai aduse un castron cu apă, două ouă crude şi un cârnat rece care fusese uitat pe bufet. Lupul hăpăi cârnatul şi ouăle, cu coajă cu tot. Apoi începură să se

joace „sfoara“ cu pătura de pe pat. Tocmai când Call dădu drumul păturii şi lupul se pregătea să tragă din nou de ea, se auzi uşa de la camera comună deschizându-se. Call se opri, întrebându-se cine putea să fi venit; fie Tamara şi-a dat seama încă o dată ce nemernic e Jasper şi s-a întors mai devreme, fie s-a întors Aaron. În tăcerea care se lăsase, Call auzi clar zgomotul făcut de ceva izbit de perete. Lupul sări şi se ascunse repede sub pat, scheunând uşor.

Call merse tiptil spre uşă. O deschise şi îl văzu pe Aaron aşezat pe canapea. Îşi scotea ghetele din picioare. Pe peretele de care se lovise gheata rămăsese o urmă de noroi.

— Hei, te simţi bine? întrebă Call.

Aaron se uită surprins la el.

— Credeam că nu sunteţi aici.

Call îşi drese vocea. Se simţea ciudat de stânjenit. Se întreba dacă Aaron va rămâne cu ei acum, că era un Makar, sau îl vor duce într-o cameră preţioasă, concepută special pentru eroi care trebuie să salveze lumea.

— Păi, Tamara a plecat undeva cu Jasper. Presupun că acum sunt din nou prieteni.

— Treaba ei, zise Aaron, indiferent.

Era un lucru despre care, în mod normal, lui îi plăcea să discute. Şi Call ar fi vrut să vorbească cu Aaron despre multe chestii – despre lup, despre comportamentul bizar al părinţilor Tamarei, despre piatra neagră care era acum pe brăţara lui Aaron şi despre semnificaţia brăţării pe care tatăl lui i-o trimisese lui Rufus, dar nu ştia cum să înceapă. Sau dacă trebuia să înceapă.

— Deci, zise el, cred că eşti foarte bucuros din cauza… chestiei cu magia haosului.

— Normal, replică Aaron. Nu mai pot de bucurie.

Call îşi dădea seama când era cineva ironic. Dar, pentru o clipă, i se păru incredibil ca Aaron să fie ironic. Şi totuşi era, cu privirea fixată pe gheată şi cu fălcile încleştate.

— Vrei să te las singur, ca să arunci şi gheata aia? întrebă Call.

Aaron respiră adânc.

— Scuză-mă! zise el şi-şi trecu mâna peste faţă. Pur şi simplu nu mi-e prea clar dacă vreau să fiu Makar.

Call fu aşa de surprins de vorbele lui, încât câteva momente nici nu ştiu ce să spună.

— De ce? întrebă el după un timp.

Aaron se potrivea perfect în rolul acesta. Era exact aşa cum se gândea oricine că ar trebui să arate un erou – amabil, curajos şi gata să facă tot felul de chestii eroice, cum ar fi să alerge direct spre o haită de lupi Călăreţi ai Haosului, în loc să fugă în direcţia opusă, ca orice persoană normală la cap.

— Nu pricep! zise Aaron. Toţi se poartă de parcă mi-ar fi dat o veste grozavă, numai că pentru mine nu-i deloc grozav. Ultimul Makar a murit la cincisprezece ani – ok, a reuşit să oprească războiul şi astfel să fie semnat Pactul, dar ea a murit. Şi a murit într-un mod oribil. Era exact ce-i spusese tatăl lui Call despre magi.

— N-o să mori! îi strigă Call lui Aaron cu fermitate. Verity Torres a murit într-adevăr în luptă, într-o mare luptă. Dar tu eşti în Magisterium. Maeştrii nu te vor lăsa să mori!

— N-ai cum să ştii asta! îi răspunse Aaron.

Din acest motiv a murit mama ta. Din cauza magiei, zise vocea tatălui în capul lui Call.

— Ok, nu ştii. Atunci ar trebui să fugi! îi sugeră Call fără menajamente.

Capul lui Aaron tresări. Call reuşise să-i trezească interesul.

— Nu am să fug!

— Dar ai putea, zise Call.

— Nu, n-aş putea.

Ochii verzi ai lui Aaron ardeau; acum părea de-a dreptul furios.

— Nu am unde să mă duc.

— Ce vrei să spui? întrebă Call, dar în adâncul sufletului înţelesese sau poate bănuise ce voia să spună Aaron; niciodată nu le vorbise despre familia lui sau despre viaţa

pe care a dus-o în familie…

— Tu nu vezi niciodată nimic? întrebă Aaron. Te-ai întrebat vreodată unde erau părinţii mei când am dat Testul? Nu am părinţi. Mama a murit, tata a plecat de acasă. Habar n-am pe unde e. Nu l-am mai văzut de când aveam doi ani. Eu vin de la o familie adoptivă. De la mai multe familii adoptive. Toate s-au plictisit de mine sau nu au fost mulţumite de alocaţiile primite de la guvern, aşa că m-au încredinţat unei alte familii. În ultima dintre ele am întâlnit o fată care mi-a povestit despre Magisterium. Era singura persoană cu care puteam să stau de vorbă – asta până când fratele ei a absolvit Magisterium şi a luat-o cu el. Cel puţin tu l-ai avut pe tatăl tău! Pentru mine însă, Magisteriumul este cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat. Nu vreau să plec!

— Îmi pare rău! murmură Call. Nu ştiam.

— După ce fata asta mi-a povestit de Magisterium, singurul meu vis a fost să ajung aici. Unica mea şansă. Ştiam că, la un moment dat, va trebui să plătesc toate lucrurile bune pe care mi le-a oferit Magisteriumul, adăugă el încet. Dar nu credeam că va fi aşa devreme.

— Este îngrozitor să gândeşti aşa ceva! zise Call. Nu datorezi nimănui viaţa.

— Ba, cum să nu, zise Aaron, iar Call îşi dădu seama din tonul lui că nu va putea niciodată să-l convingă contrariul. Îşi aduse aminte cum stătea Aaron pe podiumul acela, cum toată lumea bătea din palme şi cum i se spunea că el e singura şansă a tuturor. Un tip aşa de generos ca Aaron n-ar fi lăsat această povară pe umerii altcuiva nici dacă ar fi putut. Asta îl făcea pe el erou. Au ştiut să profite din plin de el.

Dar din moment ce Aaron era prietenul lui – cu sau fără voia sa – el va trebui să aibă grijă ca acesta să nu facă vreo prostie.

— Şi nu e vorba doar de mine, continuă Aaron fără vlagă. Sunt un magician al haosului. O să am nevoie de o contragreutate. O contragreutate umană. Cine se va oferi să facă asta?

— E o onoare să fii contragreutatea unui Makar, zise Call.

Măcar atâta lucru ştia şi el. Asta reţinuse din sporovăială surescitată a Tamarei.

— Ultima contragreutate umană a murit atunci când şi ultimul Makar a murit în luptă, zise Aaron. Iar mai înainte de asta, ştie toată lumea ce s-a întâmplat. Aşa şi-a omorât fratele şi Inamicul Morţii. Nu prea văd cine o să se înghesuie la chestia asta.

— Eu! strigă Call.

Aaron tăcu brusc, iar pe chipul lui se citiră, pe rând, mai multe expresii. Mai întâi păru neîncrezător, de parcă l-ar fi bănuit pe Call că ar fi glumit sau ar fi spus-o doar ca să-l contrazică. Apoi, când se convinse că vorbeşte serios, păru îngrozit.

— Nu se poate! strigă el. Tu n-ai auzit ce am spus? Ai putea să mori!

— Păi, să nu mă omori, spuse Call. Ce-ar fi să ne propunem să nu moară nimeni? Niciunul dintre noi. Amândoi. Să nu murim.

Aaron tăcu mult timp, iar Call ajunsese să creadă că Aaron căuta un mod de a-i spune că apreciază oferta lui, dar că are în vedere pe cineva mai bun. Era o onoare, cum spusese Tamara. Aaron nu era obligat să-l accepte pe Call. Call nu avea nimic special.

Tocmai voia să deschidă gura ca să spună toate lucrurile acestea, când Aaron se uită în sus, la el. Ochii lui erau suspect de limpezi şi, o clipă, Call se gândi că poate Aaron nu fusese dintotdeauna tipul popular, bun la toate. Poate că acolo, în familia lui adoptivă, era singuratic şi furios şi trist, aşa cum fusese şi Call.

— Ok, zise Aaron. Dacă o să mai vrei. Adică, atunci când va veni momentul.

Înainte ca el să poată răspunde, uşa fu brusc trântită de perete şi intră Tamara. Faţa i se lumină când îl văzu pe Aaron. Alergă la el să îl îmbrăţişeze, repezindu-se aşa de tare, încât aproape că îl răsturnă pe canapea.

— Ai văzut ce faţă avea Maestrul Rufus? întrebă ea. Era

aşa de mândru de tine! Şi au venit acolo toţi membrii Adunării, inclusiv părinţii mei. Şi toţi te aplaudau. Pe tine! A fost uimitor!

— Da, a fost destul de uimitor, răspunse Aaron, în sfârşit zâmbind cu adevărat.

Ea îl lovi cu perna.

— Să nu cumva să ţi se urce la cap! îi porunci ea.

Call întâlni privirea lui Aaron pe deasupra pernei şi îşi zâmbiră.

— N-ai nicio şansă aici! zise el.

Chiar în momentul acela, din dormitorul lui Call se auzi lătrând lupul Călăreţ al Haosului.

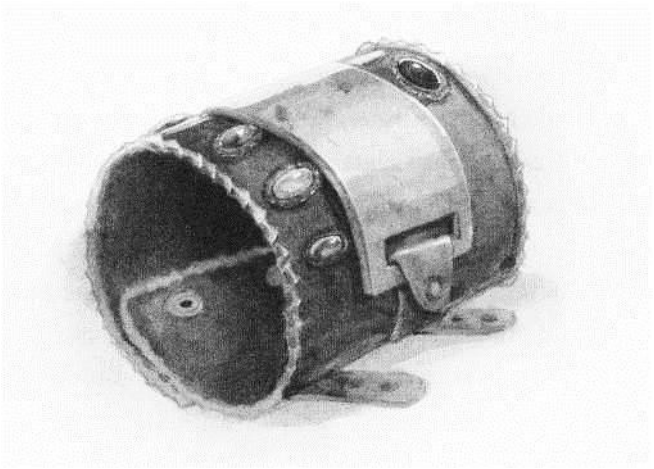

CAPITOLUL DOUĂZECI

Tamara sări în picioare şi se uită prin cameră de parcă s-ar fi aşteptat să apară brusc ceva din penumbră. Aaron părea alarmat, dar rămase pe canapea.

— Call, zise el. Din camera ta s-a auzit?

— Ăăă cred că da, zise Call, gândindu-se disperat ce să spună. Este… soneria mea.

Tamara se încruntă.

— Dar telefoanele nu funcţionează aici, Callum! Şi ne-ai spus deja că nu ai telefon.

Sprâncenele lui Aaron desenau o linie dreaptă.

— Ai un câine acolo?

Se auzi ceva spărgându-se, lătratul se amplifică, fiind urmat apoi de zgomotul ghearelor ce râcâiau pe piatră.

— Ce se întâmplă acolo? se răsti Tamara, ducându-se la uşa lui Call şi deschizând-o larg. Apoi scoase un urlet şi se dădu repede înapoi, lipindu-se de perete. Fără s-o ia în seamă, lupul trecu pe lângă ea şi alergă în camera comună.

— Ăsta e un…

Aaron se ridică şi, cu un gest reflex, îşi duse mâna spre brăţara care acum avea incrustată şi piatra vidului negru. Call revăzu în minte întunericul care încolăcise lupii în noaptea aceea, ducându-i spre nicăieri.

Fugi atât de repede, de parcă ar fi vrut să-l apere pe puiul de lup cu trupul său, cu braţele larg deschise.

— Pot să vă explic! strigă el disperat. El nu e rău! E un căţel ca oricare altul!

— Chestia aia e un monstru! spuse Tamara, apucând de pe masă un cuţit. Call, să nu-mi spui că l-ai adus aici intenţionat.

— Se rătăcise… şi scheuna de frig! se apără Call.

— Doamneee! urlă Tamara. Doamne, Call, tu nu gândeşti, tu nu gândeşti deloc! Chestiile astea sunt demonice – ucid oameni!

— Dar el nu e demonic! zise Call, lăsându-se în genunchi şi apucând puiul de ceafă.

— Stai cuminte, băiatule! îi spuse el cât putu de ferm, îngenunchind pentru a-l privi direct în ochi. Ei sunt prietenii noştri!

Puiul de lup se opri din lătrat, uitându-se la Call cu ochii lui caleidoscopici. Apoi îl linse pe faţă.

Call se întoarse la Tamara.

— Vezi? Nu e rău. Dar se plictisise stând închis în cameră.

— Dă-te la o parte!

Tamara strângea cuţitul în mână.

— Tamara, stai puţin, zise Aaron, apropiindu-se. Recunoaşte, e destul de ciudat că nu îl atacă pe Call.

— E doar un pui, zise Call. Şi mai e şi speriat.

Tamara pufni.

Call ridică puiul, culcându-l pe braţe şi legănându-l ca pe un copil. Puiul scheună uşurel.

— Vezi? Ia uită-te ce ochi mari are.

— Ştii că ai putea să fii exmatriculat din cauza lui. Toţi am putea fi exmatriculaţi.

— Aaron – nu, zise Call, dar Aaron îi făcuse cu ochiul.

— Call, zise el. Nu poţi să-l ţii aici. Nu e voie.

Call strânse şi mai tare lupul în braţe.

— Ba o să-l ţin!

— Nu se poate, zise Tamara. Chiar dacă nu îl distrugem, trebuie să-l scoatem din Magisterium şi să-l lăsăm afară. E imposibil să rămână aici.

— Atunci mai bine omoară-l, zise Call. Fiindcă afară oricum nu va supravieţui singur. Şi nu te las să-l iei.

Înghiţi în sec.

— Aşa că dacă vrei să scapi de el, pârăşte-mă. Hai, du-te!

Aaron respiră adânc.

— Bine, aşadar, cum îl cheamă?

— Havoc, zise Call dintr-o suflare.

Tamara lăsă mâna în jos, încet.

— Havoc?

Call simţi că roşeşte.

— E dintr-o piesă de teatru care îi plăcea tatei „Strigă Havoc şi eliberează câinii războiului“[2]. Adică, nu ştiu, el e un fel de câine al războiului.

Havoc profită de ocazie ca să râgâie.

Tamara suspină, dar faţa ei se mai îmblânzise. Întinse mâna cealaltă, cea în care nu avea cuţitul, şi îl mângâie uşor pe blană.

— Şi… ce mănâncă?

Se dovedi că Aaron avea o grămadă de bacon ascuns în cămară şi era dispus să i-l doneze lui Havoc. Iar Tamara, după ce fusese umplută de salivă şi îl mângâiase pe burtă pe lupul Călăreţ al Haosului, care acum se tăvălea pe jos, le spuse că vor trebui să-şi umple cu toţii buzunarele cu orice chestie asemănătoare cărnii pe care ar fi găsit-o în refectoriu, inclusiv peşti fără ochi.

— Totuşi, trebuie să discutăm puţin despre brăţară, zise ea, aruncându-i un cocoloş de hârtie lui Havoc. Încerca să-l înveţe pe micuţ să aporteze, dar el luă hârtia şi o făcu bucăţele cu colţii lui mititei.

— Brăţara pe care a trimis-o tatăl lui Call.

[2] Replică a personajului Marc Antoniu din piesa *Iulius Caesar,* de William Shakespeare. *(n. trad.)*

Call aprobă din cap. În toată vânzoleala asta, cu Aaron şi Havoc, reuşise să uite de semnificaţia pietrei de onix de pe brăţară.

— Nu avea cum să fie a lui Verity Torres, nu? întrebă el.

— Avea cincisprezece ani când a murit, zise Tamara, dând din cap. Dar cu un an înainte părăsise şcoala, deci brăţara ei trebuia să fie cu Anul de Bronz, nu de Argint.

— Dar, dacă nu e a ei, atunci… zise Aaron şi înghiţi în sec, incapabil să rostească propoziţia până la capăt.

— Atunci este a lui Constantine Madden, zise Tamara cu raţionamentul ei imperturbabil. Ar fi logic.

Lui Call îi era şi cald şi frig în acelaşi timp. Exact aşa gândise şi Call, numai că, acum, auzind-o pe Tamara spunând-o cu glas tare, parcă îi venea greu să creadă aşa ceva.

— De ce ar avea tatăl meu brăţara Inamicului Morţii? Cum să fi ajuns la el?

— Câţi ani are tatăl tău?

— Treizeci şi cinci, zise Call, întrebându-se ce importanţă avea asta.

— Aceeaşi vârstă ca şi Constantine Madden. Probabil că au fost colegi de şcoală. Poate că Inamicul şi-a lăsat brăţara la şcoală când a fugit din Magisterium.

Tamara se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră.

— N-a vrut să mai ştie nimic de şcoală. Nu şi-a mai dorit brăţara. Poate că tatăl tău a găsit-o undeva. Poate chiar se cunoşteau.

— Imposibil! Mi-ar fi spus, zise Call, ştiind şi el că nu e adevărat. Alastair nu vorbea niciodată despre Magisterium decât vag şi doar ca să sublinieze ce sinistru e.

— Rufus zicea că el l-a cunoscut pe Inamic. Iar brăţara trebuia să fie un mesaj pentru Rufus, zise Aaron. Pentru tatăl tău şi pentru Rufus avea o anumită semnificaţie. Ar fi mai logic dacă amândoi l-au cunoscut.

— Dar care e mesajul? întrebă Call.

— Păi, e vorba despre tine, zise Tamara. Leagă-i magia. Nu?

— Ca să mă trimită acasă! Ca să fiu în siguranţă!

— Poate, zise Tamara. Sau poate voia ca alţii să fie în siguranţă cu tine.

Inima lui Call bubui dureros în piept.

— Tamara, zise Aaron, ai face bine să explici ce vrei să spui.

— Îmi pare rău, Call! zise ea… şi chiar părea că regretă. Dar Inamicul a creat Călăreţii Haosului aici, în Magisterium. Iar până acum n-am mai auzit despre un Călăreţ al Haosului care să fie prietenos cu altcineva în afară de un alt Călăreţ al Haosului.

Aaron vru să protesteze, dar Tamara ridică mâna.

— Vă amintiţi ce spunea Celia în prima seară, când mergeam cu autobuzul? Se spune că ar exista şi unii Călăreţi ai Haosului care au ochii normali? Probabil că cei care s-au născut Călăreţi ai Haosului nu ar fi nişte fiinţe goale pe dinăuntru. Poate că par perfect normale. Ca Havoc.

— Call nu este un Călăreţ al Haosului! interveni Aaron cu fermitate. Nu există nicio dovadă despre toate chestiile alea pe care le spunea Celia, cu Călăreţii Haosului care par normali. Şi, pe urmă, în cazul în care Call ar fi un Călăreţ al Haosului, măcar el ar trebui să ştie. Sau şi eu ar trebui să ştiu. Eu sunt Makar, deci ar trebui să ştiu, nu? Nu e. Pur şi simplu nu e!

Havoc se înghesuise în Call, părând să simtă şi el că ceva nu e în regulă. Scheuna încet, cu ochii învârtindu-se.

Cuvintele lui Alastair răsunau în mintea lui Call.

Call, nu ştii cine eşti tu.

— Ok, deci, cine sunt eu? întrebă el, strângând lupul la piept şi punându-şi obrazul pe blana lui moale.

Dar văzu şi el pe feţele prietenilor lui că nici ei nu ştiau răspunsul la această întrebare.

*

Săptămânile treceau şi nu găsiseră nicio explicaţie, dar pentru Call era mai simplu să uite şi să se concentreze la lecţii. Fiindcă trebuia să-l înveţe pe Aaron nu numai să fie

un mag, ci şi un Makar, Maestrul Rufus îşi împărţea timpul cu multă atenţie. În general, participau împreună la lecţii, dar se întâmpla destul de des ca Tamara şi Call să fie lăsaţi singuri să studieze, citind cărţi de magie la bibliotecă sau căutând istorisiri despre Al Doilea Război al Magilor şi studiind desenele şi fotografiile oamenilor care participaseră la lupte. Au vânat tot felul de mici elemente care populau Magisteriumul şi, în sfârşit, au învăţat să piloteze ambarcaţiunile. Uneori, când Maestrul Rufus trebuia să-l ducă pe Aaron undeva sau când aveau de făcut ceva care dura toată ziua, Call şi Tamara trebuiau să se alăture unui alt grup, care avea un alt maestru.

Interesul pentru vestea că Aaron era Makar scăzuse, fiind umbrită de noutatea că Maestrul Lemuel fusese obligat să plece din Magisterium. Acuzaţiile lui Drew ajunseseră la urechile Adunării, iar aceasta decisese că Maestrul Lemuel nu mai putea fi lăsat cu studenţii, cu toate că el respinsese cu încăpăţânare toate acuzaţiile, iar Rafe îi luase apărarea. Discipolii lui fuseseră repartizaţi la alţi maeştri, iar Drew nimeri la Maestra Milagros, Rafe la Maestrul Rockmaple şi Laurel la Maestrul Tanaka.

Drew ieşise din infirmerie la o săptămână după ce se aflase vestea excluderii Maestrului Lemuel. La cină, el făcu turul refectoriului, trecând pe la toate mesele, ca să-şi ceară scuze tuturor studenţilor. Îşi ceru iertare de mai multe ori de la Aaron, Tamara şi Call. Acesta din urmă se gândi să-l întrebe ce voise să-i spună în noaptea aceea, pe coridor, numai că Drew era rareori singur, iar Call nu prea ştia cum să-l abordeze.

E ceva în neregulă cu mine?

Crezi că sunt periculos'?

Cum poţi tu să ştii ceva ce eu nu ştiu?

Câteodată, Call se simţea destul de exasperat din cauza situaţiei şi se gândea chiar să-i scrie tatălui său, ca să-l întrebe despre brăţară. Dar asta însemna să recunoască furtul scrisorii lui Alastair şi, pe urmă, nu mai primise nicio veste de la tatăl lui, în afară de nişte pachete de bomboane gumate şi o haină groasă, de Crăciun. Acestea erau

însoţite de o felicitare pe care scria doar *Cu drag, Tata.* Atât. Cu un gol în stomac, Call băgase felicitarea în sertarul în care îşi păstra şi celelalte lucruri.

Din fericire, Call avea cu ce să-şi ocupe o bună parte din timp: Havoc. Hrănirea puiului de lup Călăreţ al Haosului, care începuse să crească, ca şi ascunderea lui îi cereau o grămadă de atenţie şi multă asistenţă din partea lui Aaron şi a Tamarei. Îi mai cereau să treacă şi cu vederea faptul că Jasper îi spusese că miroase ca un hot dog, când el avea buzunarele pline de mâncarea pe care o lua din refectoriu. În plus, mai era şi chestia cu furişarea la Poarta Misiunii, pentru plimbarea zilnică. Dar spre primăvară, pentru Call era evident că, atât Aaron, cât şi Tamara, ajunseseră să considere că Havoc era căţelul lor şi, de multe ori, când se întorcea de la Galerie, o găsea pe Tamara culcată pe canapea, cu o carte în mână şi cu lupul aşezat pe picioarele ei ca o pătură.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

În sfârşit, vremea era acum destul de caldă astfel încât aproape în fiecare zi lecţiile aveau loc afară. Într-o după-amiază senină, Call şi Tamara erau la marginea pădurii cu grupul Maestrei Milagros, în timp ce Aaron era cu Maestrul Rufus la o pregătire specială.

Nu erau departe de porţile Magisteriumului, dar verdeaţa crescuse mult şi intrările în şcoală nu se mai vedeau de ele. Aerul călduţ mirosea a rozmarin, valeriană şi mătrăgună, plante care creşteau în zona aceea. În scurt timp, iarba se umplu de jachete şi haine aruncate pe jos de către discipolii care se jucau la soare, prinzând mingi de foc cu ajutorul aerului.

Call şi Tamara se alăturară şi ei copiilor la joacă. Era distractiv să te concentrezi pe globul de flăcări ca să-l prinzi între mâini. Call se străduia la un moment dat aşa de mult să-l prindă cât mai aproape de mâini, încât aproape că se pârlise. Gwenda o păţise odată, iar acum era foarte prudentă – bila ei de foc mai mult plutea decât se mişca. Call şi Tamara veniseră mai târziu, dar cum exerciţiul

semăna destul de bine cu cele făcute cu Maestrul Rufus – în special cel cu nisipul le rămăsese adânc întipărit în minte, ei au început să se descurce bine destul de repede.

— Foarte bine, zise Maestra Milagros, care se plimba printre ei!

Aceasta se descălţase, îşi scosese bluza neagră de uniformă şi rămăsese într-un tricou cu un curcubeu pe piept.

— Acum vreau să creaţi două globuri. Divizaţi-vă atenţia!

Call şi Tamara dădură din cap. Pentru ei divizarea atenţiei devenise o a doua natură, dar alţi copii nu reuşeau deloc. Celia izbutise mai întâi, apoi şi Gwenda, dar unul dintre globurile lui Jasper îi sări în cap şi îi pârli părul.

Call chicoti şi primi de la Jasper o privire întunecată.

Dar, în scurt timp, toată lumea arunca două, apoi trei globuri de foc în aer, nu chiar ca nişte jongleri, dar imitând, la viteză mai mică, mişcările acestora. După câteva minute, Maestra Milagros îi opri din nou.

— Vă rog să vă alegeţi un partener, zise ea. Discipolul care rămâne fără pereche va exersa cu mine. Îi vom arunca partenerului globul nostru şi-l vom prinde pe cel aruncat de el. Aşa că stingeţi toate globurile pe care le aveţi acum şi rămâneţi doar cu unul. Sunteţi gata?

Celia îl apucă pe Call de mânecă cu timiditate.

— Vrei să exersezi cu mine? întrebă ea.

Tamara suspină şi se duse să exerseze cu Gwenda, lăsându-l pe Jasper cu Maestra Milagros, deoarece Drew spusese că-l doare în gât şi rămăsese în cameră. Focul zbura înainte şi înapoi prin aerul leneş de primăvară.

— Te pricepi foarte bine la asta! zise Celia zâmbind larg, când Call făcu un luping cu mingea de foc, înainte de a o trimite Celiei, chiar deasupra mâinilor ei.

Celia era genul acela de persoană care face mereu complimente, dar tot era plăcut să auzi asta – chiar dacă Tamara îşi dădea ochii peste cap în spatele Celiei.

— Bine!

Maestra Milagros bătu din palme ca să le atragă atenţia.

Părea uşor nemulţumită – mâneca ei era găurită fiindcă Jasper aruncase prea aproape un glob de foc.

— Acum, că v-aţi obişnuit cu toţii să folosiţi şi aerul şi focul în acelaşi timp, haideţi să încercăm ceva mai dificil! Veniţi cu mine!

Maestra Milagros o luă înainte şi coborî într-o vale, până la un izvor care curgea repede peste pietre. Pe apă pluteau patru buşteni groşi de stejar, făcuţi în mod magic să stea pe loc, din moment ce curentul puternic al apei se învolbura în jurul lor. Ea arătă spre buşteni.

— O să vă căţăraţi pe câte un buştean, zise ea. Vreau să folosiţi apa şi pământul ca să vă menţineţi echilibrul, în timp ce susţineţi în aer trei globuri de foc.

Se auzi un murmur de protest, iar Maestra Milagros zâmbi.

— Sunt convinsă că puteţi s-o faceţi, zise ea, împingându-şi studenţii spre buşteni.

Call pornise şi el, dar Maestra Milagros îi puse mâna pe umăr.

— Call, îmi pare rău, dar ar fi mai bine să rămâi lângă mine. Nu cred că eşti în siguranţă acolo, cu piciorul tău, zise ea încet. M-am gândit la o variantă care ţi s-ar potrivi mai bine. Dă-mi voie să le dau startul celorlalţi şi o să-ţi spun despre ce e vorba.

Jasper, care trecea pe lângă ei, ducându-se spre râu, întoarse capul şi rânji. Call simţi cum se ridică din străfunduri o furie surdă. Brusc, părea că se întorsese în timp, la ora de sport, în clasa a şasea, când stătea pe margine în timp ce toţi colegii lui se căţărau pe funii, jucau baschet sau se rostogoleau pe saltele.

— Pot s-o fac! zise el.

Maestra Milagros păşise deja pe malul râului, iar picioarele ei desculţe se afundaseră în nămol. Zâmbi.

— Ştiu, Call, dar exerciţiul va fi greu pentru toţi discipolii, iar pentru tine va fi şi mai dificil… mult mai mult decât crezi tu.

Prin urmare, Call privi cum ceilalţi discipoli dădeau din mâini sau levitau neîndemânatic, clătinându-se după ce

Maestra Milagros ridicase magia care ţinea pe loc buştenii. Putea să vadă încordarea de pe feţele lor, în timp ce se chinuiau să mişte buştenii contra curentului, să rămână în picioare şi să mai şi păstreze în aer globul de foc. Celia căzu aproape imediat în apele râului, udându-şi uniforma, dar râzând cu gura până la urechi. Era cald afară, iar Call era sigur că plonjarea în apă fusese plăcută.

În mod surprinzător, Jasper părea să fie chiar bun la acest exerciţiu. Reuşi să stea în echilibru pe buştean şi rămase aşa cât timp ridică în aer primul glob de foc. Răsuci globul cu mâinile şi rânji spre Call, făcându-l să-şi aducă aminte cuvintele pe care i le spusese în refectoriu.

Dacă ai fi în stare să înveţi să levitezi, poate nu i-ai mai ţine atâta în loc cu şchiopătatul tău, pe Tamara şi Aaron.

Call era un mag mai bun decât Jasper, ştia bine asta. Şi nu suporta ideea că Jasper crede altceva.

Chicotind, Celia se urcă din nou pe buştean, dar picioarele îi erau ude, aşa că alunecă aproape imediat. Plonjă în apă şi, atunci, Call, pradă unui impuls necontrolat, se repezi şi sări pe buşteanul abandonat. La urma urmelor, făcuse skateboard – destul de prost, recunoştea şi el. Dar dacă făcuse aia, putea s-o facă şi pe asta.

— Call! strigă după el Maestra Milagros.

Dar el se afla deja la jumătatea râului. Era mult mai greu decât i se păruse de pe mal. Buşteanul se rostogolea sub picioarele lui şi trebui să-şi arunce mâinile în lateral, învăluindu-se de magia pământului ca să-şi poată ţine echilibrul.

Celia ieşise la suprafaţă chiar în faţa lui, aruncându-şi pe spate părul ud. Văzându-l pe Call pe buştean se sperie. Call fu aşa de şocat de apariţia ei, încât magia îl părăsi brusc. Buşteanul se rostogoli în faţă, Celia scoase un ţipăt şi înotă spre mal, iar piciorul bolnav al băiatului se înmuie. Alunecă înainte şi aterizâ în apă.

Râul era negru, rece ca gheaţa şi mult mai adânc decât crezuse el. Call se răsuci în apă, încercând să înoate spre suprafaţă, dar piciorul îi era prins între două pietre. Dădu

disperat din picior, dar cel bolnav era prea slab ca să-l elibereze pe cel sănătos. Durerea îl săgetă prin tot trupul în încercarea de a se elibera, aşa că ţipă – fără sunet, sub apă, dintre buzele lui ieşiră doar bule de aer.

Deodată simţi un braţ care îl apucă de mână, trăgându-l în sus. Durerea sfâşietoare apăru imediat ce piciorul se eliberă, în sfârşit, din strânsoarea pietrelor, ca apoi să se trezească afară din apă, respirând lacom. Persoana care îl trăsese înota împrăştiind stropi, iar Call îi auzi pe ceilalţi discipoli ţipând şi strigând, după care fu întors cu faţa în jos pe mal, unde începu să tuşească şi să scuipe apă.

Se uită în sus şi văzu nişte ochi căprui care îl priveau încruntat şi un păr negru, din care se scurgea apa.

— Jasper? îngână Call nevenindu-i să creadă, apoi tuşi, ceea ce îi umplu din nou gura de apă. Tocmai voia să se întoarcă s-o scuipe, când apăru lângă el şi Tamara, care se lăsă în genunchi lângă el.

— Call? Call, te simţi bine?

Call înghiţi apa, sperând din tot sufletul să nu fi avut mormoloci în ea.

— Bine, hârâi el.

— Chiar trebuia să faci parada asta? îl întrebă Tamara furioasă. De ce băieţii sunt aşa bătuţi în cap?! După ce Maestra Milagros ţi-a spus clar să n-o faci! Dacă nu era Jasper…

— Acum era mâncare pentru peşti, zise Jasper, storcându-şi uniforma.

— Ei, nu aş merge chiar aşa de departe, zise Maestra Milagros. Dar, Call, ceea ce ai făcut a fost chiar o nebunie.

Call se uită în jos. Un crac de la pantalon era rupt, pierduse o gheată, iar din gleznă îi curgea sânge. Cel puţin era piciorul bun, aşa că nimeni nu putea să vadă în ce hal arată piciorul bolnav.

— Ştiu, zise el.

Maestra Milagros oftă.

— Poţi să stai în picioare?

Call încercă să se ridice. Imediat, Tamara fu în picioare lângă el, întinzându-i braţul să se sprijine. El îl prinse,

îndreptându-se, şi începu să urle de durere. Avea impresia că în piciorul stâng i se înfipsese un cuţit. O durere fierbinte îl secătui de putere.

Maestra Milagros se aplecă şi atinse glezna lui Call.

— Nu e rupt, e doar o entorsă, zise ea mai târziu, oftând din nou.

— Lecţia din după-amiaza asta s-a terminat. Call, hai să te ducem la infirmerie.

*

Infirmeria se dovedi a fi o cameră largă, cu tavanul foarte înalt, lipsită complet de stalactite, stalagmite sau chestii care bolborosesc, picură sau fumegă. Erau nişte rânduri lungi de paturi cu cearşafuri albe, frumos aşezate, de parcă maeştrii aşteptau dintr-un moment în altul să vină un mare grup de răniţi. În momentul acela nu mai era nimeni în afară de Call.

Magul responsabil de infirmerie era o femeie roşcată care avea un şarpe încolăcit în jurul gâtului. Desenul şarpelui se modifica la orice mişcare, din pete de leopard transformându-se în linii tigrate, apoi în puncte roz mişcătoare.

— Aşezaţi-l aici! le spuse femeia discipolilor care îl aduseră pe Call cu o targă improvizată din crengi de către Maestra Milagros.

Dacă pe Call nu l-ar fi durut aşa de tare, i-ar fi plăcut să vadă cum foloseşte magia pământului să adune ramurile laolaltă şi să le fixeze cu rădăcini flexibile.

Maestra Milagros îi supraveghe pe copiii care îl aşezară pe Call în pat.

— Vă mulţumesc, studenţi! zise ea, văzând-o pe Tamara care se tot învârtea neliniştită pe lângă Call.

— Acum, să mergem şi s-o lăsăm pe Maestra Amaranth să se apuce de treabă.

Call se ridică în coate, fără să ia în seamă durerea pătrunzătoare din picior.

— Tamara…

— Da?

Se întoarse spre el, cu ochii ei întunecaţi, acum şi mai mari. Toţi se uitau la ei. Call încercă să-i spună din ochi. *Ai grijă de Havoc. Să-i dai să mănânce.*

— Începe să se uite cruciş, îi zise Tamara îngrijorată Maestrei Amaranth. Cred că din cauza durerii. Nu puteţi să faceţi ceva?

— Nu cu voi toţi pe capul meu. Uş! Uş!

Amaranth îi goni cu mâna, iar discipolii plecară în grabă după Maestra Milagros, dar Tamara se mai opri o dată în pragul uşii ca să arunce încă o privire îngrijorată spre Call. Băiatul se trânti pe pat, cu mintea la Havoc, în timp ce Maestra Amaranth îi tăia pantalonul de uniformă, dând la iveală vânătaia purpurie din partea de jos a piciorului. A piciorului *bun.* O clipă fu cuprins de panică şi simţi că se sufocă. Dacă a reuşit să se rănească aşa de tare, încât nu va mai putea merge deloc?

Maestra simţi probabil frica pe care o exprima figura lui, pentru că zâmbi şi scoase dintr-un borcan un ghem de muşchi.

— O să te faci bine, Callum Hunt. Am tratat răni mai grave decât asta.

— Deci nu e aşa de rău pe cât pare? îndrăzni Call.

— Ba da, răspunse ea. E chiar aşa de rău cum pare. Numai că eu sunt foarte, foarte pricepută.

Liniştit oarecum, Call se gândi că ar fi bine să nu mai pună întrebări, aşa că o lăsă să-i acopere piciorul cu muşchiul acela verde crud, iar apoi cu noroi. La sfârşit îi dădu să bea un lichid lăptos care făcu să-i dispară aproape complet durerea, după care i se păru că pluteşte tot mai sus, aproape de tavanul grotei, de parcă răsuflarea balaurului îl atinsese fără să-şi dea seama.

Mustrându-se că s-a purtat prosteşte, Call căzu într-un somn adânc.

*

— Call! se auzi vocea unei fete atât de aproape de urechea lui, încât simţi cum şoapta îi mişcă părul şi îl gâdilă pe gât. Call, trezeşte-te!

Apoi mai auzi o voce. De data aceasta, era o voce de băiat.

— Poate ar trebui să venim altă dată. Vreau să zic, şi somnul ajută la vindecare sau aşa ceva.

— Da, dar *pe noi* nu ne ajută, se auzi din nou prima voce, de data aceasta mai tare şi mai supărată.

Tamara. Call deschise ochii.

Erau Aaron şi Tamara, iar ea se aşezase lângă el, pe pat, şi îl scutura uşor de umăr. Aaron avea în braţe un Havoc care saliva, sufla şi dădea din coadă. Avea un simulacru de lesă, făcută din sfoară.

— Mă pregăteam să mă duc să-l plimb, zise Aaron. Dar, fiindcă eşti singur în infirmerie, ne-am gândit să ţi-l aducem în vizită, înainte de plimbare.

— Ţi-am adus şi ceva de mâncare de la refectoriu, zise Tamara, arătând spre o farfurie acoperită cu un şerveţel, aşezată pe noptieră.

— Cum te simţi?

Call îşi mişcă puţin piciorul, ca să vadă dacă simte ceva sub carcasa de noroi. Nu-l mai durea aproape deloc.

— Mă simt ca un idiot.

— Nu a fost vina ta, zise Aaron, în acelaşi timp cu Tamara, care spunea „păi, aşa şi trebuie“.

Se uitară unul la altul, după care îşi îndreptară ochii spre Call.

— Îmi pare rău, Call, dar nu a fost cea mai bună idee a ta, zise Tamara. Şi i-ai mai luat şi Celiei buşteanul. Nu că nu te-ar plăcea şi aşa.

— Ce? Nu mă place! protestă Call, speriat.

— Ba da, te place, zâmbi Tamra. Chiar dacă ai pocni-o cu un lemn în cap, tot ar zice *vai, Call, ce bun eşti tu la chestiile astea magice.*

Se uită la Aaron, iar Call văzu pe faţa lui că e de aceeaşi părere cu Tamara şi că i se pare amuzant.

— În orice caz, zise Tamara, nu vrem să fii strivit de buşteni. Avem nevoie de tine.

— Aşa este, aprobă Aaron. Eşti contragreutatea mea, ai uitat?

— Asta numai fiindcă s-a oferit primul, zise Tamara. Trebuia să fi făcut interviuri.

Call fusese puţin îngrijorat că Tamara o să fie geloasă fiindcă Aaron l-a ales pe el, dar se părea că Tamara nu se gândea decât că Aaron putea să aleagă pe cineva mai bun, chiar dacă şi ea îl plăcea pe Call.

— Pun pariu că Alex Strike este disponibil. Şi e şi drăguţ.

— În fine, zise Aaron, dându-şi ochii peste cap. Nu l-am vrut pe Alex. L-am vrut pe Call.

— Ştiu, zise Tamara. Şi va face treabă bună, adăugă ea în mod neaşteptat, ceea ce îl făcu pe Call să roşească şi să le zâmbească recunoscător.

Chiar şi când zaci cu piciorul îmbrăcat în noroi, tot e bine să ai prieteni.

— Eram îngrijorat că o să uitaţi de Havoc, zise Call.

— Nicio şansă, răspunse Aaron vesel. I-a mâncat ghetele Tamarei.

— Ghetele mele preferate, zise Tamara, lovindu-l uşor cu palma pe Havoc, care adulmeca peste tot, iar acum se îndrepta spre uşă, uitându-se jalnic la Call, începând să se smiorcăie.

— Cred că vrea să-l duceţi afară, zise Call.

— Îl duc eu.

Aaron se repezi spre uşă, apucă sfoara şi şi-o înfăşură pe mână.

— Nu e nimeni pe coridor la ora asta, toţi sunt la masă. Mă întorc imediat.

— Dacă o să te prindă, o să spunem că nu te cunoaştem! strigă Tamara bine dispusă, înainte ca Aaron să iasă pe uşă. Se întinse şi luă de pe noptieră farfuria, dând şerveţelul la o parte.

— Licheni delicioşi, zise ea, aşezând farfuria pe burta lui Call. Preferaţii tăi.

Call luă chipsurile vegetale şi muşcă gânditor.

— Mă întreb dacă, atunci când vom ajunge din nou acasă, vom mai vrea pizza sau îngheţată, după ce ne-am obişnuit cu lichenii. O să mă vezi prin pădure, înfulecând

muşchi.

— Toată lumea din oraş o să creadă că eşti nebun.

— Deja toată lumea din oraş mă crede nebun.

Tamara îşi luă coada şi o prinse cu grijă într-o parte.

— O să te descurci cu plecarea acasă pe timpul verii?

Call se uită la ea peste farfuria cu licheni.

— La ce te referi?

— La tatăl tău, zise ea. El urăşte Magisteriumul, dar tu… nu. Cel puţin, aşa mi-a făcut mie impresia. Iar la anul te întorci aici. Adică, exact cum nu şi-ar dori el.

Call nu răspunse.

— Te întorci anul viitor, nu?

Se aplecă spre el, alarmată.

— Call?

— Eu vreau să mă întorc, izbucni el. Vreau, dar mi-e teamă că n-o să mă lase. Şi poate că are nişte argumente pentru asta, dar pe mine nu mă interesează. Dacă e ceva în neregulă cu mine, vreau ca Alastair să păstreze pentru el informaţia.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, în afară de faptul că ai un picior rupt, zise Tamara, dar îngrijorarea nu-i dispăruse.

— Şi de faptul că-mi place să mă dau mare, zise Call, încercând să mai destindă atmosfera.

Tamara aruncă o bucăţică de lichen spre el şi vorbiră în continuare despre reacţiile celorlalţi la noul statut de vedetă al lui Aaron, inclusiv despre Aaron. Tamara era îngrijorată pentru el, dar Call o asigură că amicul lor se va descurca.

Apoi Tamara îi povesti ce bucuroşi sunt părinţii ei că se află în aceeaşi grupă cu un Makar, ceea ce era bine, fiindcă ea îşi dorea ca ei să fie mândri de ea, dar era şi rău, fiindcă asta îi făcea să fie şi mai preocupaţi de felul în care se purta, cerându-i să se comporte exemplar în orice situaţie.

— Acum, că există un Makar, ce se întâmplă cu Pactul? întrebă Call, gândindu-se la discursul pe care îl susţinuse Maestrul Rufus în faţa Adunării, dar şi la modul în care

membrii acesteia reacţionaseră.

— Deocamdată nimic, zise Tamara. Nimeni nu vrea să ia vreo măsură împotriva Inamicului, atât timp cât Aaron este încă prea tânăr – adică, aproape nimeni. Dar când Inamicul va afla de existenţa lui, asta dacă nu a aflat deja, nu se ştie ce va face.

După ce mai vorbiră câteva minute, Tamara se uită la ceas.

— Aaron a plecat de ceva timp, zise ea. Dacă mai stă mult, se termină masa şi o să-l prindă pe coridor. Poate ar fi bine să mă duc să văd ce face.

— Da, zise Call. Vin şi eu cu tine.

— Crezi că e o idee bună? întrebă ea ridicând din sprâncene şi uitându-se la piciorul lui.

Arăta destul de rău, înfăşurat în muşchi şi sigilat cu noroi. Call îşi mişcă degetele. Nu îl durea deloc.

Îşi atârnă picioarele pe marginea patului, iar mişcarea lui făcu zeci de crăpături în noroiul uscat.

— Nu pot să mai stau aici. Simt c-o iau razna… mă mănâncă şi piciorul. Vreau să ies puţin la aer.

— Ok, dar o să mergem încet de tot. Şi dacă te doare, ne oprim puţin, iar pe urmă te întorci aici.

Call aprobă din cap. Se ţinu de tăblia patului şi se ridică în picioare. Imediat ce făcu asta, carcasa de noroi în care era piciorul plesni în două şi căzu, lăsând la vedere pulpa goală în pantalonii tăiaţi.

— Te prinde bine vestimentaţia asta, zise Tamara, îndreptându-se spre uşă.

Call scotoci sub pat, unde fuseseră băgate ghetele şi ciorapii. Îşi îndesă în ciorapi fâşiile de la pantaloni, ca să nu-i fluture, şi îl luă pe Miri, agăţându-l la curea. Apoi o urmă pe Tamara în hol.

Pe coridoare era încă linişte, copiii nu plecaseră din refectoriu. Call şi Tamara încercau să facă cât mai puţin zgomot, în drum spre Poarta Misiunii. Call se simţea cam nesigur. Îl dureau puţin ambele picioare, dar nu avea de gând să-i spună Tamarei. Se gândea că trebuie să arate destul de bizar, cu pantalonii sfâşiaţi de la genunchi în jos

şi cu părul zbârlit în toate părţile, dar, din fericire, nu era nimeni să-l vadă. Ajunseră la Poarta Misiunii şi se strecurară tăcuţi în întuneric. Noaptea era caldă şi senină, luna răsărise deasupra copacilor şi lumina cărările din jurul Magisteriumului.

— Aaron! strigă Tamara încet. Aaron, unde eşti?

Call se întoarse, privind atent spre pădure. Părea destul de sinistră, cu umbrele dense dintre copaci şi cu crengile care se mişcau în vânt.

— Havoc! strigă el.

Nu răspunse nimeni, dar în clipa următoare Havoc veni în fugă către ei, dinspre copaci, cu ochii lui incandescenţi învârtindu-se ca nişte artificii. Dăduse buzna spre Call şi Tamara, târând în urma lui lesa-sfoară. Call auzi cum Tamara respiră adânc.

— Unde e Aaron? întrebă ea.

Havoc scânci şi se ridică pe labele din spate, iar pe cele din faţă le mişcă uşor în aer. Era cuprins de agitaţie, blana îi era zbârlită, urechile i se mişcau în toate părţile. Scheuna şi se învârtea în jurul lui Call, împingându-l cu botul rece.

— Havoc!

Call îl prinse pe lup de blană, încercând să-l potolească.

— Ai păţit ceva, băiatule?

Havoc scheună din nou, smucindu-se de sub mâna lui Call. Fugi spre pădure, apoi se opri şi întoarse capul spre ei.

— Vrea să mergem după el.

— Crezi că s-a întâmplat ceva cu Aaron? întrebă Tamara privind speriată în toate părţile. E posibil să-l fi atacat vreun element?

— Hai! strigă Call pornind prin întuneric, ignorând durerile din picioare.

Havoc, când văzu că cei doi îl urmează, porni ca din puşcă spre pădure, ca un ghem de ceaţă maronie în lumina lunii.

Tamara şi Call îl urmară cât putură mai repede.

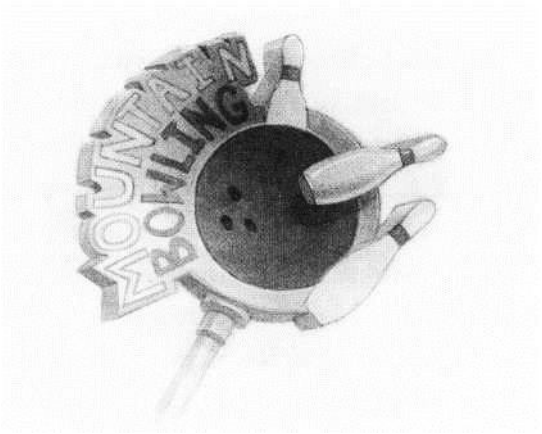

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Pe Call îl dureau picioarele. Cu unul era obişnuit, dar era altceva să-l doară amândouă. Nu ştia cum să-şi repartizeze mai bine greutatea trupului, deşi luase şi un băţ în care să se sprijine, fiindcă în drum spre pădure simţise că-şi pierde echilibrul, dar nimic nu-i atenua arsurile pe care le simţea în muşchi.

Havoc mergea în frunte, iar Tamara se afla cu mult înaintea lui Call, uitându-se mereu în urmă, după el, şi, din când în când, îşi încetinea mersul, cu toată nerăbdarea ei. Call nu-şi dădea seama cât de mult se îndepărtaseră – timpul, pentru el, parcă se estompase de când durerea se ascuţise, dar, cu cât se îndepărtau mai mult de Magisterium, cu atât se alarma mai tare.

Nu că n-ar fi avut încredere în Havoc că-i duce la Aaron. Nu, ceea ce îl îngrijora pe Call era cum ajunsese Aaron aşa departe şi mai ales de ce. L-o fi dus în gheare vreo creatură uriaşă, cum ar fi un balaur? Se rătăcise Aaron în pădure?

Nu, nu putea să se rătăcească. Havoc ar fi ştiut drumul înapoi. Atunci, ce se întâmplase?

Trecură de creasta unui deal, iar copacii parcă se mai răriseră, coborând spre un drum larg, care şerpuia prin pădure. Pe partea opusă era un alt deal, care bloca orizontul.

De cum coborâră, Havoc începuse să latre. Tamara se întoarse şi alergă spre Call.

— Trebuie să te întorci! îl sfătui ea. Eşti rănit şi nu putem şti cât de departe e Aaron. Mai bine te duci în Magisterium şi îi spui Maestrului Rufus ce s-a întâmplat. El poate să-i adune şi pe ceilalţi.

— Nu mă întorc! răspunse Call. Aaron e prietenul meu cel mai bun şi nu pot să-l părăsesc dacă e în pericol!

Tamara îşi propti o mână în şold.

— Eu sunt cea mai bună prietenă a lui.

Call nu ştia prea bine cum stătea treaba asta cu prietenii cei mai buni.

— Bine, atunci eu sunt cel mai bun prieten al lui care nu e fată.

Tamara scutură din cap.

— Havoc este prietenul lui cel mai bun care nu este fată.

— Cum o fi, tot nu plec! spuse Call, înfigând hotărât băţul în pământ. Nu îl las pe el şi nu te las nici pe tine. Pe urmă, mai logic ar fi să te întorci tu, nu eu.

Tamara se uită la el cu sprâncenele ascuţite.

— De ce?

Call spuse ceea ce probabil gândiseră amândoi, dar niciunul nu avusese curajul s-o rostească.

— Fiindcă o să avem necazuri din cauza situaţiei ăsteia. Trebuia să mergem la Maestrul Rufus de când l-am văzut pe Havoc venind singur, fără Aaron…

— Nu aveam timp pentru asta! se stropşi Tamara. Şi ar fi trebuit să spunem şi de Havoc…

— Va trebui să le spunem şi de Havoc. Altfel nu avem cum să explicăm ce s-a întâmplat. O să avem necazuri, Tamara, asta-i sigur, dar acum contează doar cât de mari vor fi. Pentru că am ţinut un animal Călăreţ al Haosului, pentru că nu ne-am dus la maeştri din prima clipă când am văzut că s-a întâmplat ceva cu Makarul, pentru toate astea.

Mari probleme. Iar dacă unul dintre noi va trebui să plătească, ar fi mai bine să fiu eu acela.

Tamara tăcea. Call nu putea să-i vadă expresia din cauza întunericului.

— Tu eşti cea ai cărei părinţi vor să fii în Magisterium şi cărora le pasă cât de bine te descurci aici! spuse el obosit. Nu eu. Tu eşti cea care a avut punctaj maxim la Test, nu eu. Nu voiai tu să respecţi mereu regulile şi să nu faci greşeli? Ei bine, eu nu fac decât să te ajut. Tu eşti potrivită pentru locul ăsta. Eu nu. Pentru tine contează dacă intri în încurcături. Pentru mine nu contează. Eu nu contez!

— Nu-i adevărat! zise Tamara.

— Ce nu-i adevărat?

Call vedea abia acum că ţinuse un adevărat discurs şi nu mai ştia cu ce anume nu era ea de acord.

— Eu nu sunt aşa cum spui tu! Poate aş fi vrut să fiu, dar nu sunt. Părinţii mei m-au învăţat să mă descurc în orice situaţie, indiferent cum. Nu de reguli le pasă lor, ci de aparenţe. În tot timpul ăsta mi-am spus că eu o să fiu altfel decât părinţii mei, altfel decât sora mea, să fiu singura care merge drept şi corect. Dar cred că m-am înşelat, Call. Nu-mi pasă nici de reguli, nici de aparenţe. Nu vreau să fiu persoana care să reuşească cu orice preţ! Eu vreau să fac lucrurile aşa cum cred eu că e corect! Nu-mi pasă dacă pentru asta va trebui să mint, să înşel sau să încalc regulile!

El nu-şi putea lua ochii de la ea, şocat.

— Serios?

— Da! îi răspunse Tamara.

— Ce tare eşti, zise Call.

Tamara începu să râdă.

— Ce e?

— Nimic. Doar că mereu reuşeşti să mă surprinzi.

Îl trase uşor de mânecă.

— Atunci, hai să mergem!

Coborâră în viteză dealul, Call se împiedică de câteva ori şi trebui să se sprijine cu putere în bastonul lui, o dată chiar fu gata să se înfigă în el. Când ajunseră la drum, îl

găsiră pe Havoc aşteptând pe margine, speriat de un camion care trecuse pe lângă el huruind. Call se trezi uitându-se lung după el. Era ciudat să vezi o maşină după atâta timp.

Tamara respiră adânc.

— Ok, nu vine nimeni, aşa că să mergem.

Traversă repede şoseaua, cu Havoc la picioarele ei. Call îşi muşcă buzele cu putere, şi porni după ei, fiecare pas grăbit aruncându-i săgeţi de durere atroce din gleznă până în coapsă. Când ajunseră în partea cealaltă a şoselei, era ud de transpiraţie – nu de alergat, ci de durere. Şi ochii îl înţepau.

— Call…

Tamara îşi întoarse mâna cu palma în sus, iar sub ei pământul începu să fiarbă. În clipa următoare, din pământ ţâşni un jet subţire de apă, de parcă Tamara ar fi doborât un hidrant. Call luă apă cu mâinile şi se stropi pe faţă, iar Tamara îşi făcu palmele căuş şi bău cu sete. Call era bucuros să stea pe loc o clipă, măcar până când nu îi vor mai tremura picioarele.

Call îi oferi puţină apă şi lui Havoc, dar acesta se tot foia de colo-colo, uitându-se printre ei în depărtare, unde se vedea parcă un fel de drum de pământ. Call se şterse pe faţă cu mâneca şi porni după lup.

Mergeau împreună fără să spună un cuvânt. Ea încetinise pasul, ca să poată merge alături, dar şi pentru că, probabil, obosise şi ea, îşi închipui el. Îşi dădea seama bine că este mai neliniştită ca niciodată;

Îşi rodea vârful uneia dintre cozi, gest pe care îl făcea când era cu adevărat panicată.

— Aaron va fi bine! E un Makar! îi spuse el când o apucară pe drumul de pământ. De o parte şi de alta a drumului erau tufişuri de gard viu.

— Şi Verity Torres era Makar… şi nu i-au găsit capul nici până în ziua de azi, zise Tamara, care se părea că nu crede în teoria gândirii pozitive.

Merseră mai departe, până când drumul se îngustă şi ajunse ca o cărare. Call respira greu şi se străduia să nu se

observe lucrul acesta, dar durerea fierbinte îi săgeta picioarele la fiecare pas. Parcă ar fi mers pe cioburi de sticlă, numai că sticla era în el, înjunghiindu-l în toţi nervii şi ieşind prin piele.

— Nu îmi place să spun asta, îi vorbi Tamara, dar nu cred că putem să mai înaintăm aşa, pe teren deschis. Dacă în faţă este vreun element, o să ne vadă imediat. Trebuie să mergem prin pădure. Terenul avea să fie mult mai denivelat. Ea nu spusese asta, dar ştia că acolo Call va trebui să meargă mai încet şi va fi mult mai greu pentru el, având toate şansele să se împiedice şi să cadă, mai ales că era aşa de întuneric. El respiră întretăiat şi dădu din cap. Avea dreptate – mergând pe drum deschis s-ar expune pericolelor. Nu conta că va fi mai greu pentru el. A spus că nu-i va părăsi, nici pe Aaron şi nici pe ea, aşa că se va ţine de cuvânt.

Pas dureros cu pas dureros, întinzând mâna să se sprijine de toţi copacii care îi ieşeau în faţă, Call îl urmă pe Havoc, alături de Tamara, spre un drum paralel cu cărarea de pământ. În cele din urmă, undeva, departe, Call zări o clădire.

Era masivă şi părea abandonată. Ferestrele erau acoperite cu panouri de lemn, iar în faţa ei se întindea asfaltul negru al unei parcări goale. Deasupra copacilor din apropiere se afla un indicator vechi, care fusese cândva luminos, reprezentând o minge uriaşă de bowling şi un popic răsturnat. Dedesubt scria MOUNTAIN BOWLING. Firma nu părea să mai fi fost aprinsă de ani buni.

— Vezi şi tu ce văd eu? întrebă Call, gândindu-se că poate avea halucinaţii din cauza durerii. Dar de ce ar fi visat aşa ceva?

— Da, văd, zise Tamara. O sală veche de bowling. Probabil că e şi vreun oraş prin apropiere. Dar cum ar putea Aaron să fie acolo? Şi nu-mi face vreo glumă de genul „îşi perfecţionează aruncarea“ sau „poate e în liga de bowling“. Răspunde-mi serios.

Call se rezemă de trunchiul aspru al unui copac din

apropiere şi se abţinu cu greu să nu se aşeze. Îi era teamă ca nu cumva să nu se mai poată ridica.

— Sunt serios. Poate că e greu să vezi asta în întuneric, dar, crede-mă, mi-am pus faţa mea cea mai super-serioasă.

Ar fi vrut să spună asta uşor, dar vocea îi era încordată.

Se furişară mai aproape de clădire, iar Call se chinui să-şi dea seama dacă se zăreşte vreo urmă de lumină pe sub vreo uşă sau pe sub panourile de la ferestre. Îşi făcură loc până în spatele clădirii. Acolo era beznă de-a dreptul, deoarece clădirea bloca până şi luminile slabe care se mai vedeau de pe marginea şoselei îndepărtate. Mai erau acolo şi nişte tomberoane goale care, în lumina slabă a lunii, se vedeau destul de prăfuite.

— Nu ştiu… se porni Call să vorbească, dar Havoc începu să sară, râcâind zidul cu ghearele şi scheunând. Call îl apucă de gât şi îl trase înapoi, după care privi în sus. Deasupra capetelor lor era o fereastră aproape perfect acoperită de un panou, dar lui Call i se păru că printre scânduri se zăreşte ceva lumină.

— Aici!

Tamara împinse un tomberon, lipindu-l de perete. Se căţără pe el, apoi se aplecă şi îi întinse mâna lui Call, ajutându-l să urce. El aruncă băţul în care se sprijinea şi se lăsă pe o parte, trăgându-se în sus numai cu ajutorul mâinilor. Ghetele lui loveau metalul tomberonului, scoţând un zgomot reverberant.

— Sssst! şopti Tamara. Priveşte!

Acum era clar că printre scânduri se vedea lumină. Scândurile erau fixate în nişte cuie foarte mari, bătute bine. Tamara le studie atent.

— Metalul e magia pământului, începu ea.

Call îl scoase pe Miri de la curea, iar lama pumnalului păru să zumzăie în mâna sa când băgă vârful sub un cui şi trase. Lemnul se rupse ca hârtia, iar cuiul se rostogoli pe capacul tomberonului.

— Fain! şopti Tamara.

Havoc sări şi el pe tomberon, în timp ce Call scotea restul cuielor şi arunca jos lemnul, dând la iveală

rămăşiţele sparte ale unei ferestre. Geamurile lipseau complet, la fel ca şi cercevelele. Prin fereastră, Call văzu în apropiere un coridor slab luminat. Havoc sări prin spaţiul ferestrei, ateriză la vreo jumătate de metru de coridor şi se întoarse, privindu-i nerăbdător pe Tamara şi pe Call.

Call îl strecură pe Miri înapoi sub curea.

— Să mergem! zise el şi sări pe fereastră.

Căderea nu fusese prea grea, dar tot era prea mult pentru picioarele lui. Când Tamara ateriză lângă el fără zgomot, chiar dacă purta ghete, el încă mai strângea din ochi de durere.

Se uitară cu atenţie în jur. Nu semăna deloc cu o sală de bowling. Se aflau într-un hol care avea podeaua şi pereţii acoperiţi cu lemn înnegrit, de parcă acolo fusese un incendiu. Call nu putea explica exact cum, dar *simţea* prezenţa magiei în jurul lui. Aerul din locul acela părea plin de magie.

Lupul porni pe coridor, adulmecând aerul. Call îl urmă, cu inima spărgându-i pieptul de groază. Orice şi-ar fi putut imagina când porniseră după Havoc de la Poarta Misiunii, dar nu crezuse vreodată că o să ajungă într-un loc ca acesta. Maestrul Rufus avea să-i omoare pe toţi când se vor întoarce. O să-i spânzure de degetele de la picioare şi o să-i pună să facă exerciţii cu nisip până când li se va scurge creierul pe nas. Asta dacă reuşeau să-l salveze pe Aaron de la cine-o fi cel care îl luase; dacă nu, Maestrul Rufus va face şi mai rău.

Call şi Tamara trecură fără să scoată un sunet pe lângă o cameră a cărei uşă era puţin întredeschisă, dar Call nu se putu abţine să nu tragă cu ochiul înăuntru. Un moment avu impresia că văzuse nişte manechine, unele aşezate în picioare, altele sprijinite de perete, dar apoi îşi dădu seama de două lucruri – unul, că toate aveau ochii închişi, ceea ce ar fi destul de ciudat la un manechin, şi doi, că pieptul lor se vedea ridicându-se şi coborând ca şi cum ar fi respirat.

Call îngheţă înspăimântat. La ce se uita, de fapt? Ce erau acelea?

Tamara se întoarse spre el şi îl privi întrebătoare. El arătă spre cameră şi văzu groaza care i se aşternu pe chip şi ei, după ce privi înăuntru. Îşi duse repede mâna la gură. Apoi, încet, se îndepărtă de uşă, făcându-i semn lui Call să facă la fel.

— Călăreţi ai Haosului, îi şopti ea când se îndepărtaseră destul, iar ea reuşi să-şi stăpânească tremuratul.

Call nu înţelegea cum putuse să-şi dea seama fără să le vadă ochii, dar simţea că nu e aşa de disperat să afle pentru a o întreba. Era deja aşa de înfricoşat, încât orice mişcare l-ar fi făcut să sară în sus. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era să afle alte informaţii şi mai terifiante.

Din moment ce aici se aflau Călăreţii Haosului, înseamnă că ăsta era un fel de adăpost al Inamicului. Toate poveştile pe care le auzise Call până acum şi care i se păreau întâmplări străvechi, de care nu ar avea cum să se sperie, acum îi năvăleau în cap.

Inamicul îl luase pe Aaron. Deoarece Aaron era un Makar. Fuseseră nişte idioţi să-l lase să plece singur din Magisterium. Bineînţeles că Inamicul aflase de existenţa lui şi acum voia să-l distrugă. Probabil că voia să-l omoare pe Aaron, dacă nu îl omorâseră deja. Call îşi simţea gura uscată, ca o bucată de hârtie, şi se chinuia să se concentreze la ceea ce era în jurul lor, cu toată panica existentă.

Pe măsură ce înaintau pe coridor, tavanul se înălţa tot mai mult. De-a lungul pereţilor, lemnul ars fu înlocuit de lambriu obişnuit din lemn, iar deasupra era un tapet ciudat, cu nişte rădăcini la care, dacă te uitai atent, Call putea să jure că se văd insecte mişcându-se înăuntru. Ridică automat din umeri, încercând să nu bage nimic în seamă, să înainteze şi să nu facă zgomot.

Trecuseră pe lângă mai multe camere închise, până când Havoc se opri în faţa unor uşi duble, scheună, apoi se întoarse la Call şi la Tamara, aşteptând.

— Ssst! făcu încet Call, iar lupul tăcu, bătând o dată din labe pe podea.

Uşile erau imense, făcute dintr-un lemn masiv,

întunecat, în care se vedeau nişte urme de arsură, de parcă ar fi fost linse de flăcări. Tamara puse mâna pe mânerul uşii, îl întoarse şi trase cu ochiul înăuntru. Apoi o închise încet şi se întoarse spre Call cu ochii mari. Nu credea că o s-o vadă vreodată aşa de şocată, la fel ca la Călăreţii Haosului.

— Aaron, şopti ea, dar nu părea bucuroasă, aşa cum s-ar fi aşteptat Call, nu părea deloc bucuroasă. Ziceai că-i vine să vomite.

Call se îngrămădi peste ea să se uite.

— Call, şopti Tamara, vrând să-l prevină. Nu te uita – acolo e altcineva!

Dar Call se aplecase deja să se uite pe crăpătura uşii.

Camera era uriaşă, iar tavanul era plin de grinzi lungi, din lemn masiv, care se intersectau pe sus. Pereţii erau încărcaţi de cuşti puse una peste alta, ca nişte lăzi. Cuşti de fier. Gratiile lor subţiri erau pătate de ceva întunecat.

Într-una dintre cuşti atârna Aaron. Uniforma lui era sfâşiată, iar faţa îi era zgâriată şi plină de sânge, dar, în rest, părea întreg. Era agăţat cu capul în jos, iar un picior îi era prins într-un manşon de fier, de la care pleca un lanţ gros, agăţat de un cârlig prins în tavan. Se zbătea fără vlagă, făcând lanţurile să se clatine uşor dintr-o parte în alta.

Chiar în faţa lui Aaron stătea în picioare un băiat mic, slăbuţ, cu o figură foarte cunoscută – uitându-se în sus şi schiţând un zâmbet urât.

Call simţi cum i se strânge stomacul. *Drew* era cel care se uita în sus şi rânjea la Aaron cum se zbate în lanţuri. În jurul mâinii avea înfăşurat un lanţ, pe care-l folosea ca să-l coboare pe Aaron spre un recipient de sticlă plin de rotocoale de întuneric nimicitor. Cât se uită Call spre întuneric, acesta păru că se adună şi îşi schimbă forma. Dintre umbre se ivi un ochi portocaliu, în care se vedeau vinişoare verzi ce pulsau.

— Ştii ce e în vasul ăsta, Aaron, nu-i aşa? întrebă Drew, cu faţa schimonosită de un rânjet sadic. E un prieten de-al tău. Un element al haosului. Şi vrea să te secătuiască de

viaţă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Tamara, care se aplecase şi ea lângă Call, scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat.

— Drew! suflă Aaron, suferind evident de durere.

Elementul de haos întinse spre el un tentacul umbros, iar Aaron se chinui să se agaţe de manşonul de fier de la gleznă, dar căzu înapoi. Pe măsură ce se apropia de Aaron, tentaculul căpăta o formă bine precizată, devenind aproape solid când îi atinse pielea. El se smuci şi strigă agonic.

— Drew, dă-mi drumul…

— Ce, nu poţi să te eliberezi singur, Makarule? râse Drew şi trase de lanţ, astfel încât Aaron era acum mai departe de atingerea elementului de haos.

— Credeam că ar fi trebuit să fii puternic. Special. Dar tu nu eşti prea special, nu-i aşa? Nu eşti special deloc!

— N-am spus niciodată că aş fi, zise Aaron cu voce gâtuită.

— Ştii cum a fost pentru mine să mă prefac că nu sunt bun la magie? Că eram un prost? Să-l aud pe Maestrul

Lemuel văicărindu-se că m-a ales pe mine? Eram mai bine antrenat decât voi toţi la un loc, dar nu puteam să arăt asta, fiindcă Lemuel ar fi ghicit imediat cine m-a antrenat. A trebuit să ascult varianta lor stupidă a istoriei şi să mă prefac că sunt de acord, cu toate că ştiam că numai din cauza magilor şi a Adunării Inamicul nu a putut să ne ofere o metodă de a trăi veşnic. Ştii cum era să asculţi că Makarul e un copil stupid, venit de nicăieri, şi care nu va face niciodată nimic cu puterea lui, decât ce îi spun maeştrii?

— Aşadar vrei să mă omori! zise Aaron. Din cauza asta? Fiindcă sunt un Makar?

Drew râse doar. Call se întoarse şi o văzu pe Tamara tremurând, cu degetele încleştate.

— Trebuie să intrăm acolo! îi şopti el. Trebuie să facem ceva.

Ea se îndreptă şi brăţara sclipi în întuneric.

— Cuştile. Dacă ne urcăm pe ele, putem să-l tragem pe Aaron din faţa creaturii.

Call se simţi cuprins de panică. Planul era bun, dar se gândi că va trebui să se caţere acolo, păstrându-şi echilibrul pe grinzile de lemn. Ştia sigur că nu o va putea face. Va aluneca. Tot drumul acela dureros prin pădure, cu picioarele înţepenite şi dureroase, îşi spusese neîncetat că se duce să ajute la salvarea lui Aaron. Iar acum, când era chiar în faţa lui Aaron – Aaron care era în pericol, Aaron care avea nevoie de ajutor – acum era inutil. Disperarea îl strivise aşa de groaznic, încât se gândi mai întâi să nu spună nimic, să încerce să urce şi mai departe, fie ce-o fi.

Dar, amintindu-şi frica de pe faţa Celiei atunci când ea ieşise din apă la timp ca să-l vadă pe Call scăpând buşteanul de sub control şi prăvălindu-l peste ea, se hotărî. Dacă tot ce putea face era numai să înrăutăţească situaţia, pretinzând că poate fi de ajutor, nu făcea altceva decât să-l pună pe Aaron într-un pericol şi mai mare.

— Nu pot, zise Call.

— Cum? întrebă Tamara.

Apoi se uită spre piciorul lui şi păru stânjenită.

— A, da. Bine, atunci stai aici cu Havoc. Mă întorc repede. Oricum, o singură persoană cred că se descurcă mai bine. La furişat.

Cel puţin reuşise o perioadă să pară capabil, se gândi Call. Cel puţin Tamara îl considera o persoană care poate face nişte lucruri şi a fost surprinsă când el nu a putut să facă lucrurile respective. Era o alinare mai rece, dar tot era ceva.

Apoi, brusc, Call îşi dădu seama că e ceva ce *poate* să facă.

— Îi voi distrage atenţia.

— Ce? Nu! zise Tamara clătinându-şi capul cu putere, ca să fie şi mai convingătoare. E mult prea periculos. Are un element al haosului.

— Va fi şi Havoc cu mine. Altfel nu avem cum să-l eliberăm pe Aaron.

Call o privi în ochi şi speră ca ea să vadă că nu va renunţa.

— Ai încredere în mine!

Tamara dădu din cap. Apoi, cu un zâmbet fugar, se strecură pe uşă, călcând aşa de uşor cu ghetele ei, încât după doi paşi nu mai auzi decât chicotelile lui Drew şi mugetele elementului de haos. Numără până la zece – unu o mie, doi o mie, trei o mie – apoi dădu uşa de perete cât putu de tare.

— Salut, Drew! zise Call, compunându-şi un zâmbet. Asta nu seamănă deloc cu o şcoală de ponei, dacă mă întrebi pe mine.

Drew era aşa de uluit, încât se întoarse brusc, trăgând de lanţul înfăşurat pe mână şi ridicându-l astfel pe Aaron la câţiva metri. Aaron urlă de durere, iar Havoc începu să mârâie.

— *Call*? articulă Drew, parcă nevenindu-i să creadă.

Call văzu cu ochii minţi noaptea aceea când erau amândoi în groapă, afară din Magisterium, când Drew tremura şi îl striga pe Call, cu glezna ruptă. Cu ochii lui adevăraţi, Call o vedea pe Tamara cum se căţăra pe zidul din spate, folosind gratiile cuştilor ca pe nişte trepte,

băgându-şi cu grijă gheata printre bare şi mişcându-se tăcut ca o pisică.

— Ce faci aici?

— Chiar aşa? Ce fac *eu* aici? se miră Call. Ce faci *tu* aici? În afară de faptul că vrei să hrăneşti un element al haosului cu un coleg de-al tău. Acum, serios, ce ţi-a făcut ţie Aaron? Te-a bătut la vreun test? A luat ultima bucată de licheni la masă?

— Taci din gură, Call!

— Tu chiar crezi că nu o să fii prins?

— Până acum nu m-a prins nimeni.

Drew părea că-şi revenise din uluială. Rânji urât la Call.

— Toate astea nu au fost decât o păcăleală? Chestiile alea pe care le-ai spus despre Maestrul Lemuel, tot timpul doar ai pretins că eşti un student obişnuit? Ai fost de la bun început spion pentru Inamic?

Call nu punea toate aceste întrebări doar ca să câştige timp; chiar era curios. Drew părea neschimbat – laţele lui de păr şaten, slăbuţ, cu ochii mari albaştri, pistruiat – dar mai era ceva în ochii lui, ceva ce Call nu mai văzuse până acum, ceva monstruos şi întunecat.

— Maeştrii sunt aşa de proşti! zise Drew. Erau îngrijoraţi mereu ce face Inamicul în afara Magisteriumului, de Pact. Nu s-au gândit niciodată că ar putea fi un spion chiar printre ei. Şi atunci când am fugit din Magisterium, ca să-i dau un mesaj Inamicului, ce-au făcut?

Făcuse ochii mari şi, pentru o clipă, Call îl văzu din nou pe băiatul din autobuz, care era aşa de neliniştit că merge la şcoala de magie.

— „O, Maestrul Lemuel e aşa de rău. Mă *sperie“.* Şi l-au dat afară!

Drew izbucni în râs, iar masca inocentă dispăru din nou, dând la iveală răceala de sub ea.

Havoc mârâi la râsul lui, strecurându-se între Call şi Drew.

— Şi ce mesaj îi duceai Inamicului? întrebă Call.

Spre uşurarea lui, Tamara ajunsese aproape de grinzi.

— Un mesaj despre Aaron?

— Makarul, zise Drew. Ani întregi au aşteptat magii un Makar, dar nu numai ei… Şi noi îl aşteptam.

Trase de lanţul care era prins de Aaron, iar acesta gemu de durere, dar Call nu se uită în sus. Nu putea. Se uita fix la Drew, ca şi cum aşa ar fi putut să-l facă pe acesta să nu se uite decât la el.

— Care noi? se miră Call. Fiindcă aici eu văd un singur nebun. Pe tine.

Drew îi ignoră sarcasmul. Îl ignoră chiar şi pe Havoc.

— Doar nu crezi că eu sunt stăpân aici! zise el. Nu fi prost, Call, sunt sigur că ai văzut aici şi Călăreţi ai Haosului şi elementele. Cred că-ţi dai seama. *Ştii* cine dirijează spectacolul ăsta.

Call înghiţi greu.

— Inamicul, spuse el.

— Inamicul… nu e cum crezi tu.

Drew scutură iar lanţul.

— Noi am putea fi prieteni, Call. Te-am urmărit cu atenţie. Am putea să fim în aceeaşi tabără.

— Chiar nu cred asta. Aaron e prietenul meu. Iar Inamicul vrea să-l omoare, nu-i aşa? Nu suportă să fie înfruntat de un alt Makar.

— Ce amuzant eşti! Tu nu ştii chiar nimic. Crezi că Aaron e prietenul tău. Crezi că tot ce ţi-au spus la Magisterium e adevărat. Dar nu e. Lui Aaron i-au spus că îl vor proteja, dar nu au făcut-o. N-au putut.

Smuci lanţul de care era atârnat Aaron, iar Call clipi repede, aşteptând să audă geamătul lui de durere. Dar nu se auzi nimic. Call se uită în sus. Aaron nu mai era atârnat acolo. Tamara reuşise să-l tragă pe grindă şi, îngenuncheată lângă el, încerca febril să-i scoată manşonul de fier de la gleznă.

— Nu!

Drew trase furios de lanţ, dar Tamara îl tăiase la capătul de sus. Drew renunţă să mai tragă doar când lanţul căzu pe podea.

— Uite, noi acum o să plecăm, zise Call. Eu o să ies pe

aici şi…

— Nu plecaţi nicăieri! urlă Drew şi se repezi către un recipient de sticlă, pentru a pune mâna pe el.

Parcă ar fi răsucit o cheie în broască şi s-ar fi deschis o uşă, dar mult mai violent. Vasul se sfărâmă, iar cioburile de sticlă zburară prin toată camera. Call ridică braţele ca să-şi acopere faţa, iar bucăţile de sticlă, ca o ploaie de ace minuscule, îl înţepau peste tot. În cameră părea că bate vântul. Havoc scheuna, iar pe Aaron şi Tamara îi auzea ţipând pe undeva.

Call deschise ochii încet.

Elementul haosului se înălţase în faţa lui, acoperindu-i vederea cu umbre. Întunecimea lui avea forme de chipuri parţial conturate şi boturi pline de dinţi. Se întindea spre Call cu şapte braţe deodată, unele ca de reptilă, altele păroase şi altele palide ca de cadavru.

Call se trase un pas înapoi, cu respiraţia tăiată. Fără să se uite, duse mâna la curea şi îl apucă pe Miri de mâner, trăgându-l din teacă şi lovind cu pumnalul întunericul din faţa lui.

Miri trecu prin ceva – ceva care cădea sub lama pumnalului ca un fruct putred. Din numeroasele guri ale monstrului de haos începură să se audă urlete. Unul dintre braţele monstrului avea o tăietură lungă, din care ieşeau rotocoale de întuneric ca un fum. Alt braţ încercă să-l apuce, dar Call se lăsă la pământ şi braţul nu reuşi decât să-l zgârie pe umăr. Dar, de la atingerea aceea, braţul îi amorţi pe loc şi îl scăpă pe Miri din mână. Call se târî în coate, încercând să apuce pumnalul cu mâna sănătoasă. Dar nu avu timp. Elementul se scurse pe jos, întinzându-se spre el ca o pată de ulei, scoţând o limbă uriaşă, ca de broască râioasă, chiar în faţa lui Call…

Cu un urlet, Havoc făcu un salt în aer, aterizând drept în mijlocul elementului. Colţii lui se înfipseră în materia aceea vâscoasă, iar botul începu să sfâşie rotocoalele de întuneric. Monstrul tresări spasmodic şi se trase înapoi. Căpăţânile explodau pe toată suprafaţa lui, iar braţele se întindeau să-l apuce pe Havoc, dar lupul se ţinu bine,

călare pe monstru.

Profitând de ocazie, Call îl apucă pe Miri şi se ridică în picioare. Se întinse şi înfipse pumnalul în element. Lama pumnalului ieşi plină de ceva negru, care aducea şi cu fumul, dar şi cu petrolul, şi care se scurgea. Elementul de haos scoase un răget şi se scutură, aruncându-l cât colo pe Havoc. Lupul zbură şi căzu pe podea în colţul cel mai îndepărtat al camerei, lângă nişte uşi. Scheună o dată, apoi rămase nemişcat.

— Havoc! ţipă Call, fugind spre el.

Era la jumătatea drumului, când auzi în spatele lui un fel de mârâit. Se întoarse spre elementul de haos. Call era plin de furie – dacă această creatură a îndrăznit să-i facă rău lui Havoc, o s-o taie într-o mie de bucăţele soioase. Păşi spre el, cu Miri strălucind în mână.

Elementul de haos se strânse, întunericul lui păru că dă înapoi, ca şi cum nu mai avea de gând să atace.

— Luptă, laşule! ţipă Drew, lovind elementul cu piciorul. Prinde-l! Fă-o, grămadă mare şi proastă ce eşti…

Elementul de haos sări – dar nu spre Call. Răsucindu-se, se întinse spre Drew. Acesta scoase un ţipăt, după care se pierdu în valurile de fum ale elementului. Call îngheţase cu Miri în mână. Se gândea la durerea atroce pe care o simţise atunci când fusese doar puţin atins de materia aceea, din care era făcută creatura haosului. Acum, substanţa întunecoasă îl cuprinsese pe Drew, care se zbătea şi se răsucea în ghearele elementului, iar ochii i se albiseră.

— Call!

Vocea îl trezi pe Call din şocul în care intrase – era vocea Tamarei, care striga la el de pe grindă. Manşonul de fier şi lanţurile stăteau grămadă lângă ea; Aaron fusese eliberat, iar încheieturile lui erau pline de sânge, ceea ce arăta că fusese legat, probabil când îl târâse de la Magisterium, iar Call era convins că nici gleznele lui nu erau tocmai în regulă.

— Call, *pleacă de acolo!*

— Nu pot!

Call arătă cu Miri spre elementul de haos care îl acoperise pe Drew şi care îi bloca drumul spre uşă.

— Ieşi pe partea cealaltă! zise Tamara, arătând spre uşile din spatele lui. Caută o ieşire, un geam, ceva! Ne întâlnim afară!

Call aprobă din cap, luându-l în braţe pe Havoc. *Te rog,* zise el în gând. *Te rog.* Trupul lui Havoc era cald şi, când strânse lupul la piept, simţi inima acestuia bătând. Greutatea lupului îi provoca dureri şi mai mari în picioare, dar nu-i păsa.

O *să se facă bine,* îşi spuse el hotărât. *Acum, dă-i drumul!*

Se uită în sus şi îi văzu pe Tamara şi Aaron coborând spre cealaltă uşă. Dar, în acest timp, elementul de haos se ridică de la podea, unde stătuse îngrămădit peste Drew. Deschise numeroase guri cu limbi ascuţite, care păreau că adulmecă aerul din jur. Apoi porni spre Call.

Call ţipă şi sări înapoi. Havoc se răsuci în braţele lui, lătră şi sări pe podea. Alergă spre uşa dinspre capătul camerei, iar Call fugi după el. Se trântiră amândoi în uşă, aproape s-o scoată din balamale. Alunecarea lui Havoc se opri. Call era gata să cadă peste el, dar se îndreptă cu greutate.

Se uită în camera unde intraseră – era un fel de laborator al doctorului Frankenstein. Pahare cu lichide în culori ciudate bolboroseau peste tot, din tavan atârna o maşinărie masivă, cu tot felul de rotiţe care se învârteau, iar de-a lungul pereţilor erau o mulţime de cuşti cu tot felul de elemente, de mărimi diferite, dintre care multe aveau o strălucire uimitoare.

Apoi Call auzi ceva în spatele lui – un mârâit gros şi bolborositor. Elementul de haos venise după ei în cameră şi plutea ameninţător, ca un nor gros şi negru, plin de dinţi şi gheare. Call începu din nou să alerge şchiopătând, răsturnând paharele cu lichid pe podea, în timp ce se îndrepta spre un panou care semăna cu o vitrină de arme vechi. Dacă ar ataca elementul cu toporul acela masiv, poate…

— Opreşte-te!

Din spatele unei biblioteci uriaşe răsărise un om îmbrăcat în haine negre. Faţa era învăluită în întuneric, iar mâna ridicase un baston masiv de onix negru. Havoc, la apariţia lui, începu să scheaune şi se băgă sub masa cea mai apropiată de el.

Call îngheţă. Străinul trecu pe lângă el cu bastonul ridicat, fără să-l privească.

— Ajunge! strigă el cu voce joasă şi îndreptă bastonul de onix spre element.

Din vârful bastonului ţâşni un fulger de întuneric care străbătu camera şi se duse drept spre element, lovindu-l din plin. Întunericul se umflă şi crescu, înghiţind elementul în vidul său. Se auzi un ultim urlet bolborosind oribil, apoi dispăru.

Omul se întoarse spre Call şi îşi dădu jos gluga de pe cap. Faţa îi era pe jumătate acoperită de o mască de argint, care îi ascundea ochii şi nasul. Call nu vedea decât bărbia şi gâtul plin de cicatrici albe.

Cicatricile nu le mai văzuse, dar masca îi era cunoscută. Call o mai văzuse în fotografii. Auzise vorbindu-se despre ea. O mască purtată pentru a acoperi urmele unei explozii în care cel care o purta fusese aproape ucis. O mască ce îi îngrozea pe toţi.

Masca purtată de Inamicul Morţii.

— Callum Hunt, zise Inamicul. Speram să fii tu!

Call s-ar fi aşteptat ca Inamicul să spună orice, dar nu asta. Deschise gura să spună ceva, dar nu se auzi decât un sunet slab.

— Tu eşti Constantine Madden! zise el. Inamicul Morţii.

Inamicul se apropie de el, într-un vârtej negru-argintiu.

— Ridică-te! porunci el. Vreau să te văd!

Call se ridică încet şi rămase faţă în faţă cu Inamicul Morţii. În cameră părea că nu se mai aude nimic. Chiar şi scheunatul lui Havoc se auzea slab, îndepărtat.

— Uită-te la tine! zise Inamicul.

În vocea lui se distingea o satisfacţie ciudată.

— E păcat că ai problema cu piciorul, dar, până la urmă,

asta nu contează. Văd că Alastair a preferat sa te lase aşa decât să folosească magia vindecării. Întotdeauna a fost încăpăţânat. Acum e prea târziu. Te-ai gândit vreodată la asta, Callum? Că dacă Alastair Hunt nu ar fi fost aşa de încăpăţânat, acum poate mergeai ca toţi oamenii?

Call nu se gândise. Iar acum gândul acesta îl făcea să aibă senzaţia că are o bucată de gheaţă în gât, care îl împiedică să vorbească. Făcu un pas înapoi şi se lovi cu spatele de o masă plină cu borcane şi eprubete. Se opri îngheţat.

— Dar ochii tăi…

Acum Inamicul avea un fel de exaltare în voce, iar Call nu pricepea ce anume din ochii lui îi provoca această exaltare. Se simţea ameţit şi dezorientat.

— Se spune că ochii sunt oglinda sufletului. I-am pus lui Drew tot felul de întrebări despre tine, dar nu m-am gândit să-l întreb despre ochii tăi.

Se încruntă, iar pielea plină de cicatrici se strânse sub mască.

— Drew, zise el. Unde poate să fie băiatul ăla?

Ridică vocea.

— Drew!

Nu se auzi nimic. Call se întrebă ce-ar fi fost dacă se răsucea spre masă şi ar fi luat un borcan sau un pahar de acolo, să-l arunce spre Inamic. Oare n-ar câştiga puţin timp? Ar putea oare să fugă?

— Drew! strigă din nou magul şi, de data aceasta, se simţea în vocea lui o oarecare îngrijorare. Trecu nerăbdător pe lângă Call, intrând vijelios printre uşile duble din camera cu lambriuri din lemn, de alături.

Se lăsă o tăcere mormântală. Call se uită disperat în jurul lui după vreo uşă sau vreo altă ieşire în afară de cea pe unde venise. Nu mai erau. Erau doar rafturi pline de cărţi prăfuite, mese încărcate de materiale alchimice, iar sus de tot, pe pereţi, erau mici elemente de foc închise în miniaturale colivii de cupru, care luminau încăperea cu strălucirea lor. Elementele se uitau în jos la Call cu ochii lipsiţi de expresie. Call auzi venind dinspre camera

alăturată un ţipăt lung şi sfâşietor de durere şi disperare.

DREW!

Havoc scheună. Call apucă în mână un recipient de sticlă şi şchiopătă spre uşă. Durerea îl săgeta din picioare în tot corpul, ca nişte lame care îi umblau prin vene. Nu voia decât să se lase să cadă, să stea jos şi să nu mai ştie de nimic. Se agăţă de tocul uşii şi privi înăuntru.

Inamicul stătea în genunchi, cu Drew în poala lui, moale şi nemişcat. Pielea lui deja avea o nuanţă rece şi albăstruie. Nu avea să se mai trezească vreodată.

Inima lui Call începu să bată nebuneşte de groază. Nu putea să-şi ia ochii de la Inamic, care stătea aplecat peste trupul lui Drew, cu bastonul de onix căzut alături. Mâinile lui pline de cicatrici îi mângâiau necontenit părul lui Drew.

— Fiul meu! şoptea el. Bietul meu fiu!

Fiul lui? se gândi Call. *Drew era fiul Inamicului Morţii?!*

Brusc, Inamicul îşi ridică capul. Call putea simţi de acolo furia din ochii lui. Se uita spre Call, iar în privirea întunecată furia strălucea ca un laser.

— *Tu!* spuse el încet. Tu ai făcut asta! Tu ai eliberat elementul care mi-a ucis copilul!

Call înghiţi greu şi se dădu înapoi, dar Inamicul se ridicase deja în picioare, luându-şi bastonul de jos. Veni ameninţător spre Call, iar acesta se împiedică şi scăpă din mână borcanul, care se sparse. Se ridică într-un genunchi, gata să urle din cauza durerilor din picioare.

— Nu i-am dat eu drumul! se justifică el. A fost un accident…

— Ridică-te! urlă Inamicul. Ridică-te, Callum, şi uită-te la mine!

Call se ridică încet şi se uită spre omul cu masca de argint din faţa lui. Tremura din tot trupul, din cauza fricii, a adrenalinei şi a dorinţei arzătoare de a fugi. Chipul Inamicului era plin de furie, iar ochii îi străluceau de mânie şi de suferinţă.

Call vru să deschidă gura şi să spună ceva în apărarea lui, dar nu putu scoate niciun cuvânt. Drew zăcea pe podea, inert şi ţeapăn printre cioburile recipientului spart

– era mort… şi era mort din cauza lui Call. Nu avea ce explicaţie să dea, nu avea cum să se apere. Stătea faţă în faţă cu un Inamic al Morţii care măcelărise armate întregi. Nu avea cum să ezite în faţa unui băiat oarecare.

Call îşi duse mâna la curea şi apucă mânerul lui Miri. Nu-i rămăsese nimic altceva de făcut.

Respirând adânc, se pregăti să moară.

Spera doar ca Aaron şi Tamara să fi reuşit să treacă de Călăreţii Haosului, ca să poată ieşi pe fereastră şi apoi s-o ia pe drumul spre Magisterium.

Spera ca Inamicul să nu se răzbune pe Havoc, care, chiar fiind un Călăreţ al Haosului, nu s-a comportat ca un câine-zombi demonic.

Spera ca tatăl lui să nu fie prea supărat pe el că s-a dus la Magisterium şi a murit acolo, exact cum îl avertizase că se va întâmpla.

Spera ca Maestrul Rufus să nu-l ia pe Jasper în locul lui.

Magul era acum aşa aproape de el, încât Call îi simţea respiraţia fierbinte şi vedea bine buzele lui strânse ca o linie, sclipirea din ochii lui şi cutremurul care scutura corpul.

— Dacă vrei să mă omori, zise Call, dă-i drumul! Fă-o!

Magul îşi ridică bastonul… şi îl aruncă departe. Căzu în genunchi, cu trupul aplecat într-o poziţie ca de rugăciune, ca şi cum i-ar fi cerut îndurare lui Call.

— Maestre, maestrul meu! suspină acesta. Iartă-mă! Nu am văzut!

Call se holba la el uluit. Ce voia să spună?

— Este un test! Îmi testezi loialitatea şi devotamentul!

Respiraţia Inamicului era întretăiată. Era evident că se străduieşte din toate puterile să se stăpânească.

— Dacă, tu, Maestrul meu, ai decis că Drew trebuie să moară, înseamnă că moartea lui a fost necesară unui scop mai înalt.

Cuvintele îi ieşeau greu din gură, ca şi cum rostirea lor i-ar fi provocat o mare durere.

— Acum, şi eu am o miză personală în misiunea noastră. Maestrul meu e înţelept. Întotdeauna a fost înţelept!

— Ce? suflă Call cu voce tremurătoare. Nu înţeleg. Maestrul tău? Tu nu eşti Inamicul Morţii?

Spre uimirea totală a lui Call, magul îşi ridică mâinile şi îşi scoase masca de argint care îi acoperea faţa. Era o faţă plină de cicatrici, faţa unui bătrân, plină de riduri. Era o figură ciudat de familiară, dar nu era figura lui Constantine Madden.

— Nu, Callum Hunt, nu sunt eu Inamicul Morţii, zise el. Tu eşti!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

— Ccce? se bâlbâi Call. Cine eşti tu? De ce îmi spui mie toate astea?

— Pentru că acesta este adevărul, zise magul, ţinându-şi în mână masca de argint. Tu eşti Constantine Madden! Şi dacă te uiţi la mine mai atent, o să-ţi dai seama cine sunt eu.

Magul stătea în continuare îngenuncheat în faţa lui Call, iar gura i se strâmbă într-un zâmbet amar.

E nebun, se gândi Call. *Trebuie să fie nebun. N-are niciun sens ce spune.*

Dar avea o faţă foarte cunoscută… Call îl mai văzuse sigur, măcar în fotografii.

— Tu eşti Maestrul Joseph, zise Call. Tu i-ai fost profesor Inamicului Morţii.

— Ţie ţi-am fost profesor, zise Maestrul Joseph. Pot să mă ridic, Maestre?

Call nu răspunse. *Sunt prins în capcană*, se gândi el. *Sunt blocat aici, cu un mag nebun şi cu un cadavru.*

Se pare că Maestrul Joseph îi interpretă tăcerea ca pe o

aprobare şi se ridică, destul de greu.

— Drew îmi spusese că nu-ţi mai aminteşti nimic, dar nu-mi venea să cred. Am crezut că dacă mă vezi şi dacă îţi spun adevărul despre tine, o să începi să-ţi aminteşti. Nu are importanţă. Poate nu îţi mai aminteşti, dar te asigur, Callum Hunt, că scânteia de viaţă din tine – sufletul tău, dacă vrei – ceea ce dă viaţă trupului tău îi aparţine lui Constantine Madden. Adevăratul Callum Hunt a murit pe când era doar un bebeluş care scâncea.

— E o nebunie! zise Call. Lucruri de-astea nu se întâmplă. Nu poţi să iei, pur şi simplu, sufletul cuiva.

— E adevărat, eu nu pot, zise magul. Dar tu poţi. Îmi daţi voie, Maestre?

Întinse mâna spre el. După o clipă, Call îşi dădu seama că vrea să-i întindă mâna.

Ştia că nu trebuie să-i atingă mâna Maestrului Joseph. Aproape toate formele de magie funcţionau aşa: prin atingerea elementelor şi atragerea puterilor lor în tine. Dar cu toate că ceea ce spusese Maestrul Joseph era clar o nebunie, Call simţea ceva în mintea lui care îl împingea s-o facă.

Întinse mâna încet, iar Maestrul Joseph i-o prinse într-a lui, strângând degetele mici ale lui Call în mâna lui mare, plină de cicatrici.

— Vezi, şopti el, iar Call se simţi străbătut de un curent electric. În faţa lui părea că apăruse un ecran pe care se proiectau deodată nişte imagini, ca într-un film.

Văzu două armate stând faţă în faţă pe un mare câmp de luptă. Era un război al magilor – explozii de foc, săgeţi de gheaţă şi rafale de vânt proiectate de războinici unii către alţii. Call zări printre aceştia figuri cunoscute: pe Maestrul Rufus, mult mai tânăr, pe adolescentul Maestru Lemuel, pe părinţii Tamarei şi, în fruntea tuturor, călare pe un element de foc, pe Verity Torres. Din mâinile ei întinse, magia haosului ieşea în valuri negre care se împrăştiau pe câmpul de luptă.

Maestrul Joseph se ridică, având în mână un obiect greu. Strălucea slab cu scânteierea cuprului – părea un fel de

gheară de cupru, cu degetele răsfirate ca ale unei păsări. Chemă o rafală de vânt magic şi o repezi în viteză prin aer. Rafala o nimeri pe Verity Torres drept în gât.

Aceasta căzu pe spate, sângele ei zbură în fâşii roşii prin aer, iar elementul de foc pe care călărise mugi şi se prăvăli jos. Din ghearele lui ţâşni un fulger – îl lovi în plin pe Maestrul Joseph, iar acesta se prăbuşi la pământ şi masca îi căzu, descoperindu-i faţa.

— Nu e Constantine! se auzi o voce strigând.

Era vocea lui Alastair Hunt.

— Este Maestrul Joseph!

Apăru o altă scenă. Maestrul Joseph stătea în picioare, într-o cameră de marmură purpurie. Striga către un grup de magi înfricoşaţi:

— Unde este el? Răspundeţi, ce s-a întâmplat cu el?

Dinspre o uşă deschisă se auziră paşi grei. Magii se dădură la o parte, lăsând să treacă printre ei patru Călăreţi ai Haosului care duceau un trup. Trupul unui tânăr blond, cu o rană imensă în piept şi cu hainele scăldate în sânge. Călăreţii Haosului aşezară trupul la picioarele lui Joseph.

Maestrul Joseph se ghemui şi luă în braţe trupul tânărului.

— Maestre, suspină el. O, maestrul meu, Inamic al Morţii…

Ochii băiatului se deschiseră. Erau cenuşii – Call nu mai văzuse niciodată ochii lui Constantine Madden şi nici nu se gândise să întrebe pe cineva ce culoare aveau. Erau cenuşii, exact ca ai lui Call. Cenuşii şi goi ca cerul de iarnă. Faţa lui rănită era inertă şi inexpresivă.

Maestrul Joseph trase aer în piept.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, întorcându-se furios spre magi. Trupul lui are viaţă, chiar dacă foarte puţină, dar sufletul – unde e sufletul lui?

Scena se schimbă din nou. Call stătea într-o grotă săpată în gheaţă. Pereţii erau albi, coloraţi doar de umbre. Podeaua era plină de cadavre: magii zăceau pe jos chirciţi, unii cu ochii deschişi, alţii înţepeniţi în bălţi îngheţate de

sânge.

Call ştia ce reprezintă scena aceasta. Masacrul Rece. Închise ochii, dar era în zadar, tot putea vedea scena, fiindcă ea era în mintea lui. Îl privi pe Maestrul Joseph făcându-şi loc printre cadavre, se opri lângă unul dintre ele şi se uită îndelung la el. După câteva clipe, Call îşi dădu seama ce făcea. Nu se uita la adulţi, ci studia copiii morţi care se aflau printre ei. În sfârşit, se opri şi privi cu atenţie, iar Call văzu la ce se uită. Nu era acolo niciun trup, ci doar nişte cuvinte scrijelite în gheaţă.

UCIDE COPILUL

Din nou scena se schimbă, iar de data aceasta zburau ca nişte frunze duse de vânt: Maestrul Joseph, dintr-un oraş în altul, căutând, căutând neobosit, studiind registrul de naşteri dintr-un spital, arhive, orice urmă…

Maestrul Joseph stând în faţa unui teren de joacă, privind un grup de băieţi care ameninţau un băiat mai mic. Deodată, pământul de sub picioare se zgudui şi se cutremură, iar o crăpătură adâncă despică în două asfaltul terenului de joacă. Pe când bătăuşii fugeau, copilul mai mic se ridică de jos, uitându-se în jur cu o căutătură sălbatică. Call se recunoscu. Slăbuţ, cu părul negru, cu ochii cenuşii, exact ca ai lui Constantine, târându-şi piciorul bolnav.

Simţi că Maestrul Joseph începe să zâmbească…

Call reveni la realitate atât de brusc, de parcă ar fi căzut înapoi în trupul lui de la o mare înălţime. Se trase înapoi, târându-şi picioarele cu greutate, şi îşi luă mâna din palma Maestrului Joseph.

— Nu! zise el cu voce înecată. Nu, nu înţeleg…

— O, ba cred că înţelegi, zise magul. Cred că înţelegi foarte bine, Callum Hunt.

— Nu mai face asta! zise Call. Nu-mi mai spune Callum Hunt aşa – e sinistru. Mă numesc Call!

— Nu, nu te cheamă aşa, zise Maestrul Joseph. Numele acesta îi aparţine doar trupului pe care îl ai acum. E un nume la care vei renunţa când vei fi gata, aşa cum vei renunţa şi la trupul acesta şi vei intra din nou în trupul lui

Constantine.

Call dădu din mâini.

— Nu pot să fac asta! Şi ştii de ce nu pot? Fiindcă Constantine Madden este încă aici. Nu pot, chiar nu pot să înţeleg cum această persoană, care conduce armate, creează elemente ale haosului şi face lupi gigantici cu ochi înspăimântători, această persoană deja există şi este ALTCINEVA!

Call ţipa, dar vocea lui suna ca o implorare, îşi dădea seama singur. Nu voia decât să se termine toate astea. Nu putea să-şi scoată din cap cuvintele tatălui său, care răsunau cu un ecou înfiorător.

Call, ascultă-mă. Tu nu ştii ce eşti.

— Deja există? zise Maestrul Joseph cu un surâs amar. A, da, Adunarea şi Magisteriumul îl consideră pe Constantine implicat activ în lumea asta, fiindcă aşa am şi vrut să creadă. Dar cine l-a văzut vreodată? A mai vorbit cineva cu el de la Masacrul Rece?

— A mai fost văzut… începu Call. A fost la întâlnirea cu Adunarea! A semnat Pactul.

— Mascat, zise Maestrul Joseph, arătându-i masca pe care o purtase atunci când Call îl văzuse pentru prima dată. M-am prefăcut că sunt el în lupta cu Verity Torres. Ştiam că pot s-o fac şi atunci. Inamicul a rămas ascuns de la Masacrul Rece, iar când era neapărată nevoie să apară undeva, mă duceam eu în locul lui. Ce s-a întâmplat cu Constantine? A fost rănit mortal acum doisprezece ani, în grota unde Sarah Hunt şi atâţia alţii au murit. Dar înainte să moară, a făcut ceva ce ştia foarte bine – cum să transferi un suflet dintr-un corp în altul – ca să se salveze. La fel cum putea să ia o fărâmă de haos ca să o pună în Călăreţii Haosului şi-a luat propriul suflet şi l-a transferat în trupul care era la îndemână. Adică în tine.

— Dar eu nu am fost acolo când a avut loc Masacrul Rece. Eu m-am născut la spital. Piciorul meu…

— Asta e doar o minciună pe care ţi-a spus-o Alastair Hunt. Piciorul tău s-a rupt când Sarah Hunt te-a aruncat pe gheaţă, zise Maestrul Joseph. Ştia ce se întâmplase.

Sufletul copilului ei fusese forţat să iasă din trup, iar în locul lui intrase sufletul lui Constantine Madden. Copilul ei devenise Inamicul.

Call simţea că îi vuiesc urechile.

— Mama mea nu m-ar fi aruncat niciodată…

— Mama ta? făcu Maestrul Joseph. Sarah Hunt nu a fost mamă decât pentru trupul pe care îl ai acum. Chiar şi ea ştia asta. Nu a avut puterea s-o facă singură, dar a lăsat un mesaj pentru cei care aveau să se întoarcă de pe câmpul de luptă, după moartea ei.

— Cuvintele săpate în gheaţă, şopti Call. Se simţea ameţit şi îi era rău.

— „UCIDE COPILUL“, zise Maestrul Joseph, cu o satisfacţie crudă. A scrijelit pe gheaţă cuvintele astea cu vârful cuţitului care este acum la tine. A fost ultimul ei gest.

Call simţea că este gata să vomite. Se apucă de marginea mesei din spatele lui şi se rezemă de ea, respirând greu.

— Sufletul lui Callum Hunt e mort, zise Maestrul Joseph. Sufletul acela fost izgonit din trupul tău, s-a ofilit şi a pierit. Sufletul lui Constantine Madden s-a instalat în locul lui şi a crescut odată cu tine, proaspăt şi neatins. De atunci, partizanii lui au lucrat în permanenţă ca să creeze iluzia că el este încă în viaţă, astfel ca tu să fii în siguranţă. Protejat. Ca să ai destul timp să te maturizezi. Şi ca să trăieşti.

Call vrea să trăiască. Era regula pe care Call o adăugase, în glumă, la Cvinariu; acum nu i se mai părea o glumă. Acum, se gândea cu oroare dacă era adevărat. Dacă îşi dorise aşa de mult să trăiască, chiar dacă pentru asta trebuia să fure viaţa altcuiva. Oare cel care gândise asta fusese într-adevăr el?

— Nu-mi amintesc nimic din viaţa lui Constantine Madden, şopti Call. Întotdeauna am fost eu însumi…

— Constantine a ştiut de la început că ar putea să moară, zise Joseph. Moartea îl înspăimânta cel mai tare. A tot încercat să-l readucă la viaţă pe fratele lui, dar nu a

reuşit să-i recupereze sufletul, toate lucrurile acelea care îl reprezentau pe Jericho. S-a hotărât să facă tot ce-i stă în putinţă pentru a rămâne în viaţă. În tot acest timp, noi am aşteptat, Call, să te faci mare. Şi acum, iată-te, aproape gata! Curând, va începe cu adevărat războiul… iar de data aceasta vom câştiga cu siguranţă.

Ochii Maestrului Joseph erau plini de o strălucire care semăna perfect cu nebunia.

— Nu ştiu ce te face să crezi că am să fiu vreodată de partea voastră, zise Call. L-ai luat pe Aaron…

— Da, zise Joseph, dar pe tine te voiam.

— Şi aţi făcut toată complicaţia asta, cu răpirea, doar ca să mă aduceţi pe mine aici, ca să… ce? Să-mi spuneţi toate astea? De ce nu mi le-aţi spus mai demult? De ce nu m-aţi luat înainte de a ajunge la Magisterium?

— Fiindcă noi am crezut că ştii, scrâşni Maestrul Joseph. Credeam că stai ascuns intenţionat, ca să dai timp suficient minţii şi trupului tău să se dezvolte pentru a ajunge din nou cel mai formidabil inamic al Adunării, aşa cum ai fost. Nu te-am abordat până acum, fiindcă am presupus că, dacă ai vrea să iei legătura cu mine, m-ai contacta tu.

Call începu să râdă, plin de amărăciune.

— Deci în tot timpul ăsta tu nu te-ai apropiat de mine, de teamă să nu fiu descoperit, iar eu habar n-aveam că trăiesc sub acoperire? E de râsul lumii.

— Nu văd nimic amuzant aici.

Maestrul Joseph nici măcar nu-şi schimbase expresia feţei.

— A fost un noroc că fiul meu, Drew, şi-a dat seama că tu n-ai idee cine eşti în realitate, altfel, cine ştie, poate te-ai fi dat de gol.

Call îl privi ţintă pe Maestrul Joseph.

— Ai de gând să mă omori? întrebă el direct.

— Să te omor? După cât te-am aşteptat, zise Maestrul Joseph. După atâţia ani de aşteptare…

— Păi, atunci, planul tău idiot a fost zadarnic, zise Call. O să mă duc înapoi la Magisterium şi o să-i spun

Maestrului Rufus cine sunt. O să le spun tuturor de acolo că tata a avut dreptate şi că ar fi trebuit să-l asculte. Şi te voi opri!

Maestrul Joseph zâmbi, clătinând din cap.

— Cred că te cunosc mult prea bine, chiar dacă eşti deghizat. O să te duci la Magisterium, o să termini Anul de Fier şi, după ce o să te întorci pentru a începe Anul de Cupru, o să mai vorbim.

— Ba nu, n-o să mai vorbim!

Call se simţea ca un copil mic, strivit de greutatea ororilor pe care le auzise.

— O să le spun…

— O să le spui cine eşti? Îţi vor lega magia.

— Ba nu…

— Ba da, zise Maestrul Joseph. Asta, dacă nu cumva te vor ucide. Îţi vor lega magia şi te vor trimite la tatăl tău, care ştie sigur că nu e tatăl tău.

Call înghiţi în sec. Nu se gândise până acum la cum va reacţiona Alastair după toate acestea. Tatăl lui, care îl implorase pe Rufus să-i lege magia… pentru orice eventualitate.

— O să-ţi pierzi toţi prietenii. Chiar crezi că te vor mai lăsa în preajma preţiosului lor Makar, atunci când vor afla cine eşti? Îl vor face pe Aaron Stewart să se considere inamicul tău. L-au căutat atâta timp. Ăsta este Aaron. Nu e camaradul tău. Este cel care vrea să te distrugă.

— Aaron e prietenul meu, zise Call cu voce deznădăjduită. Auzea şi el cum sună vocea lui, dar nu putea s-o schimbe.

— Cum zici tu, Call.

Maestrul Joseph avea seninătatea celui care ştie multe.

— Se pare că prietenul tău va trebui să ia nişte decizii. De altfel… şi tu.

— Eu am decis, zise Call. Am decis să mă întorc la Magisterium şi să le spun tuturor adevărul.

Joseph avu un zâmbet uşor.

— Chiar aşa? zise el. E simplu să stai aici şi să mă sfidezi pe mine. Nici nu mă aşteptam la altceva de la Constantine

Madden. Întotdeauna ai fost sfidător. Dar, dacă stai bine să te gândeşti, atunci când va trebui într-adevăr să iei o decizie, chiar ai putea să renunţi la tot ce e mai important pentru tine în numele unui ideal abstract, pe care nici nu-l înţelegi prea bine?

Call scutură din cap.

— Şi la care va trebui oricum să renunţ. N-o să-mi dai tu voie să mă întorc la Magisterium, nu?

— Bineînţeles că o să-ţi dau voie, zise Maestrul Joseph.

Call se dădu brusc înapoi, lovindu-se dureros cu coatele de peretele din spatele lui.

— *Cum?!*

— O, Maestrul meu, răsuflă bătrânul mag. Nu înţelegi…

Nu apucă să-şi termine propoziţia. Cu o bubuitură groaznică, plafonul se prăbuşi. Call de-abia avu timp să se uite în sus, înainte ca tot acoperişul să se dezintegreze într-un fel de explozie de lemn şi ciment. Mai apucă să audă urletul sinistru al Maestrului Joseph, apoi între ei se prăvăli un munte de moloz, care îl împiedica să îl mai vadă pe mag. Podeaua se curbă sub Call, făcându-l să cadă într-o parte, dar nu înainte de a-l apuca pe Havoc, care scheuna panicat.

Totul se cutremură în jurul lui încă o clipă destul de lungă, iar Call îşi înfundă faţa în blana lui Havoc, ca să nu se sufoce din cauza norilor grei de praf. Poate era sfârşitul lumii. Poate că aliaţii Maestrului Joseph se hotărâseră să arunce totul în aer. Nu ştia şi aproape că nu-i mai păsa.

— Call?

Cu toate că urechile îi ţiuiau, Call auzi o voce cunoscută. Tamara. Se rostogoli într-o parte, ţinându-l încă strâns cu mâna pe Havoc şi văzu ce provocase dărâmarea clădirii.

Indicatorul uriaş pe care scria MOUNTAIN BOWLING se prăbuşise pe acoperiş, tăind în două clădirea, ca un topor gigantic care trece printr-un zid de beton. Aaron stătea sus, pe indicator, de parcă ar fi venit călare pe el. Din indicator ieşeau scântei şi se auzeau fâsâituri, de la cablurile electrice retezate sau răsucite.

Aaron sări de pe indicator şi veni în fugă spre Call,

aplecându-se să-l apuce de braţ.

— Call, haide!

Încă nevenindu-i să creadă, Call se chinui să se ridice, cu ajutorul lui Aaron. Havoc scânci de bucurie şi sări în sus, ridicându-se cu labele pe piciorul lui Aaron.

— Aaron! ţipă Tamara.

Ea arăta cu mâna undeva, în spatele lor. Call se întoarse şi se uită atent printre norii de praf şi moloz. Nu era nici urmă de Maestrul Joseph.

Dar asta nu însemna că erau singuri. Call se întoarse spre Aaron.

— Călăreţii Haosului, spuse el întunecat.

Umpluseră tot holul, iar acum călcau peste mormanele de moloz, cu paşi siniştri şi hotărâţi, cu ochii rotitori arzând ca focul.

— Să mergem!

Aaron se întoarse şi se repezi spre indicator, sări pe el şi îi întinse mâna lui Call. Indicatorul nu era rupt încă: partea care se prăbuşise peste clădire făcea un unghi larg, ca o lingură pusă într-un borcan, cu coada sprijinită de buza acestuia. Tamara deja fugea pe literele care alcătuiau cuvintele MOUNTAIN BOWLING, cu Havoc pe lângă ea. Call începu să şchioapete după ei, când îşi dădu seama că Aaron nu se află în spatele lui. Se întoarse brusc, iar din cablurile de sub picioare săriră scântei.

Încăperea de jos se umplu rapid de Călăreţi ai Haosului, care veneau direct spre indicator. Unii deja începuseră să urce pe el. Aaron era la vreo doi metri deasupra lor, uitându-se în jos spre ei.

Tamara se îndepărtase deja suficient de mult ca să ajungă la acoperiş, de unde se putea lăsa la vale.

— Haideţi! o auzi Call strigând când observă că aceştia nu erau în urma ei, iar ea nu mai putea să se urce înapoi pe indicator. Call! Aaron!

Dar Aaron nu se mişca. Se balansa pe indicator de parcă era pe o placă de surf, iar faţa lui era încruntată. Părul îi era alb din cauza prafului de ciment, iar uniforma era sfâşiată şi plină de sânge. Îşi ridică încet mâna şi, pentru

prima dată, Call îl văzu nu doar pe Aaron, prietenul lui, ci şi pe Aaron, Makarul, magul haosului, unul care, într-o zi, ar putea să fie la fel de puternic precum Inamicul Morţii.

Unul care ar fi inamicul Inamicului.

Inamicul lui.

Din mâna lui Aaron ieşea un fulger de întuneric: acesta se repezea înainte, învăluindu-i pe Călăreţii Haosului în vălătuci de umbre. Imediat cum erau atinşi de întuneric, luminile din ochii lor se stingeau, iar ei alunecau la pământ, inerţi şi fără nicio împotrivire.

L-au căutat atâta timp. Este cel care vrea să te distrugă. Ăsta este Aaron.

— Aaron! ţipă Call, lăsându-se să alunece în jos pe indicator. Aaron nu-i răspunse, nici nu părea să-l audă. Stătea în picioare nemişcat, iar lumina neagră ţâşnea din mâna lui, desenând pe cer o coloană sumbră. Arăta înspăimântător.

— Aaron, suflă Call, împiedicându-se de un ghem de cabluri răsucite. Simţi o durere sfâşietoare străbătându-i piciorul, apoi se contorsionă şi căzu peste Aaron, pe care îl răsturnă la pământ. Lumina cea neagră dispăru brusc în momentul în care Aaron se lovi de scheletul de metal al indicatorului, prins cu mâinile între el şi Call.

— Lasă-mă în pace! strigă Aaron.

Părea scos din minţi, poate că în furia lui uitase şi cine erau Call şi Tamara. Se răsuci sub Call, încercând să-şi elibereze mâinile.

— Trebuie să… trebuie să…

— Trebuie *să te opreşti!* zise Call, apucându-l pe Aaron de reverul uniformei. Aaron, nu poţi face asta fără o contragreutate. O să mori!

— Nu contează! spuse Aaron, luptându-se să iasă de sub Call.

Call nu îi dădea drumul.

— Ne aşteaptă Tamara. Nu poţi s-o laşi acolo. Haide. *Trebuie* să vii.

Încet-încet, concentrându-se asupra lui Call, respiraţia lui Aaron se linişti. În spatele lui, Călăreţii Haosului

veneau grămadă spre ei, călcând peste camarazii lor morţii, cu ochii arzând în întuneric.

— Ok, zise Call dându-se la o parte de pe Aaron, chinuindu-se să se sprijine în piciorul care îl durea. Ok, Aaron.

Îi întinse mâna.

— Să mergem!

Aaron ezită – apoi îi dădu mâna lui Call, sprijinindu-se de el să se ridice. Call îi dădu drumul, apoi urcă pe indicator. De data aceasta, Aaron venea după el. Se urcară până în punctul în care puteau să se lase pe acoperiş, lângă Tamara şi Havoc. Call simţi izbitura în ţiglele de piatră ale acoperişului din picioare până în dinţi.

Tamara dădu din cap uşurată când îi văzu, dar faţa ei era tot încordată – Călăreţii Haosului erau pe urmele lor. Se întoarse repede şi fugi spre marginea acoperişului, apoi făcu o săritură – direct pe tomberonul pe care urcaseră iniţial. Call alerga şchiopătând după ea.

Sări şi el peste marginea acoperişului, cu inima bătându-i nebuneşte, pe jumătate de frica celor care îi urmăreau şi jumătate de o frică de care nu putea să-l scape niciun fel de fugă. Căzu cu picioarele pe capacul tomberonului, apoi în genunchi, şi îşi simţi picioarele grele, de parcă ar fi fost umplute cu nisip, grele şi amorţite şi nu prea sigure. Reuşi să se rostogolească spre margine şi rămase rezemat de tomberonul de metal, încercând să-şi recapete respiraţia.

O clipă mai târziu îl auzi pe Aaron aterizând lângă el.

— Eşti bine? îl întrebă Aaron, iar Call simţi că îl inundă un val de uşurare, peste toate problemele – Aaron redevenise Aaron.

Se auzi un zăngănit de metal. Call şi Aaron se întoarseră şi o văzură pe Tamara care răsturnase tomberonul ce pornise rostogolit de la perete. Călăreţii Haosului, nemaiavând unde să sară, mişunau pe marginea acoperişului.

— Sunt… sunt bine.

Call se uita de la Aaron la Tamara, care aveau pe faţă aceeaşi expresie de îngrijorare.

— Nu-mi vine să cred că v-aţi întors după mine! adăugă el.

Ameţise, îi era rău şi simţea că, dacă mai face un pas, o să cadă din nou. Se gândea să le spună să-l lase şi să fugă, dar nici nu voia să rămână singur.

— Normal că ne-am întors, zise Aaron, încruntându-se. Păi, tu şi Tamara cum aţi venit până aici ca să mă salvaţi? Nu era normal să facem la fel şi pentru tine?

— Pentru noi contezi, Call! zise Tamara.

Call voia să spună că salvarea lui Aaron fusese cu totul altceva, numai că nu prea ştia să explice de ce. Simţea că i se învârte capul.

— În orice caz, a fost chiar uimitor ce aţi făcut cu indicatorul.

Tamara şi Aaron se priviră repede.

— Nu era chiar ce ne propusesem noi, recunoscu Tamara. Noi voiam să ne suim pe el ca să trimitem semnale la Magisterium. Dar magia pământului ne-a cam jucat feste şi… asta e. Uf, bine că s-a terminat în felul ăsta, nu-i aşa? Asta-i cel mai important.

Call dădu din cap aprobator. Asta era cel mai important.

— Şi eu trebuie să îţi mulţumesc pentru ce-ai făcut acolo, spuse Aaron, punându-i mâna pe umăr lui Call şi mângâindu-l neîndemânatic. Eram aşa de plin de furie, încât dacă nu m-ai fi oprit tu, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat…

— Hai, mai terminaţi odată. De ce băieţii trebuie să vorbească întruna despre sentimentele lor? E greţos! îi întrerupse Tamara. Să ştiţi că tot mai sunt Călăreţi ai Haosului pe urmele noastre!

Arătă în sus, unde pe acoperişul întunecat se vedeau ochii luminoşi învârtindu-se mereu.

— Haide, ajunge, trebuie să plecăm de aici!

Porni înainte, cu cozile lungi şi negre săltându-i pe spate. Call se desprinse de perete, cu gândul să pornească în lunga călătorie spre Magisterium, dar nu reuşi să facă decât un pas şi căzu doborât de o durere atroce. Nici măcar nu mai simţi cum se loveşte cu capul de asfalt.

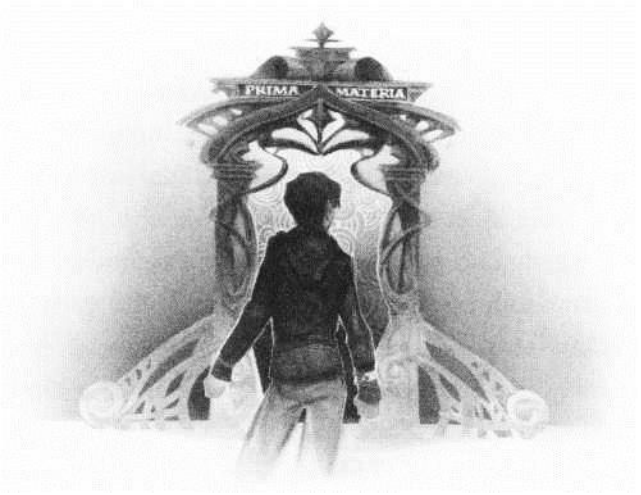

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Call se trezi din nou la infirmerie. Cristalele de pe pereţi luminau vag sala, aşa că presupuse că era noapte. Simţea dureri în tot trupul. În plus, ştia că are nişte veşti proaste de transmis cuiva, dar nu-şi amintea ce. Îl dureau picioarele, iar el era strâns în nişte pături – era în pat şi îşi făcuse singur rău, nu-şi mai amintea însă cum. Se dăduse mare la exerciţiul acela cu buştenii şi căzuse în râu, fapt care i-a dat ocazia lui Jasper – dintre toţi, tocmai Jasper – să-l salveze. Şi mai era ceva – Tamara şi Aaron şi Havoc şi un drum prin pădure sau poate visase? Şi acum părea că visează.

Întorcându-se pe o parte, îl văzu pe Maestrul Rufus aşezat pe un scaun de lângă pat, cu faţa pe jumătate umbrită. Un moment, Call se întrebă dacă Maestrul Rufus doarme, dar apoi distinse un zâmbet pe faţa magului.

— Te simţi un pic mai uman? întrebă Maestrul Rufus.

Call dădu din cap şi se chinui să se ridice în fund. Dar, odată trezit din somn, toate amintirile năvăliră asupra lui,

amintirea Maestrului Joseph, cu masca lui de argint, devorarea lui Drew, Aaron atârnat în cuşcă, cu manşonul de fier de la picioare sfâşiindu-i pielea, povestea cu sufletul lui Constantine Madden care ar fi fost în trupul lui Call.

Căzu înapoi în pat.

Trebuie să-i spun Maestrului Rufus, îi trecu prin minte. *Eu nu sunt un om rău. O să-i spun.*

— Te simţi în stare să mănânci ceva? îl întrebă Maestrul Rufus şi se întinse după o tavă. Ţi-am adus ceai şi supă.

— Poate puţin ceai.

Call luă cana de ceramică şi îşi încălzi mâinile pe ea. Bău cu înghiţituri mici, iar aroma reconfortantă a mentei îl învioră puţin.

Maestrul Rufus aşeză tava la loc şi se întoarse să-l studieze pe Call pe sub glugă. Call se ţinea strâns de cană, ca de un colac de salvare.

— Îmi pare rău că te întreb, dar n-am încotro. Tamara şi Aaron mi-au spus că ştiau unde fusese închis Aaron, dar amândoi au zis că tu ai fost înăuntru o perioadă bună de timp, într-o altă cameră, în care ei nu fuseseră. Ce poţi să-mi povesteşti de acolo?

— V-au spus şi despre Drew? întrebă Call, cutremurându-se de amintirea înfiorătoare.

Maestrul Rufus dădu din cap.

— Am făcut şi noi cercetări, aşa cum am putut, şi am descoperit că numele şi identitatea lui Drew Wallace, de fapt toată biografia lui, erau doar nişte falsuri menite să-l aducă în Magisterium. Nu ştim care era numele lui real şi nici dacă Inamicul l-a trimis aici. Dacă nu eraţi tu şi Tamara, Inamicul ar fi reuşit să ne dea o lovitură teribilă – cât despre Aaron, mă cutremur gândindu-mă la ce i s-ar fi putut întâmpla.

— Deci, n-am încurcat-o?

— Fiindcă nu m-aţi informat că Aaron a fost răpit? Fiindcă nu aţi spus nimănui unde vă duceţi?

Vocea Maestrului Rufus semăna mai mult cu un mârâit.

— Dacă nu se mai întâmplă niciodată, dar *niciodată* aşa ceva, sunt dispus să trec cu vederea modul prostesc în

care v-aţi purtat amândoi, numai datorită faptului că aţi reuşit. Pare ridicol să stau să despic firul în patru ca să-mi dau seama cum aţi reuşit să-l salvaţi pe Makarul nostru. Important e că aţi făcut-o.

— Mersi, zise Call, nu prea sigur dacă fusese mustrat sau nu.

— Am trimis nişte magi la sala abandonată de bowling, dar nu a mai rămas mare lucru din ea. Era acolo o sală mare care semăna cu un laborator. Acolo ai fost tu?

Call dădu din cap, înghiţind în sec. Asta era momentul. Deschise gura să spună: *Maestrul Joseph era acolo şi el mi-a spus că eu sunt Inamicul Morţii.*

Dar cuvintele nu ieşeau din gura lui. Parcă era pe marginea unei prăpăstii şi tot trupul lui îi spunea să se arunce, dar mintea nu îl lăsa. Dacă ar fi zis tot ceea ce îi spusese Joseph, Maestrul Rufus ar fi început să-l urască. Toată lumea l-ar urî.

Şi pentru ce să îl urască? Chiar dacă ar fi fost vreodată Constantine Madden, nu era ca şi cum el ar fi ştiut asta. El era acelaşi Callum, nu-i aşa? Era fix aceeaşi persoană. Nu devenise rău. Nu a vrut să facă rău Magisteriumului. Şi, în fond, ce este sufletul? Nu îţi spune sufletul ce să faci. El era capabil să ia singur deciziile.

— Mda, era un laborator cu tot felul de chestii care fierbeau şi nişte elemente băgate în nişe, care luminau toată camera. Dar nu era nimeni acolo.

Call înghiţi greu, silindu-se să mintă cât mai bine. Inima îi bătea cu putere.

— Camera era goală.

— Altceva nu poţi să ne spui? întrebă Maestrul Rufus, uitându-se atent la Call. Vreun amănunt care ar putea să ne fie de ajutor. Ceva, cât de puţin.

— Erau Călăreţi ai Haosului, zise Call. O groază. Şi mai era şi un element de haos, care m-a fugărit până în laborator, dar asta a fost când Tamara şi Aaron ieşiseră pe acoperiş, aşa că…

— Da, Tamara şi Aaron mi-au povestit toată cascadoria lor impresionantă cu indicatorul.

Maestrul Rufus zâmbi, dar Call putea să jure că o făcea numai ca să-şi ascundă dezamăgirea.

— Mulţumesc, Call. Te-ai descurcat foarte bine.

Call dădu din cap. Nu se simţise în viaţa lui mai mizerabil.

— Îmi amintesc că la început, când ai venit în Magisterium, mi-ai cerut de mai multe ori să vorbeşti cu Alastair, zise Maestrul Rufus. Nu ţi-am dat până acum aprobarea *oficială.*

Subliniase cuvântul într-un fel care îl făcu pe Call să roşească. Se întreba dacă acum a venit, în sfârşit, momentul să plătească fiindcă s-a furişat în biroul Maestrului Rufus.

— Dar ţi-o dau acum.

Luă un glob de cristal de pe noptieră şi i-l înmână lui Call. Înăuntru deja se învârtea o mică tornadă.

— Cred că ştii deja cum se foloseşte asta.

Se ridică şi merse spre capătul cel mai îndepărtat al infirmeriei, cu mâinile la spate. Trebuiră să treacă mai multe secunde până când Call să-şi dea seama că se îndepărtase din discreţie.

Call ţinea în mână globul de cristal şi se uita atent la el. Semăna cu un balon uriaş de săpun care s-a întărit în aer, devenind solid şi limpede. Îşi concentră gândurile spre tatăl său – dându-le la o parte pe cele despre Maestrul Joseph şi Constantine Madden, se gândi numai la tatăl său, la mirosul de clătite şi de tutun de pipă, la cum îi punea tatăl său mâna pe umăr când făcea ceva bun, la explicaţiile lui chinuitoare de la geometrie, materia pe care Call o detesta.

Tornada începu să se condenseze şi luă forma tatălui său, care stătea în picioare, cu nişte blugi pătaţi de ulei şi o bluză groasă, cu ochelarii pe cap şi cu o cheie franceză în mână. *Probabil că e în garaj, repară una dintre maşinile lui vechi*, se gândi Call. Tatăl lui privi în sus, de parcă îl strigase cineva.

— Call? întrebă el.

— Tată, zise Call, eu sunt!

Tatăl lui lăsă cheia din mână şi aceasta dispăru din imagine. Se întoarse, ca şi cum ar fi vrut să-l vadă pe Call, deşi era clar că nu putea.

— Maestrul Rufus mi-a spus ce s-a întâmplat. Am fost foarte îngrijorat. Ai fost la infirmerie…

— Şi acum sunt acolo, zise Call… dar sunt bine, adăugă el repede. M-am lovit puţin, dar e în regulă.

Vocea îi suna slab, îşi dădea şi el seama.

— Nu-ţi face probleme.

— Nu pot să nu-mi fac, zise tatăl lui răguşit. Sunt tot tatăl tău, chiar dacă eşti plecat la şcoală.

Se uită puţin în jur, apoi se uită din nou spre Call, ca şi cum l-ar fi văzut.

— Maestrul Rufus zice că l-ai salvat pe Makar. E de-a dreptul incredibil. Ai reuşit să faci ceea ce nu a putut face pentru Verity Torres o întreagă armată.

— Aaron este prietenul meu. Presupun că l-am salvat, dar nu pentru că este Makar, ci pentru că este prietenul nostru. Şi de fapt nici măcar nu ştiam cu cine avem de-a face.

— Mă bucur că ai prieteni acolo, Call.

Privirea tatălui său devenise foarte serioasă.

— Să ştii că poate fi foarte dificil – să fii prieten cu cineva aşa de puternic.

Call se gândi la brăţara din scrisoarea tatălui său, la miile de întrebări fără răspuns pe care le avea. *Tu ai fost prieten cu Constantine Madden?* ar fi vrut să-l întrebe, dar nu putea. Nu acum, nu când Rufus ar fi putut să audă.

— Rufus mi-a mai spus că era acolo şi un student din Magisterium, continuă tatăl său. Cineva care lucra pentru Inamic.

— Drew, da.

Call clătină din cap.

— Noi n-am ştiut.

— Nu e vina voastră. Câteodată oamenii îşi ascund adevărata faţă.

Tatăl lui oftă.

— Şi, studentul ăsta, Drew, era acolo, dar Inamicul nu

era?

Nu există niciun Inamic. V-aţi bătut cu o fantomă în toţi anii ăştia. Cu o iluzie pe care Maestrul Joseph a vrut s-o creeze. Dar nu pot să-ţi spun toate astea, fiindcă, dacă Inamicul nu este Constantine Madden, atunci cine e?

— Nu cred că mai scăpam noi dacă era acolo, zise Call. Cred că am avut noroc.

— Şi Drew, ăsta… nu ţi-a zis nimic?

— Ce să-mi zică?

— Ceva, nu ştiu… despre tine, zise prudent tatăl său. Adică e destul de ciudat că Inamicul l-a lăsat pe Makarul capturat în grija unui băiat de şcoală.

— Erau acolo şi o mulţime de Călăreţi ai Haosului, zise Call. Dar nu, nu mi-a zis nimeni nimic. Erau acolo numai Drew şi Călăreţii Haosului, iar ei nu sunt prea vorbăreţi.

— Într-adevăr.

Tatăl lui aproape că zâmbi.

— Nu prea vorbesc, nu?

Oftă din nou.

— Să ştii că mi-e dor de tine, Callum!

— Şi mie.

Call simţi un nod în gât.

— Atunci, ne vedem când se termină şcoala, zise tatăl lui.

Call se mulţumi să dea din cap, fiindcă simţea că e gata să plângă, şi îşi trecu mâna pe suprafaţa globului. Imaginea tatălui său dispăru. El rămase în pat, uitându-se la dispozitiv. Acum, că nu mai era nimic în el, vedea propria lui faţă reflectându-se acolo. Acelaşi păr negru, aceiaşi ochi cenuşii, acelaşi nas uşor ascuţit şi aceeaşi bărbie. Era totul aşa cum ştia. Nu semăna deloc cu Constantine Madden. Semăna cu Callum Hunt.

— Dă-mi mie asta, zise Rufus şi luă dispozitivul din mâna lui. Zâmbea.

— Probabil că o să mai stai aici o zi-două, ca să te vindeci complet şi să te odihneşti. Acum, sunt aici două persoane care au aşteptat foarte răbdătoare să te vadă.

Maestrul Rufus se îndreptă spre uşa infirmeriei şi o

deschise larg.

Tamara şi Aaron dădură buzna înăuntru.

*

Să fii la infirmerie, rănit după ce ai făcut o chestie grozavă, e cu totul altceva decât să fii la infirmerie după ce ai făcut o tâmpenie. Mereu veneau în vizită la el colegi de şcoală. Toată lumea voia să asculte povestea iar, toată lumea voia să ştie cât erau de înspăimântători Călăreţii Haosului şi cum s-a luptat Call cu un element de haos. Toată lumea voia să asculte episodul cu prăbuşirea indicatorului peste acoperiş, toţi voiau să râdă la partea cu leşinul lui Call.

Gwenda şi Celia i-au adus dulciuri primite de acasă. Rafe a adus cărţi de joc şi au jucat popa-prostu pe pătura de pe pat. Call nu îşi dăduse până acum seama ce multă lume din Magisterium îl cunoştea. Veniseră la el chiar şi studenţi din anii mai mari, ca sora Tamarei, Kimiya, care era super înaltă şi aşa de serioasă, încât l-a şi speriat pe Call când i-a zis că e bucuroasă că Tamara are un prieten ca el, sau Alex, care a venit cu bomboanele lui preferate, şi i-a zis în glumă că toate chestiile astea eroice îi pun în inferioritate pe ceilalţi din şcoală. Chiar şi Jasper l-a vizitat, ceea ce a fost extrem de ciudat. S-a strecurat în cameră, cu un aer neliniştit, înfăşurat cu un fular jerpelit de caşmir.

— Ţi-am adus un sendviş de la Galerie, zise el, şi i-l întinse lui Call. E lichen, normal, dar are gust de ton. Mie nu-mi place tonul.

— Mersi, zise Call, învârtind puţin sendvişul în mână. Era curios de cald, iar Call bănui că Jasper îl ţinuse în buzunar.

— Voiam doar să-ţi spun, zise Jasper, că toată lumea vorbeşte despre ce-ai făcut, cum l-ai salvat pe Aaron, şi să ştii că şi eu cred că e o treabă bună. Ce-ai făcut tu. Şi că e în regulă. Asta, că eşti în locul meu la Maestrul Rufus. Fiindcă poate meriţi. Aşa că nu sunt supărat pe tine. Nu mai sunt.

— Faci ce faci şi iar aduci vorba despre tine, Jasper, zise

Call, care trebuia să recunoască faptul că îi plăcuse momentul.

— Da, bine, spuse Jasper, trăgând de fular aşa de furios, încât aproape că îl rupse. Am avut o discuţie frumoasă. Poftă mare!

Plecă repede din cameră, iar Call se uită amuzat după el. Îşi dădea seama că se bucură că Jasper nu îl mai ura ca până acum, dar ca să fie mai sigur, aruncă la gunoi sendvişul cu ton.

Tamara şi Aaron veneau la el de câte ori puteau şi se aruncau pe patul lui Call ca pe o săritoare elastică, nerăbdători să-l pună la curent cu tot ce se mai întâmplase în ultimul timp. Aaron îi povesti cum negociase cu maeştrii în legătură cu Havoc, spunându-le că, fiind Makar, trebuie să studieze creaturile Călăreţi ai Haosului. Nu prea le-a convenit, dar i-au dat voie să-l ţină până la urmă, aşa că Havoc avea să fie acum rezident oficial în camera lor. Tamara zicea că o să i se urce la cap că a reuşit manevra asta şi o să devină şi mai enervant decât Call. Vorbeau şi glumeau aşa de gălăgios, încât Maestra Amaranth i-a dat drumul mai devreme lui Call, numai ca să scape de ei. Ceea ce a fost probabil mai bine, deoarece Call începuse deja să se înveţe să stea în pat şi să aştepte ca lumea să-i dăruiască tot felul de lucruri. Dacă mai trecea o săptămână, probabil că nici n-ar mai fi vrut să plece de la infirmerie.

La cinci zile după întoarcerea din bârlogul Inamicului, Call se întoarse la cursuri. Urcă destul de rigid în barcă, alături de Tamara şi Aaron. Piciorul rănit era aproape vindecat, dar se mişca încă destul de greu. Maestrul Rufus îi aştepta în faţa clasei.

— Azi o să facem ceva puţin mai altfel, zise el, arătând spre hol. O să vizităm Sala Absolvenţilor.

— Am mai fost acolo, zise Tamara, iar Call nu mai apucă să-i facă semn. Dacă Maestrul Rufus voia să-i ducă în vizită, în loc să facă nişte exerciţii plictisitoare, trebuia să-l lase aşa. Iar Maestrul Rufus nici nu ştia că fuseseră în Sala Absolvenţilor, atunci când se rătăciseră şi făcuseră varză

misiunea pe care o aveau.

— Da, chiar aşa? zise Maestrul Rufus, care pornise deja pe hol. Şi ce-aţi văzut acolo?

— Am văzut amprentele mâinilor celor care au fost în Magisterium, zise Aaron, care mergea lângă Maestrul Rufus. Şi pe cele ale unor rude de-ale lor. Ale mamei lui Call.

Intrară pe o uşă deschisă de Rufus cu ajutorul brăţării, apoi coborâră pe o scară în spirală, făcută din piatră albă.

— Altceva?

— Prima Poartă, răspunse Tamara, uitându-se dezorientată în jurul ei. Nu mai fuseseră pe acolo.

— Dar nu era activată.

— A, spuse Rufus, şi trecu mâna cu brăţara prin faţa peretelui gros, privind-o cum începe să se dematerializeze şi să dispară, dând la iveală încăperea din spatele lui. Rufus zâmbi, văzându-i surprinşi.

— Da, mai există nişte trasee prin şcoală, pe care încă nu le ştiţi.

Intrară într-o sală prin care Call îşi amintea că mai trecuseră atunci când se rătăciseră, o sală plină de stalagmite lungi, în care aburea un fel de mâl cald. Se întoarse şi privi în jur, încercând să vadă unde e uşa pe care le-o arătase Maestrul Rufus, dar se gândea că şi dacă ar fi găsit-o, probabil că n-ar fi putut s-o deschidă cu brăţara lui.

Mai trecură de o uşă şi intrară în Sala Absolvenţilor. Una dintre arcade mustea de o substanţă ciudată, ceva vâscos care părea viu. Cuvintele săpate acolo, *Prima Materia,* aveau o strălucire ciudată, de parcă ar fi fost luminate dinăuntru.

— Uau, strigă Call. Ce e aia?

Micul surâs de pe chipul Maestrului Rufus se transformă într-un zâmbet larg.

— Vede toată lumea? Perfect. M-am gândit eu. Asta înseamnă că sunteţi gata să treceţi de Prima Poartă, Poarta Controlului. După ce veţi trece de ea, veţi fi consideraţi magi în adevăratul sens al cuvântului, iar

atunci veţi primi metalul corespunzător Anului de Cupru pentru brăţările voastre. Cât de mult veţi învăţa după asta, depinde numai de voi, dar eu cred că voi trei sunteţi printre cei mai buni studenţi pe care am avut plăcerea să-i pregătesc. Sper să vă continuaţi studiile.

Call se uita la Aaron şi la Tamara. Zâmbeau unii la alţii. Apoi Aaron ridică mâna ezitant.

— Dar eu credeam… vreau să zic, e grozav, dar nu trebuia să trecem prin poarta asta la sfârşitul anului? Atunci când terminam cursurile?

Maestrul Rufus îşi ridică sprâncenele stufoase.

— Sunteţi discipoli. Asta înseamnă că sunteţi gata atunci când aţi învăţat destul şi treceţi prin poartă atunci când sunteţi gata, nici mai târziu şi, evident, nici mai devreme. Dacă puteţi vedea poarta, atunci sunteţi gata. Tamara Rajavi, eşti prima.

Ea păşi înainte, cu umerii drepţi, mergând spre poartă cu o expresie uluită, ca şi cum nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Ajungând acolo, atinse cu mâna centrul porţii, în care materia se rotea continuu, şi se auzi un sunet ascuţit, care o făcu să-şi retragă mâna uimită. Se uită înapoi la Call şi la Aaron, după care, zâmbind încă, păşi pe poartă şi dispăru.

— Acum tu, Aaron Stewart.

— Ok, spuse Aaron, dând din cap, plin de emoţie. Îşi şterse palmele de pantalonii uniformei, ca şi cum ar fi fost transpirate. Se îndreptă spre poartă şi apoi se aruncă cu mâinile înainte în ce era acolo, ca un jucător de fotbal american care se trânteşte la pământ ca să înscrie.

Maestrul Rufus dădu din cap amuzat, dar nu făcu vreun comentariu asupra tehnicii de traversare pe care o abordase Aaron.

— Callum Hunt, dă-i drumul! zise el.

Call înghiţi în sec şi se îndreptă către poartă. Îi reveneau în minte cuvintele Maestrului Rufus, atunci când îi explica lui Call de ce îl luase în grupa lui. *Înainte ca un mag să treacă de prima poartă, maeştrii îi pot lega magia. Atunci nu ar mai putea avea acces la elemente, nu va mai putea*

să-şi folosească puterile.

Dacă i-ar fi fost legată magia, atunci Callum Hunt nu ar fi putut niciodată deveni Inamicul Morţii. Nu ar fi putut să fie niciodată asemenea lui.

Era ceea ce îi ceruse tatăl său Maestrului Rufus, când i-a trimis şi brăţara lui Constantine Madden, ca avertisment. Stând în faţa porţii, Call trebui să recunoască faţă de el însuşi: Tamara avusese dreptate atunci când spunea că avertismentul tatălui său nu urmărea siguranţa lui Call. Era vorba despre siguranţa celorlalţi în faţa lui.

Asta era ultima şansă pentru Call – şansa finală. Dacă trecea prin Poarta Controlului, magia lui nu mai putea fi legată. Nu ar mai fi fost niciun mijloc simplu de a ţine lumea în siguranţă faţă de el. De a fi siguri că nu se va întoarce vreodată împotriva lui Aaron. De a fi siguri că nu va deveni vreodată Constantine Madden.

Se gândi cum ar fi să se întoarcă la o şcoală normală, unde nu ar avea niciodată prieteni şi unde ar fi în toate weekendurile supravegheat de privirea încruntată a tatălui său. Se gândi cum ar fi să nu-i mai vadă niciodată pe Aaron şi pe Tamara, se gândi la toate aventurile pe care ei le-ar trăi fără el. Se gândi la Havoc, care stătea în dormitorul lui şi la cât de nefericit ar fi acesta dacă nu s-ar mai întoarce. Se gândi la Celia şi la Gwenda, la Rafe şi chiar la Maestrul Rufus, la refectoriu şi la Galerie şi la toate tunelurile pe care nu apucase să le exploreze.

Poate că nu ar fi fost aşa cum spusese Maestrul Joseph, dacă le-ar fi spus adevărul. Poate că nu i-ar fi legat magia. Poate l-ar fi ajutat. Poate chiar i-ar spune că toată treaba aia cu sufletul era o prostie – că el era singurul Callum Hunt şi că nu are de ce să se teamă, fiindcă nu se va transforma niciodată într-un monstru cu mască de argint.

Sau poate n-ar fi aşa.

Păşi înainte, trăgând adânc aer în piept şi, aplecându-şi capul, trecu prin Poarta Controlului. Magia îl scălda din toate părţile, pură şi puternică. De cealaltă parte, îi auzi râzând pe Tamara şi pe Aaron.

Şi, în ciuda lui însuşi, în ciuda lucrului groaznic pe care

îl făcea, în ciuda tuturor, Call zâmbi.

DESPRE AUTORI

Holly Black şi **Cassandra Clare** s-au întâlnit pentru prima oară cu zece ani înainte de apariţia acestui volum, la prima sesiune de autografe a lui Holly. De atunci, ele au devenit prietene bune, o legătură întărită de pasiunea lor comună, literatura fantasy. De la peisajele impresionante din *Stăpânul Inelelor* şi aventurile lui Batman în mohorâtul Gotham City la clasicele lupte cu săbii laser şi puteri magice din *Războiul Stelelor.* În *Magisterium,* ele au hotărât să scrie propria poveste despre eroi şi răufăcători, despre bine şi rău şi despre persoana căreia i-a fost hărăzit un destin măreţ, indiferent dacă îi place sau nu asta.

Holly a scris mai multe cărţi de mare succes şi este co-autoare a seriei *Cronicile Spiderwick.* Ea a câştigat Newbery Honor pentru romanul *Doll Bones.* Cassie este autoarea mai multor serii cu un imens succes la public, precum *Instrumente mortale* şi *Dispozitive infernale.* Ambele trăiesc în Massachussets, SUA, la aproximativ zece minute una de cealaltă. Aceasta este prima lor colaborare şi marchează începutul unei serii formate din cinci volume.